Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL, 5 Mart 1995 Sayı: 36

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Hiçbir güç devrim yürüyüşümüzü durduramayacak

■ DEVRİMCİ SOL'un "kökünü kazımak", "bitirip parçalamak" oligarşinin bugüne değin hep hayallerini süsledi. Devrimci hareketin yürüyüşünün önüne geçmek için her türlü komplo tezgahlandı. Yalanlar gazete manşetlerine çıkarıldı. Kontrgerilla bildirileri dağıtıldı, işbirlikçiler kullanıldı. Devrimci Sol'un halkın umudu olma yolundaki gelişimini engelleyemediler. Başaramadılar.

■ Türk solar devrimci hareketin [illegible] yaptılar. Ama o bugüne kadar hepsini savuşturmasını bildi. Oligarşinin başaramadığını bir kez de "içimizdeki düşman" denedi. Devrimci hareketi tasfiyeye, bitirmeye çalıştılar. Devrimciler "ateş ve ihanet" yaşadılar.

■ Devrimci hareket mücadelesini, devrim yürüyüşünü sürdürüyor. Düşmanlarımızın gücü bu yürüyüşü durdurmaya yetmeyecek. Bugüne kadar yetmedi, bundan böyle de yetmeyecek. Devrimci hareketin kadroları, bu harekete gönül vermiş insanlar, hareket ve önderliği sahiplenmeleriyle, mücadeleyi omuzlamalarıyla devrim yürüyüşünün kesintisizliğinin güvencesidirler.

Siyasi kimliğimizi ve özgürlük tutkumuzu tabutluklarınızla boğamazsınız

Hak Gaspları, Tasfiyeler, Sevkler- Bütün devrimci irade karşısındaki acizi gizleyemedi için, yalnızca özgürlük eylemlerinin intikamını almış olmak için cezaevlerine saldırıyor. Nevşehir Cezaevi'nde operasyon düzenlenerek tutsaklara işkence yapıldı. Nevşehir ve Buca cezaevlerinden açlık grevindeki tutsaklar sevkedildi.

Yeni "1 Ağustos Genelgesi"- Adalet Bakanı Oktay, İçişleri Bakanı Sezgin ve Milli Savunma Bakanı Ayaz bir araya gelerek cezaevlerine "hamle" yapma kararı aldılar. "Yeni" zorla infaz yasasını beklemeye tahammülleri yoktu... Hedef, siyasi tutsakların kazandıkları mevziler.

Cezaevleri Açlık Grevinde- Siyasi tutsaklar sürdürülen herhangi bir cezaevinde sınırlı olmadığının bilinciyle direnişi yaygınlaştırıyorlar. Buca açlık grevinde 25. gününde. Diyarbakır 24. günde. Sağmalcılar, Gaziantep, Nevşehir, Bursa, Batman, Ceyhan, Yozgat cezaevlerindeki tutsaklar da açlık grevinde. Tutsak aileleri, TÜDEF'ler İzmir'de, İstanbul'da açıklamayla tutsakların yanında. Aileler Ankara'ya yürüyüşü örgütlüyor...

MERHABA

Önderlik ve hareket daha sıkı sahipleniliyor. Ankara'da, İstanbul'da, Malatya'da yapılan şenliklerde devrimci hareketin ilkelerini, değerlerini ayaklar altına almaya çalışan tasfiyeciliğe karşı "Yaşasın Devrimci Sol", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganları kitlelerin devrimci harekete bağlılığın ifadesi oldu. Mücadele gazetesi olarak, önderliğin ve mücadele edenlerin yanındaydık.

Fırsatçılık devrimci harekete kendini dayatıyor. Yakaladığı fırsatı değerlendirerek kendilerini bir güç haline getirmeye çalışanlara gereken cevap veriliyor. Devrimci hareketin ve önderliğin halk tarafından sahiplenilmesi bunun örneğidir. Orta sayfamızda devrimci hareketin ilkelerini, hukukunu, ahlakını ve değerlerini kimsenin çiğneyemeyeceğini ve bu fırsatın tasfiyecilere asla tanınmayacağını yazıyoruz.

Kontrgerilla Elazığ, Erzincan ve Tunceli'de Newroz öncesi faaliyetlerini sürdürüyor. Kontrgerilla tarafından kaçırılan Elazığ İHD Başkanı Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın öldürülmesine halk büyük bir tepki gösterdi. Kürdistan'da halk bu gücünü kullandıkça, kontrgerilla bu kadar pervasız olamaz.

Ege gerillalarından sonra, bu hafta da Tunceli gerillalarımızı anlatıyoruz. Onlar baharda savaşı büyütmek için hazırlanıyorlar. Ve halkla iç içe, onu kucaklayarak mücadeleyi Tunceli dağlarında sahipleneceklerini söylüyorlar. Bir gün mutlaka bütün dağlarımızda gerillalarımız baharı müjdeleyecekler...

Haftaya görüşmek dileğiyle...

Mahir ÇAYAN

Dursun KARATAŞ

Sinan KUKUL

İbrahim ERDOĞAN

A. Fazıl ÖZDEMİR

Tayfun ÖZKÖK

O duvar
o duvarınız
vız gelir bize vız
Bizim kuvvetimizdeki hız
ne bir din adamının dumanlı vaadinden,
ne de bir hülyanın gönlü yakışındandır.
O yalnız
tarihin o durdurulmaz akışındandır.
Bize karşı koyanlar,
karşı koymuş demektir,
maddede hareketin
yürüyen cemiyetin
ezeli kanunlarına
Sükun yok
hareket var
Bugün yarına çıkar
yarın bugünü yıkar,
ve bu durmadan akar
akar
akar...

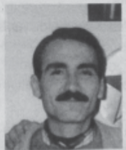
M.Nezihi ALTINAY

Semih GENÇ

İ.Yalçın ARIKAN

Lütfü TOPAL

İbrahim YALÇIN

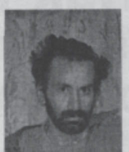
Mürsel GÖLELİ

Murat GÜL

Mustafa SEFER

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 68 57
Fax: 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 7.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF, İsviçre: 3 SF,
Hollanda: 3 FL. İngiltere £ 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM, 1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Konakarslı Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Göçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: İcadiye Mah. Harıla Sk. Şifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 24 5 19
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 853. Sokak No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 23 Tel: 375 25
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Denizsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Körkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 50 50 77
Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/123 Tel: 21 78 63 Fax: 19 801
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Benacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 35 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel: 22 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel: 26 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borataş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel: 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2 Tel: 53 99 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 31 058
Atina: Agonas Veranzerou No. 5 Kaningos Square-Athen
Frankfurt: Kasseler str. 1a 6000 Frankfurt 90 Tel: 49/69/77 89 00
İsviçre: Bertastrasse No: 10 8003 Zurich Tel-Fax: 01/4610058
Londra: 52 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/92 34 138
Paris: 38 Rue D'Hauteville 75010 Paris/Fransa? Tel: 00 33/1/47 70 05 90

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

Kuralsız bir savaş yaşıyoruz 3

Özgürlük tutkusunu yeni tabutluklarınızla boğamazsınız... Cezaevlerindeki direnişe örgütlü tepkilerle destek verelim... 4-5

"Yarınlar bizim" 6-7
Yeni insanın şekillenişi var yaşantımızda. Hızla yürüyoruz.

Kontrgerilla kayıpları katletti... Kontrgerilla cinayetlerine karşı tavrın önünde devrimciler vardı... 8

Kontrgerillayı gizleme çabaları boşuna... Sıvas'ta kontrgerilla tatbikatları... Kontrgerilla tartışmalarından notlar... 9

Kürdistan'da oligarşi terörünü yayıyor... Malatya'da şenlik... Devrim şehidi Mazlum Güder anıldı... 10

Tarım sektörü yas tutuyor... Sosyalist değil talancı devlet... Taşeronlukta emin adımlar... 11

Fırsatçılık kendini inkardır 12-14
Devrimci hareket fırsatçılara, tasfiyecilere gereken cevabı veriyor

Kadınlar mücadelenin içerisinde... Şimdi daha güçlüyüz... 15

Zamlı har(a)ca karşı idari dava... Toptan'dan "özerk" üniversite... İnönü Üniversitesi'nde sivil faşist saldırı... 16

Örgütlenme, bilinç ve sahiplenme üzerine gelişmelidir... Sendikalarda naylon üye kavgası... 17

"Sınıf sendikacılığında ısrarlıyız"... Maden şehitleri anıldı... Mücadeleci İşçi Gazetesi'ne saldırılar sürüyor... 18

Kamu emekçilerinin kazanımlarını bulanıklaştırmayı değil geliştirmeyi hedeflemeliyiz... Dostluk gecesinde emekçiler tek yürekti... 19

Elazığlı pazarcılar ve işportacılar üzerinde belediye başkanı terörü... Samsun polisinin liseli okurlarımıza iğrenç teklifi.. Telefonla muhbirlik teklifi 20

Yayın politikası ne olursa olsun, paralar cebimize dolsun 21

Küba'da seçimin galibi önderlik ve sosyalizm... Orta Asya petrolleri ABD'nin... 22

Kültür/Sanat 23
Yenidal Grubu tekrar canlandı... Hasan Hüseyin Ankara'da anıldı... "Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor"

Kuralsız bir savaş yaşıyoruz

Karl Marks insanlık tarihinin yetiştirdiği büyük insanlardan biridir. Büyük bir bilim adamı, bir lider ve proletarya davasının bir savaşçısıydı. Bilimsel sosyalizm onun adıyla anılır. Yaşamı boyunca pek çok yoksunluklar içerisinde kalmış, ancak buna rağmen bitmez tükenmez bir enerjiyle çalışmıştı. Dev eserleri bu çalışmanın sonucuydu. 1850'li yıllarda öylesine parasız kalmıştı ki, Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı kitabını basım için Almanya'ya gönderdiğinde, cebindeki son kuruşu posta parası olarak yatırmıştı.

Burjuvazi büyük bir sınıf kinine sahipti. Onu kitlelerin, özellikle de büyük proleter yığınların gözünden düşürebilmek için elinden geleni yaptı. Her türlü çirkef, çamur, yalan ve hileye başvurdu. Örneğin onun için sıkça başvurulan yalanlardan biri de, onun hizmetçisiyle aşk hayatı yaşadığıydı. Oysa Marks, "Bir kez daha hayata gelirsem şimdiye dek yaptıklarımı bir kez daha yaparım. Yalnız bir tek Jenny ile bir daha evlenir miydim bilemem. O benim yüzümden çok eziyet çekti." diyecek denli karısını çok seviyordu. Jenny de, Marks'la onca yoksulluk içerisinde geçen yaşamlarından bir kez olsun şikayet etmemişti. Burjuvazi birbirlerine bu kadar bağlı bu çift hakkında yukarıdaki yalanı uydurabilecek denli ahlak düşkünüdür. O kendi ahlaksızlığını devrimci önderlere yamama, onların üzerine atma yöntemini öteden beri kullanagelmiştir. Işin bir başka tuhaf yanı da, kendini devrimci, Marksist olarak gören kimi aklıevvellerin de bu yalana inanmalarıdır. Bu aklıevvellerin kimine göre, hiç kimse mükemmel olamazdı, onun da kusurları vardı, hatta kimi için normaldi bu tür kusurlar; kimine göre ise ilericilik olarak dahi kabul görülebiliyordu.

Burjuvazi yalanlarını kendi kendini ikna etmek için uydurmuyor. O yaşadığı deneylerden de biliyor ki, bu ve benzer yöntemlerle tarih boyunca kendi ideolojisinin kirini, pasını proleteryanın saflarına sızdırmayı başarabilmektedir. Kurgulayıp ürettiği, ya da çarptırıp tersyüz ettiği "burjuva gerçekler"i geniş yığınlara sunduğunda bu silahlara enninde sonunda sarılacakların olacağını bilmektedir. Çok iyi bilinir ki, yıllar öncesinden ortaya attıkları yalanlar, dedikodular, yıllar sonra pirim yapmış, kafaları bulanıklaştırıp önderlere karşı tavır alınmasını sağlamıştır. Burjuvazi, Lenin hakkında, Alman ajanı olduğu şeklinde söylentiler yaymakta bir an bile tereddüt etmemiştir. Lenin'in iktidar hırsına bürünmüş bir diktatör olduğu, Stalin'in milyonlarca Rus'u katlettiği, kadın düşkünü olduğu, Lin Piao'yu Mao'nun öldürttüğü, Castro'nun lüks düşkünü olduğu vb. daha pek çok yalan burjuvazinin bilinçli yalan ve iftira makinasının ürünleridir ve ne yazık ki, bütün bunlar kendilerini proletarya davasının savunucuları olarak gösterenler tarafından da kullanılmıştır.

Lenin'e yönelik diktatör suçlaması önce II. enternasyonal partilerince, daha sonra ise, sol komünistler tarafından kullanılmıştır. Stalin'e yönelik saldırıların pek çoğu bizzat SBKP içerisindeki çeşitli muhalefet kesimleri tarafından kullanılmış, yaygınlaştırılmıştır. Bunun dünyada pek çok örnekleri sıralanabilir. Burjuva yalan ve iftira makinaların ürettiklerinin kendilerini sol olarak lanse edenlerce kullanılması günümüzde de yaygın bir şekilde devam etmektedir. Siyasi muazırlarını ideolojik olarak mahkum etmekte aciz kalanların, onu burjuvazinin ürettiği bu silahlarla yıpratma yolunu tercih etmeleri günümüzde sıkça rastlanan bir durumdur. Bu kesimler için hasımlarını yığınların gözünde düşürmenin yolu yığınlarda bilinç bulanıklığı yaratmaktır.

Önderlere, liderlere yönelik iftira, karalama, çamur atma yalnızca burjuvaların ve onların uşaklarının, çeşitli 'sol' kesimlerin işi olmamış, bu tutum aynı zamanda devrimci saflarda da kendini gösterebilmiştir. Bir şekilde devrimci saflara sızmayı başaran bu yöntem, kimi zaman iktidar hırsının, kariyerist, benmerkezci davranışların bir sonucu olarak ortaya çıkarken, çoğu zaman proleterya davasından uzaklaşanların kendi tutumlarını meşrulaştırmanın bir aracı olarak kullanılmıştır.

Yaşanmıştır ve yaşanmaktadır. Bir dava adamı olarak, bu davanın bir savaşçısı olarak çürüyüp yok

Önderlere, liderlere yönelik iftira, karalama, çamur atma yalnızca burjuvaların ve onların uşaklarının, çeşitli 'sol' kesimlerin işi olmamış, bu tutum aynı zamanda devrimci saflarda da kendini göstermiştir. Bir şekilde devrimci saflara sızmayı başaran bu yöntem, çoğu zaman proletarya davasından uzaklaşanların kendi tutumlarını meşrulaştırmanın bir aracı olarak kullanılmıştır.

oluşa gidenler, yaratılan onca değeri, devrimci ilkeleri ve ahlakı parça parça, birer birer terk edenler, bu terk ediş sürecinde kendilerinin gerçek yüzlerini kendilerine dahi açıklayacak yürekliliği gösteremiyorlarsa, kendilerini haklı çıkarmanın bir "yolu" olarak, içinde doğdukları, büyüdükleri hareketi lekelemekten çekinmemektedirler.

Bu noktadan sonra artık bireysel olan en yüce değerdir. Böyle olunca da, her şey çürüyüp yok olmakta olan bireyin o anki davranışını doğrulamak uğruna alaşağı edilir. Bu kişilik deformasyonunun en açık şeklidir. Onlar içinden koptukları hareketi batağa çekmek için var güçleriyle çabalarken, kendilerini yükseltttiklerini düşünürler. Sözler artık onların dilinde birer eleştiri ifadesi olmaktan çıkar, harekete yönelmiş ucu sivri oklara dönüşür. Hedefleri ise hareketin kalbidir, beynidir.

Kendileri pespaye, sefil davranışları içersinde sürünürlerken önderliği, hareketin yarattığı değerleri, merkezi mekanizmaları, her şeyi sorgulama, yargılama, hüküm verme hakkını kendilerinde görürler. En adi dedikodular onların ağızlarından ortalığa yayılır. Burjuvazinin yıllarca işkence odalarında, savcı kürsülerinde, basınında, radyo ve televizyonlarında tekrarlayıp durduğu, artık hiçbir inandırıcılığı kalmamış yalanlar, demagoji malzemeleri onların ağzından yeniden fırınlanarak, cilalanarak piyasaya sürülür.

Kuşkusuz bu bir savaş gerçeğidir. Savaşın en kızgın anları düşmanın her türden saldırılarını yoğunlaştırdığı andır da. Bu anda dost görünenler savaşın yarattığı boşluklardan da yararlanarak harekete darbe vurmaya yeltenebilirler, yelteniyorlar da. Ve yine bu anda kılıçlarını yere indirip diz çökenler olacağı gibi, kılıçlarını devrimin kalkanına savuranlar da olacaktır. Devrimci hareket böyle koşullar altında dahi devrimin moral değerlerine olan sarsılmaz bağlılığından taviz veremez, vermeyecektir de. Vermeyeceği için de, onu devrime ulaşmada ne "içerden", ne de "dışardan" hiçbir güç engelleyemeyecektir.

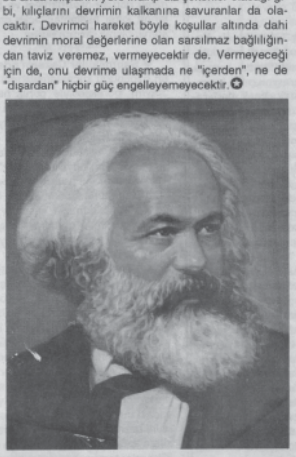

Bilimsel sosyalizmin kurucusu Karl Marks, burjuvazinin en fazla saldırılarına uğrayan önderlerden biridi.

Politikada Bu Hafta

Devrim yürüyüşümüz engellenemez

Tuncer BAĞDATLIOĞLU

Devrimci hareket 1978'den bu yana 15 yıldır devrim yürüyüşünü sürdürüyor. Bugünlere inişli çıkışlı, engebeli ve dolambaçlı devrim yolunda önüne çıkan engelleri aşarak ilerledi.

12 Eylül faşizminin en ağır baskı koşullarını yaşadı. Komplolara, provokasyonlara, ihanetlere göğüs gerdi. Önderliğine en aşağılıkça yalan ve damagojilerle saldırıldı. 12 Eylülcülerin, oligarşinin sözcülerinin "köklerini kazıdık", "bitirdik", "yok ettik" diyerek böbürlendiklerinde yaralarını sardı, ayağa kalktı ve devrim yürüyüşünü herşeye rağmen sürdürmesini bildi.

1989, 1990'daki özgürlük eylemlerinin ardından, 1990'da aldığı kararlarla birlikte atılıma geçti ve daha hızlı koşmaya başladı. 12 Temmuz'lar, 16-17 Nisan'lar yürüyüşünü durduramadı. Kırda ve şehirde savaşı geliştirerek umudu büyüttü ve ezilen halkların karşısına dostunun da, düşmanının da kabullendiği alternatif bir güç olarak çıkma noktasına geldi. En önemlisi MİT'in, kontrgerilla'nın, siyasi polisin devrimci hareketi bölmek ve parçalamak için yarattığı her tür komplolar ve provokasyonlar boşa çıkardı. Ama oligarşi bu hayali kurmaktan hiçbir zaman vazgeçmediğini saldırılarıyla gösterdi. Bunun için bugün de, bıkmadan, usanmadan önderliği hedef seçerek, devrimci hareketi karalamayı sürdürüyor. Her seferinde Kozakçıoğlu, Menzir ve Sezgin, devrimci harekete karşı saldırıların, yalan ve demagojilerini öncelikle önderliğe yöneltiyorlar. Hala Gayrettepe'nin işkencehanelerinde ideolojik ve psikolojik saldırılar bütün hızıyla sürdürülüyor.

Devrimci harekete karşı faşizmin bütün bu saldırılarının 15 yıldır başaramadığını, bugün "içimizdeki düşman" başardı. Üstelik bunu Gayrettepe'nin işkencehanelerinde kullanılan öğrenç demagoji ve yalanlarla doğrudan önderliğe saldırıyla yaptı. Devrimci hareket oligarşinin her türlü saldırısına karşı koyarken, içerden hançerlendi. Şimdi oligarşinin ne 12 Eylül sürecinde ne de sonrasında 12 Eylül'ü de aşan baskı ve terör ortamında engelleyemediği devrim yürüyüşünü, içerideki düşman engellemeye kalkıyor. Devrimci hareketin gelenekleri yok edilmeye, kültürü, ahlakı, hukuku kirletilmeye, ayaklar altına alınmaya çalışılıyor. Şimdi bütün iş güç bırakılmış, hızla devrimci hareketin yılların emeğiyle, sabrıyla, mücadelesiyle, şehitlerin kanıyla yarattığı değerler "bize yar olmayan kimseye yar olmasın" mantığıyla yakılıp yıkılmaya, yok edilmeye uğraşılıyor. Ama heryerde, her birimde, her alanda, her bölgede kafalarını devrimci hareketin geleneklerine, hukukuna, ahlakına sıkı sıkı sarılanlara çarpıyorlar. Karşılarında önderliğiyle birlikte devrimci hareketi sahiplenenleri buluyorlar. En güzel devrimci demokrasi örneği saflarımızda yaşanıyor. Devrimci direniş, devrimci harekete içten zarar vermeye kalkanları süpürüp atmaktadır. Giderek bunda daha da ustalaşıyor.

Devrimci hareketi bugüne kadar bölmeye, parçalamaya kimsenin gücü yetmedi, bundan sonra da yetmeyecektir. Devrimci hareket buna izin vermeyecek kadar güçlü devrimci dinamiklere, sağlam ve sarsılmaz kadrolara sahiptir. Bugün devrimci hareketi bölmeye, parçalamaya kalkan tasfiyecilere, fırsatçılara karşı, önderliğiyle, kadrolarıyla, kitlesiyle bir bütündür. Düşmanlarının bütün saldırılarını göğüsleyip, önüne çıkardığı engelleri aşarak devrim yürüyüşünü sürdürecektir.

Özgürlük tutkusunu yeni tabutlukla

Hak gaspları sürüyor. Bursa, Gaziantep, Diyarbakır, Batman, Ceyhan, Buca ve Nevşehir'de siyasi tutsaklar açlık grevinde

Siyasi iktidar, devrimci inade karşısındaki acizliğini gizleyebilmek için intikam hırsıyla tutsaklara saldırıyor. Art arda gelen özgürlük eylemlerinin, halkın ve devrimcilerin gözündeki meşruluğunu baskılarla, yıldırma operasyonlarıyla gölgelemeye çalışıyor. Devrimci tutsakların özgürlük ve kavgaya atılma tutkularını yeni tabutluklarıyla boğabilmenin zeminlerini arıyor.

Burjuva basının da desteğiyle bu işi bizzat üstlenen Seyfi Oktay ile cezaevi savcı ve müdürlerinin gözetimindeki devlet güçleri, gaz maskeleri ve kalkanlarını kuşanarak coplarla, kalaslarla koğuşlara saldırıyor, tutsaklara işkence yapıyor. Gündeme getirdikleri yeni sevklerle devrimci tutsakları ve direnişlerini bölmeye çalışıyor. Giyimlerinden yedikleri yemeğe, avukat görüşlerinden havalandırma saatlerine kadar, tutsakların bedeller ödeyerek kazandıkları tüm hakları onur kırıcı dayatmalarla gasp ediliyor.

Seyfi Oktay "Yeni" Ceza İnfaz Yasası'nı Beklemeye Dahi Tahammül Gösteremedi

Seyfi Oktay'ın daveti üzerine 2 Mart Salı günü Adalet Bakanlığı'nda kontrgerilla sözcüleri İsmet Sezgin ve Nevzat Ayaz'ın katıldığı bir toplantı gerçekleşti. Meclis'te tüm kontrgerilla önergeleri elbirliğiyle hasıraltı edilirken, aynı gün Adalet Bakanlığı'nda bir araya gelen kontrgerilla sözcüleri, yeni ve daha kapsamlı saldırıların bir an önce uygulanması kararı aldılar.

"Yeni İnfaz Yasası yürürlüğe girene kadar alınacak kısa vadeli önlemler" diye açıkladıkları yeni hak gasplarıyla, cunta koşullarında olduğu gibi bir kez daha devrimci tutsakları teslim almayı hedeflediler. Yeni sevklerle devrimci inadı bölmeyi umanlar, iç güvenliği yeniden jandarmaya devredip, işkenceyi koğuşlara taşıyarak tutsaklara boyun eğdirebileceklerini, onur kırıcı hak gasplarını diledikleri şekilde dayatabileceklerini düşünmüşlerdi bir kez daha. İşte devrimci tutsaklara dayatabileceklerini düşünerek aldıkları kararlardan bazıları şunlardı:

- Cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülerin bir bölümü 30 ayrı cezaevine sevk edilecek.
- Cezaevlerinin etrafına 7 metre derinliğinde, 2 metre genişliğinde beton emniyet kanalları açılacak.
- İç ve dış güvenlik elektronik önlemler ile pekiştirilecek.
- Koğuş, koridor ve şebeke kapıları beton ve demirle desteklenip sağlamlaştırılacak, elektronik kilit sistemi konulacak.
- Tüm koridorlara kamera yerleştirilecek.
- İç koruma, infaz koruma memurlarıyla birlikte jandarma tarafından ortaklaşa sağlanacak, dış koruma takviye edilecek.
- Ankara, İstanbul, İzmir ve Diyarbakır'da Amerikan sistemine dayalı, 500'er kişilik yeni cezaevleri yapılacak.
- Kartal, Üsküdar, Bilecik ve Siirt cezaevlerinin bu yıl mutlaka hizmete açılması sağlanacak.

Evet, sevkleri, beton kanalları, coplu, kalaslı, kalkanlı ve gaz bombalı jandarmaları; elektronik kilitleri, video kameraları ve Amerikan tipi cezaevleriyle tutsakları teslim alabileceklerini, üzerlerini betonla ve demirlerle kapatarak bu işi kolayca halledebileceklerini düşünüyorlar. Daha önce de defalarca olduğu gibi yine yenilecekleri.

Bir kez daha devrimci inat galip gelecek ve tutsaklar, kaçılmaz dedikleri cezaevlerinden, aşılmaz dedikleri o duvarları aşarak özgürlüğe koşmaya yine devam edecekler.

◆ **Bursa Özel Tip Cezaevi'ndeki** devrimci tutsaklar, yapılan hak gaspları nedeniyle cezaevi idaresini uyarmak ve Buca ve Diyarbakır cezaevlerindeki direnişlere destek vermek için 4 Mart'ta ikişer günlük dönüşümlü açlık grevine başladılar.

◆ **Gaziantep Özel Tip Cezaevi'nde** görüşe teker teker çıkartılma, koğuş kapılarının erkenden kapatılması şeklinde başlayan hak gasplarına karşı siyasi tutsaklar, diğer cezaevlerinde olduğu gibi açlık grevine başladılar.

◆ **Diyarbakır Cezaevi'nde** tutsaklar halen görüşe çıkartılmıyor ve hak gasplarına karşı başlatılan açlık grevi dönüşümlü olarak devam ediyor.

◆ **Sağmalcılar Cezaevi'nde** tutsakların özgürlüğü kucaklamalarının ardından "sayım" gerekçesiyle görüş hakkı gasp edilmişti. Bu kez de onur kırıcı bir biçimde dayatılan "arama" bahanesiyle tutsakların görüş hakkı gasp ediliyor. Tutsak aileleri, yine evlatlarının, yakınlarının yanında ve "Birlikte Direneceğiz" diyorlar. Aileler, Bayrampaşa Postanesi'nden 2 Mart Salı günü Adalet Bakanı Seyfi Oktay'a "Yakınlarımızla insanlık onuruna yakışan biçimde görüşmek istiyoruz. İnsanlık dışı uygulamalara hayır" yazılı telgraflar çektiler.

Ailelerin postaneden ayrıldığı sırada müdahale eden Bayrampaşa Ekipler Amirliği'ne bağlı ekipler, Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Zerrin Sarı ile birlikte, aralarında İHD üyelerinin de bulunduğu Müjgan Aslan, Ümit Efe Kutlu, Güldeten Baysungur, Pınar Akpınar ve Aysel Yücalı'yı tartaklayarak ve yerlerde sürükleyerek gözaltına aldılar. Kimlik ibraz etmeyeceklerini, üst araması yaptırmayacaklarını ve savcıyla görüşmek istediklerini belirten Zerrin Sarı ve beraberindekilere karakol amiri Şaban.... ve emrindeki polisler tarafından işkence yapıldı.

Serbest bırakıldıktan sonra görüştüğümüz Zerrin Sarı, "Değil avukat, general olsanız kaç yazar. Biz istediğimizi yaparım, siz de gidin şikayet edin" diyerek, kendilerine kelepçe takan ve yerlere yatırıp zorla arama yaptıran karakol amiri hakkında suç duyurusunda bulunduklarını belirtti.

19 Şubat tarihinden bu yana yakınlarıyla görüşmeleri engellenen, sağlık ihtiyaçları karşılanmayan, mahkemeye çıkışları engellenen, aynı davadan yargılandıkları halde birbirleriyle görüştürülmeyen ve daha birçok hakları gasp edilen tutsaklar, 4 Mart Perşembe günü yaptıkları basın açıklamasıyla açlık grevine başladıklarını duyurdular.

Devrimci Sol, TKP/ML, MLSPB, TİKB, TDKP, Devrimci Yol, TKEP/L, TDP, TKİH, TKP/ML Hareketi, DKP, KKP, Direniş Hareketi davası tutsakları, süresiz açlık grevi yapma kararı alırken, PKK, TKP/Kıvılcım ve HKG tutsakları açlık grevini dönüşümlü olarak sürdüreceklerini açıkladılar.

Sağmalcılar'da yoğunlaşan baskılara karşı, tutsak aileleri 4 Mart'ta açlık grevine başladılar. Sosyalist Türkiye Partisi İstanbul İl Merkezinde yaptıkları basın açıklamasıyla süresiz açlık grevine başlayan tutsak aileleri, 7 Mart'ta da Ankara'ya hareket edeceklerini açıkladılar. "Cezaevleri Üzerindeki Baskılara son", "Anayız Çocuklarımızın Yanındayız", "Yeni Eskişehir'ler İstemiyoruz", "Yaşasın Cezaevlerindeki Direnişimiz" vb. pankart ve dövizler taşıyan hükümlü ve tutsak aileleri, basına dağıttıkları açıklamada çocuklarının yanında olacaklarını belirttiler.

◆ **Nevşehir Cezaevi'nde terör ve talan. Koğuşlara operasyon düzenlenerek tutsaklara işkence yapıldı. 14 tutsak Yozgat Cezaevi'ne sevk edildi. Açlık grevi direnişi sürüyor.** 16 Şubat'tan bu yana geçen süreye rağmen Nevşehir Cezaevi'ndeki özgürlük eyleminin iktidarda yarattığı şokun etkisi, siyasi tutsaklar üzerinde estirilen terör ve talanla sürüyor. 19 Şubat günü Bakanlık yetkilileri, Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü ve cezaevi müdürleriyle, siyasi tutsakların temsilcileri Ahmet Saydam ve Yusuf Oğuz arasında yapılan görüşme sonrasında Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Zeki Güngör, "Siyasi temsilcilik hakkı" hariç, tutsakların tüm taleplerini kabul ettiklerini açıklayınca, tutsaklar da barikatları kaldırmış ve sayımlar yapılmıştı. Ancak 25 Şubat günü gaz maskeli ve kalkanlı devlet güçlerince koğuşlara operasyon düzenleyerek cop ve kalaslarla tutsaklara saldırıldı. Bu sırada başlarında bulunan Yarbay, düzenledikleri saldırıyı, "Cezaevine el koyduk" şeklinde açıklıyordu. Ve 14 tutsak kişisel eşyalarını dahi alamadan apar topar ringlere bindirilerek Yozgat E Tipi Cezaevi'ne sevk edildi.

Nimet İnaç, Mehmet Taşdemir, Yusuf Oğuz, Cesim Kahraman, Ahmet Gülmezoğlu, Hasan Çınar, Selahattin Tokmen, Enver Keklik, Ahmet Saydam, Kenan Tekin, Osman Evcan, Cemal Çakmak, Erhan Meyda ve Murat Kadir adlı tutsaklar Yozgat'a sevk edilirken, tutsakların tümüne işkence yapıldı. Sevkten hemen sonra tutsaklar üç gruba ayrılarak tecrit edildiler. Daha sonra ise birer kişilik hücrelere alınarak çırılçıplak soyulduktan sonra cop ve kalaslarla vahşice dövüldüler. Ha-

---

İNSAN HAKLARI

Cezaevlerindeki direnişe örgütlü tepkilerle destek verelim

Av. Ulutan GÜN

Son dönemlerde yaşanan özgürlük eylemlerini bahane eden iktidar, saldırı politikalarını adım adım yükseltip, yaygınlaştırırken, aceleyle hazırlanan ve Bakanlar Kurulu'ndan geçirilen yeni İnfaz Yasası'nı dahi beklemeye tahammül göstermeyerek, eski infaz mevzuatını kendisine yasal kılıf yapmaya çalışıyor. İçeriği ve hedefleriyle "zindancılık politikasının" yasallaştırılmasını ifade eden 1 Ağustos Genelgesini yeniden kotarıp siyasi tutsakların karşısına dikiyor. Oysa iktidarın gözden kaçırdığı, cezaevlerinde insanların can ve kan bedeli verdikleri mücadele sonucunda yarattıkları "siyasi tutsaklık statüsü"nün 1 Ağustos Genelgesi'ni çoktan aştığıdır.

Üstelik iktidar bu politikasını "uluslararası standartlara uygun" biçiminde açıklamaya çalışıyor. Oysa şu anda yürürlükte bulunan birçok uluslararası mevzuat bunu yalanlıyor. Örneğin, "Tutsaklara Uygulanan Asgari Davranış Standartları" sözleşmesi, Buca ve Nevşehir cezaevlerinde gerçekleştirilen dayaklı sevkleri açıkça yasaklamaktadır. (Madde 45/2) Aynı biçimde "Kişisel ve Siyasal Haklar Uluslararası Sözleşmesi" daha genel bir hükümle III. bölümün 10/1 maddesinde; "Özgürlüğünden yoksun bırakılmış herkese insanca ve insan kişiliğinden gelen onura saygı gösterilerek davranılır." demektedir. Buna benzer örnekleri çoğaltmak mümkündür. Şimdi iktidar yetkililerine sormak gerekir: İnsanlara operasyon çekip hücrelere kapatmak ya da sevk etmek uluslararası standartlara uygun mudur? İnsanların birbirleriyle görüşmelerini engelleyip onları hücrelerde yalnız yaşamaya mahkum ederek insanın sosyal bir varlık olduğu olgusunu gözardı etmek mi uluslararası standartlara uygundur? Yoksa bayan tutsaklara bekaret kontrolü yaptırmak mı? Ve daha nice sayısız vahşet politikaları mı? O halde yapılan, firarlar karşısında aciz kalan ve bunu hazmedemeyen iktidar yetkililerinin "öç alma" duygusundan başka bir şey değildir.

Cezaevleri politikası iflas eden ve ardı ardına gerçekleşen özgürlük eylemlerini hazmedemeyen iktidar yetkililerinin ve Adalet Bakanı'nın yeni bir oyun peşinde oldukları çok açıktır. Oysa her siyasi tutuklunun görevi kaçmaktır. (Hatta halk arasında "mahkum fırsatını bulduğunda kaçar, bu doğaldır" denir.)

Bugün cezaevlerinde devrimci tutsakların başlattıkları direniş, devrimci-demokrat kamuoyunun da desteğiyle uzun soluklu bir direnişe dönüşmek zorunda. Daha örgütlü tavırlarla bu sürecin zeminini yaratmak herkesin görevidir. ❍

nızla boğamazsınız

len Nevşehir Cezaevi'nde bulunan tutsaklardan 10'unun çeşitli yerlerinden yaralandıkları bildirildi.

Yozgat E Tipi Cezaevi'ne sevk edilen tutsakların içinde yer alan ve daha önce Nevşehir Cezaevi'ne getirildiği sırada yapılan işkenceler sonucu bir gözünü kaybettiği belirtilen Cemal Çakmak, bu kez de Yozgat E Tipi Cezaevi'ne sevk edilirken gördüğü işkenceler sonucu diğer gözünden yaralandı ve tedavi edilmediği için ikinci gözünü de kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyor.

25 Şubat'ta Nevşehir Cezaevi'ne müvekkilleriyle görüşmeye giden avukatlar, cezaevinde idarenin polise terk edildiğini, polisin dilediği zaman cezaevine girip, dilediği tutukluyu alabileceği bir ortamın yaşandığını bizzat cezaevi idaresinin söylediğini ve kendi gözlemlerinin de bu yönde olduğunu açıkladılar. Ayrıca gazetelerde yazıldığı gibi tutsakların, aramalar sırasında isyan çıkartmadıklarını ve bunun bilinçli bir abartma olduğunu da belirterek, tutsakların 27 Şubat'tan itibaren üçer günlük dönüşümlü açlık grevine başladıklarını duyurdular. Mevcut uygulamalardan ve çıkacak sonuçlardan Adalet Bakanlığı'nın sorumlu olacağını vurgulayan avukatlar, tutsakların taleplerinin derhal yerine getirilmesini istediler. Tutsakların başlıca talepleri şunlar:

Yozgat'a sürgün edilenlerin tutuklu ve davaları sürüyor olması nedeniyle geri getirilmeleri, temsilcilik haklarının tanınması, gasp edilen tüm eşyaların iadesi, aile ve avukat görüşlerinin düzenli olması ve her türlü engellemeye son verilmesi, dışarıda satılan her türlü payın alınması, mahkemeye götürülmeme gibi keyfi uygulamalara son verilmesi ve can güvenliğinin sağlanması...

Tutsak yakınları da bir basın açıklaması yaparak tutsakların gasp edilen haklarının geri verilmesini istediler. Bir grup HEP'li milletvekili de Nevşehir Cezaevi'ne giderek incelemelerde bulundu.

Nevşehir Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol, PKK, TDKP, TKP-ML/TİKKO davası tutsakları, yaptıkları basın açıklamasıyla tüm yaşamsal haklarının gasp edildiğini kamuoyuna duyurarak, daha önce cezaevi idaresi ve tutsakların yaptıkları anlaşmaya rağmen sevk olacağını kendilerine bildirmeyen Cezaevi Savcısı Muhittin Kaya'nın baş sorumlu olduğunu vurguladılar.

Nevşehir'den Yozgat Cezaevi'ne sevk edilen tutsaklar, Yozgat'a kadar işkence edilerek götürüldü. İşkence sonucunda, bir tutsağın ayağı tutmaz hale geldi.

Yozgat Cezaevi'nde tutsakların koğuşlar arası görüş, temsilcilik, avukat görüşü hakları engelleniyor. Koğuş kapıları kapalı tutuluyor, mektuplar verilmiyor, koğuşlara arama bahanesiyle asker sokulmaya çalışılıyor. Devrimci tutsaklar haklarının ellerinden alınmasına karşılık eyleme başladılar. Halen üçer günlük sürelerle dönüşümlü olarak açlık grevi yapıyorlar. Bir aylık süre içinde hakları geri verilmezse, süresiz açlık grevine başlayacaklar. Bu eylemlerle haklarını alamazlarsa, bazı tutsaklar süresiz açlık grevini ölüm orucuna dönüştürecekler.

✦ **Buca Cezaevi... Sevkler Başladı...**

Açlık Grevi 23. Gününde: Buca Cezaevi'nde devrimci tutsakların 9 Şubat'ta başlattıkları süresiz açlık grevi 23. gününe girerken, tutsak aileleri 1 Mart'ta açlık grevine başladılar.

Devrimci Sol davası tutsaklarından Devrim Demir, Vedat Savaş, Ümit İlter, Ali Rıza Kurt, Mehmet Şahin, Celalettin Ali Güler, Erdal Arıkan, Tevfik Durdemir ve Timur Çelik, 25 Şubat'ta Aydın Cezaevi'ne sevk edildi.

Özgürlük Tüneli'nin ortaya çıkmasını bahane eden cezaevi idaresi, tutsakların bedenleriyle ördüğü direniş barikatlarında kazandığı haklarını gasp ediyor. Havalandırma süresi tam günden yarım güne indiriliyor, tüpler geri alınıyor, koğuş kapıları kapalı tutuluyor, arama adı altında sık sık provokasyon ortamı hazırlanıyor, onur kırıcı ayakkabı araması tekrar uygulanıyor, tutsaklar avukat görüşüne ve mahkemeye çıplak ayakla, terlikle çıkarılıyor...

İzmir'de ÇHD, İHD ve Tabip Odası şubeleri ile Marmara ÖZGÜR-DER, 1 Mart Pazartesi günü yaptıkları basın açıklamasıyla, gelişebilecek tüm olumsuzluklardan başta Adalet Bakanı olmak üzere tüm cezaevi yönetimi ile ilgili kurumları sorumlu tutacaklarını belirterek, cezaevi ile ilgili taleplerini dile getirdiler. Cezaevi koşullarına ve açlık grevindeki tutsaklara ilişkin talepleri şunlar:

Açlık grevinde bulunanlara gerekli tıbbi yardımın, şekerli-tuzlu suyun ve 24 saat doktor kontrolünün sağlanması, tünel bahane edilerek gasp edilen tüm hakların geri verilmesi, sürgüne gönderilen ve davaları halen devam eden tutsakların derhal geri getirilmeleri, cezaevinde bulunan tutuklu ve hükümlülerin sağlık durumlarının periyodik incelenmesi için İHD, ÇHD, İzmir Tabip Odası ve Marmara ÖZGÜR-DER ile ailelerden kurulu bulunan komisyonun cezaevinde incelemeler yapması.

Açlık grevini izleme komitesi adına açıklama yapan avukatlar Mehmet Yalar ve Kemal Bilgiç, Buca Cezaevi'nde açlık grevini sürdüren devrimci tutsaklardan Nihal Duruman, Deniz Keskin, Naciye Yıldırım ve Müjdat Yanat'ın sağlık durumlarının ciddi olduğunu belirttiler. Avukatlar, Müjdat Yanat'ın sarılık olduğunu, hastaneye kaldırıldığını ancak tedavi kabul etmediği gerekçesiyle tekrar cezaevine geri getirildiğini öğrendiklerini açıklayarak, "Halbuki sarılık hastalığı bulaşıcı bir hastalık, Devlet Hastanesi'nde doktor kontrolünde bulunması gerekmektedir." dediler.

Tutsak Aileleri Başsavcıdan Hesap Sordu: "Yakanıza yapışırız"

Tutsak aileleri, 3 Mart Çarşamba günü Cumhuriyet Başsavcısı Melih Tan ile görüşmek istediler. Tan, ailelerin tümünü birden kabul edemeyeceğini belirterek, basının katılmasına da izin vermedi. Nuriye Sarı ve ÖZGÜR-DER'li Nesrin Çerli'yi kabul eden Başsavcı, Bakanlığın gönderdiği talimata aynen uyacağını, uygulamaların tümüyle bu genelgede mevcut olduğunu söyledi.

Ailelerin, tutsakların haklarının gasp edilmesinin keyfi bir uygulama olduğunu ve bunun kendisinden kaynaklandığını belirterek "Tüm olanların sorumlularından biri de sizsiniz ve böylesi bir durumda yakanıza yapışırız." demesi üzerine irkilen Tan, sorumluluğun kendisinde olmadığını, emirleri uyguladığını tekrarlayıp sorumluluğunu gizlemeye çalıştı.

4 Mart günü tutsak aileleri ve EYÖ-DER'li öğrenciler Buca Cezaevi'ndeki tutsakları desteklemek için İzmir İHD şubesinde süresiz açlık grevine başladılar. DLMK'lı öğrenciler ise açlık grevine dönüşümlü olarak katılıyorlar.

✦ **Ceyhan Cezaevi'ndeki** siyasi tutsaklar, başta Diyarbakır Cezaevi olmak üzere tüm cezaevlerindeki saldırı ve baskılara sessiz kalmayacaklarını bildirerek açlık grevine başladılar.

Tutsaklar adına yapılan açıklamada, "Başta Diyarbakır Cezaevi olmak üzere, siyasi tutukluların kaldığı diğer tüm cezaevlerindeki uygulamalar; cezaevi infazı, koğuş aramaları ve benzeri gerekçelerle fiili saldırılara dönüştürülmüş ve bu saldırılar süreklilik arz eden baskı ve işkence koşullarına neden olmuştur." denildi.

✦ **Batman Cezaevi'nde** 24 tutsağın 27 Şubat'ta başlattığı açlık grevi devam ediyor. Açlık grevi direnişini sürdüren tutsaklardan ikisi Elazığ Cezaevi'ne sevk edilirken, tutsaklar, hak gaspları sona erinceye ve insanca yaşama koşullarına kavuşuncaya kadar direnmeye devam edeceklerini bildirdiler. ❍

Emniyet ve jandarma binalarının karşısındaki lisede silahlı saldırı

Liseli Mustafa'nın katili polis korumasında

Diyarbakır (Mücadele)- Ergani Lisesi'nde sivil faşistlerin silahlı saldırısına uğrayan Mustafa Keser adlı öğrenci yaşamını yitirirken, Mustafa Gül adındaki öğrenci de yaralandı. Mustafa Keser'in cenazesi, aynı gün polis zoruyla toprağa verildi.

Yaklaşık iki yıldır yaygınlaşmaya başlayan ve Hizbullah adıyla bilinen sivil faşist örgütlenmeler, son dönemlerde liseleri hedef haline getirdi. Öncelikli olarak Diyarbakır'daki liselerde gövde gösterisi yaparak kendilerinden söz ettiren sivil faşist çeteler, şimdi daha çok liselerde silahlı olarak dolaşıyorlar, kimliklerini gizleme gereği de duymuyorlar.

Kısa bir süre önce Fatih Lisesi'nde okuyan bir bayan yurtsever öğrencinin yüzüne kezzap dökülerek, insanların içine çıkamayacak duruma getirilmeye çalışılırken, sabah saatlerinde okullarına gitmek için yolda yürüyen çok demokrat öğrenci de tanımadıkları kişilerden tehditler alıyorlar. Yine Fatih Lisesi öğrencisi Devrim Berk de polisler tarafından evinin balkonundan atılarak öldürülmeye çalışılmıştı. Bunların yanı sıra okullardaki pek çok gösteri ve toplantı, bu çeteler tarafından zorla değiştirilmeye çalışılıyordu. Ergani Lisesi'nde 2 Mart günü gerçekleştirilen saldırı, Ramazan ayının başladığı ilk günden bu yana mesajları verilen bir saldırıydı. Sivil faşist çeteler, bir hafta öncesinden okullara silahlı olarak gelip gitmeye başladılar. Ve tanıdıkları her yurtsever öğrenciye silah göstererek "hepinizi temizleyeceğiz" şeklinde tehditler savurdular. Ergani Lisesi öğrencileri, bunları olaydan iki gün öncesinde anlatıyorlardı.

Sivil faşistler, okula silah götürme cesaretini kimden alıyorlar? Saldırgan öğrencinin gözaltına alındığı belirtilmesine rağmen, kimliği ile ilgili hiçbir açıklama yapılmıyor. Polis ve jandarma binalarının hemen karşısında yer alan liseye sivil faşistler, her gün silahlı olarak girebilme cesaretini nereden alıyorlardı? Ayrıca okuldaki herkes tarafından görülen ve bilinen bu duruma okul idaresi acaba neden engel olamamıştı? Ya da olmamıştı? Sonların yanıtı her zamanki gibi "Bizim elimizden bir şey gelmez" açıklamaları mı olacaktı? Ancak bu durum, çetelerin kaynağının neresi olduğunu belirgin bir şekilde ortaya koymaktaydı. Her gün yüzlerce insan, can güvenlikleri olmadığı için silah taşımaktan gözaltına alınıp işkencecilerle yüz yüze kalırken, bu insanların dokunulmazlıkları neden kaynaklanıyordu?

Ergani Lisesi'nde Boykot... Mustafa Keser'in katili Mehmet Zülfü T. Ergani'de elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Evet, hem de polis korumasıyla...

Arkadaşlarının katledilmesini protesto eden Ergani Lisesi öğrencileri, 2 Mart'ta gerçekleşen saldırının hemen ardından bir haftalık boykot kararı aldılar. Saldırı anında olay yerinde bulunan ancak, can güvenliği için adını vermek istemeyen bir öğrenciyle görüştük:

-Saldırı anında okul idaresi ya da polisin herhangi bir müdahalesi oldu mu?

-Polis ancak 10 dakika sonra geldi. Aslında emniyet, hemen okulun karşısında. Ayrıca her an okulun etrafında güvenlik önlemi var. Buna rağmen zamanında müdahale edilmedi.

-Saldırgan yakalandı mı?

-O anki telaş içinde ne olduğunu fark edemedik. Fakat arkadaşlarımız, daha sonra saldırganı dışarıda rahatça dolaşırken gördüler. Hatta arkasında bir de polis olduğu söyleniyor.

-Daha önceki gelişmeleri kısaca anlatır mısınız?

-Oruç ayına girildiğinden beri Hizbullah örgütünden insanlar her türlü din ibadet kurallarını bahane ederek genelde Ergani, özelde ise Ergani Lisesi'nde bir çatışma alanı yaratmak istiyorlar. Bu vesile ile Newroz kutlamalarının alınmamasını, uzun vadeli olarak da henüz yeni yeni başlayan ulusal ve sınıfsal uyanışı bastırmayı amaçlıyorlar. Olay günü Hizbullah taraftarı öğrenciler, silahla okula gelerek, her türlü yöntemi deneyip kışkırtmaya çalışmışlardı. Yurtsever öğrencilerin müdahalesi sonucu olay kavgaya dönüşmüş, ardından Hizbullahçılardan Mehmet Zülfü T. adındaki şahıs, silahını çekerek ateş etmiştir. Olayda bahane edilen şey "oruç" olmasına rağmen, öldürülen çocuğun oruçlu olduğu tespit edildi. O sırada okulun içinde polis olmamasına rağmen, müdahale etmemişti. Saldırıda yaşamını kaybeden arkadaşımızın cenazesi geldiğinde, cenaze polis zoruyla gömdürüldü. ❍

"Yarınlar bizim"

Silahlar çatılıyor. Marşlarımız, türkülerimiz, halaylarımız yerini alıyor. Cesaretiniz varsa gelin diyen çocuklardan, silahınızı bizimkilere bırakın, onlar savaşçıdır diyenlere.
Devrimci Sol'u haykıran bir halktan, gerillaya, birliklere uzanmak.
Biz buyuz işte.
Yarınları yaratacak o kılavuz
Gelecek biziz işte.
Yeni insanın şekillenişi var yaşantımızda. Hızla yürüyoruz.

Çok heyecanlıyım, kabıma sığamıyorum. Kürdistan'a, Dersim'e, Munzurlara gidiyorum. Kısa süre de olsa gerilla birliklerimizle, komutanlarımızla birlikte olacağım.

Yaşadığımız süreç bizlere, yarattıklarımıza, hareketimize, değerlerimize, ahlakımıza, adaletimize ve en önemlisi önderliğimize sahip çıkma görevi yüklüyor. Birbirimizi omuzlamanın sıcaklığını hissetme, hissettirme, yüreğimizin coşkusunu büyütme, bilincimizin ufkunu genişletme süreci. İçimizdeki düşmana karşı kenetlenme süreci.

Gereken tedbirleri alarak gerilla arkadaşla beraber yola çıkıyoruz. Yolları aştıkça coşkum, heyecanım artıyor. Hep birliklerimizi, kır gerilla sorumlumuzu hatırlıyorum. Malatya'yı, Sivas'ı, tüm birliklerimizi, tek tek şehitlerimizi düşünüyorum. Onların yaşadıkları ve yaşattıkları dersleri düşünüyorum. Ailemizin kırdaki savaşçıları sağlıklı ve en doğru kararı verecektir.

Hava yağışlı. Zaman zaman tipiye dönüşüyor. Dağların yamaçları, etekleri, dağlık köyleri bizi bekliyor.

Aktarma yapacağımız yere geç ulaşıyoruz. Ertesi güne kalıyor dağlara ulaşmak. Bir eve misafir oluyoruz. İlk önce gerilla birliklerine katılacağımı düşünüyorlar. Anlatıyorum. Üstümüze titriyorlar. Nasıl rahat ettiriniz telaşına giriyorlar.

Sabah kar yağışı sürüyor. Hava tipi. Ne olursa olsun yola çıkacağız. Belli bir noktada arabadan iniyoruz. Dağların karla kaplı örtüsü uçsuz bucaksız, sessiz bir görüntüyü veriyor. Rüzgarın uğultusu var sadece. Bir de bizlerin kardaki ayak sesleri. Kar belimize kadar, dizimize kadar, boyumuza kadar kar...

Yürümeye çalışıyoruz. İlk kez büyük adım atmanın önemini anlıyorum. Doğa kendine göre savunmasını yapıyor. Karlarda yürümek zor. Yürümenin de kuralları var. İlk önce bata çıka yürürken, daha sonra alışıyorum. Dengeli yürümeyi, farklı iz bırakmamak için aynı ize basmanın önemini bilerek devam ediyorum.

Saatler geçiyor. Uzaktan köpek sesleri geliyor. Bir köyün yakınındayız.

Köye giriyoruz. Köpekler sahiplerince susturuluyor. Gerillayı tanıyanlar hemen kucaklaşıyor. Bir eve gidiyoruz. Sobanın alevi güçlendiriliyor. Çay ve kahvaltı türü şeyler geliyor. Üstümüzü değiştiriyoruz. Baştan aşağı ıslağız. Çayımızı içerken gerillalarla ilgili bilgi alıyoruz. Uzun süreden beri yoklarmış. Tekrar yola çıkıyoruz. Bu sefer bir sopa bulduk. Önümüzdeki karın kalınlığına ve olası köpek, kurt saldırılarına karşı önlem. Silahın boşluğunu hissediyoruz. Silahın güven vericiliğini.

Gerilla girdiği köylere, dağlara hakim oluyor. Emekçi köylüler için gerilla her şey. Adalet, güvenlik, çocuklarına isim...

Saatler sonra bir ahıra rastlıyoruz. Gerillanın geçip geçmediğini öğreniyoruz. Yoklar. Buraya kadar gelip de birliklerimizi görememek... Biraz duygulanıyorum. Göremeyecek miyim diye üzülüyorum. Nerede olursa olsun yeniden yola çıkmalı, onlara ulaşmalı, onları bulmalıyız. Yola çıkmamamız söyleniyor. Her yer, patikaya açılan yollar bile kardan gözükmüyor. Tehlikeli diyorlar. Gerilla birliklerimiz her zaman dolaşıyorlar. Benim burada kalmamı, gerillanın bakıp gelmesini öneriyorlar. Kabul etmiyorum.

Yeniden yola çıkıyoruz. Köylülerden biri bizi yalnız bırakmıyor. Gerillaya, devrimcilere, savaşanlara sahiplenişleri çok anlamlı. Bu seferki yolumuz daha zorlu. İnişler, çıkışlar, yokuşlar, boşluklar, çığ tehlikesi her şey var. Karın altındaki toprağı merak ediyorum. Nereye bastığımız, taşa mı, toprağa mı belli değil. Yürüyoruz. Bazen girdiğimiz çukurdan çıkmanın zorluğunu yaşıyoruz. Diğerlerine göre benim acemiliğim var. Bu beni daha çok hedefe ulaşmaya itiyor. Nefesim nefesime karışıyor. Rüzgar bizi hiç yalnız bırakmıyor. Saatler sonra uzaktan gelen köpek sesleri...

Bize rehberlik eden, yolun devam eden yanını göstermeye çalışıyor. Ve geri dönüyor. Devam ediyoruz. Bir derenin yataklarını iniyor, yamaçlara çıkıyoruz. Epey yürüdükten sonra, birinin uzaktan geldiğini görüyoruz. Acaba haber alacak mıyım; gerillalarımızla görüşecek miyim telaşı yeniden geliyor. Ama gözlerime inanamıyorum. Kepi, giyimiyle, silahlanıyla yaklaşan bir gerilla. Kepinde amblemimiz var. Yaklaşıyor. Gerillayla kucaklaşıyorum.

Biraz daha yürüyoruz. Ve nöbetçi gerillaya rastlıyoruz. Herkes sevinç içinde; öyle ya, olağanüstü bir durum. Bir haberci. Önemli bir haberi getiriyor. Silahların çatılı olduğu bölümden geçtiğimizde onlarca gerillayla karşılaşıyorum. Hepsiyle ayrı ayrı kucaklaşıyorum. Sevincimi, gururumu anlatamam, ifade edemem. Farklı alanlardaki savaşçılar bir arada. Sohbet başlıyor. Ben dinlemeyi yeğliyorum. Benim yanımdaki gerillayı tanıdıklarından hemen sohbete girişiyorlar. Birazdan çevreden köylüler geliyorlar. Gerillayla bütünleşmiş, gerillanın bir parçası ailemiz. Bizi çok sıcak karşılıyorlar. Birlikte bayan gerillalar da var.

Ve şehitlerimiz gerillalarla yaşıyorlar. Adları söylendikçe hepsini aramızda hissediyoruz. Duygularım çok yüklü. Geçmişe uzanıyorum. Kır gerilla sorumlusu şehit olmasaydı, onunla bu topraklarda, bu halkların ve birliğinin arasındaki kaynaşmayı görür gibi oluyorum. Bu toprakları göremediler.

Biraz hüzünlensem de yoldaşlarımın sıcaklığı, güveni yaşadığımız sürece döndürüyor. Çok mutluyum. Çok huzurluyum. Gerillalara ulaşmak, onlarla kucaklaşmak, çok önemli benim için; dakikaları değil saniyeleri değerlendiriyorum. Sobanın sıcaklığı, çay, yemek, birlikte bunları tatmak ne güzel.

Gözlerdeki merakı da hissediyo-

rum. Bu süreç öyleydi. Herkes parti müjdesini bekliyordu. Oysa farklı ama çok önemli bir sorunla geldim. Komutanla herkesten ayrı bir yere çekiliyor, konuşuyoruz. Gelişmeleri, sorunları, üzerine düşenleri... Aynı ailenin bireyleri olmak yaşadığımız sorunu kucaklamada problem yaratmadı. Bu lekeyi temizleyeceğiz diyoruz, ne olursa olsun temizleyeceğiz.

Yıllara varan mücadelemizi, geleneklerimizi, her şeyimizi, bizi biz yapan örgütlülüğümüzü, önderimizi konuşuyoruz. Aynı havayı solumak, sorunun çözümünde de aynı sonuca götürüyor. Komutan, birlikte komutan yardımcısı ve herkesin bilgisi olduğunu söylüyor. Yeniden birliğin yanına dönüyoruz. Zayıflığımı görünce, saatlerce süren bir yolculuktan geldiğimi görünce dinlenmemi istiyorlar. Ben de elime geçen bu saatleri iyi değerlendirmek, onlarla birlikte olmak istiyorum. Onları görünce tüm yorgunluğum gitti. "Nasıl geldin? Rüzgar seni uçurmadı mı?" diye espriler yapılıyor. Bu da prestij sorunuydu. "Dört ayak üzerinde de olsa gelecektim, menzile ulaşacaktım." diyorum.

Diğer birliklere haber gönderildi. Bir birliğin gelmesi oldukça zormuş. 4 metreyi aşan karlık alandalarmış. Yine de deneyecekler.

Birkaç gün kalacağız. Bu kadar silahla ilk kez iç içeyim. Silahların çatılışı, gerillanın üzerindeki malzeme ayrı bir güven veriyor. Bunun da tarifi zor. Beni tanıdıkları için sohbetimizin boyutu daha da genişliyor.

Ertesi gün gerillalarımızla iç içe olan, onları bizden de çok sahiplenen köylüleri görüyorum. Sıcaklıkları, dostlukları, saygıları anlatılamaz. Öyle doğal, öyle içtenler ki, şehrin küçük burjuva dünyasından uzak olmanın fırsatını da değerlendiriyorum. Köylüler gerillalarımızı inançlı, kararlı, savaşçı yanlarıyla özümsemişler, çocukları çocuğa gerillalarımızla aynı toprağı paylaşmanın gururu içindeler. Kendi espirilerinde, kendi gözlemlerinde karşılaştırıyorlar.

Güvenleri tam. Örgüt ve birliklerine onlar da silahlara yakın olmuşlar. Gerilla bir parçaları olmuş. Çocuklar var, bebekler var, adları Şerafettin olmuş, Sabit, Hasan, Mustafa, Tuncay olmuş. Şehitlerden tanıdıklarını anlatıyorlar.

Gazetelerdeki gerillalarımızı gördüklerinde köylüler hemen onlarla ilgili sohbete giriyorlar. Çatışacağız diyorlardı, öleceğiz, teslim olmayacağız. Sığınakları ve malzemeleri düşmana teslim edenin cezalandırılması, bir muhbirin cezalandırılması, karakola taciz ateşi, kimlik yoklaması ve yol kesme gibi eylemlerin yanında Kürdistan için yapılan eylemleri, Sabo'yu, diğer şehitlerimizi konuşuyoruz. "Haklıyız Kazanacağız" örgütlülüğünün şehirlere, kırlara uzamasının bir örneğini gördüm. Ailemiz, halkımızla, gerillamızla bütünleşmiş, iç içe...

Gerillalar, kendi disiplinli yaşamlarını sürdürüyorlar. Kurallara sadıklar. Çevre köyler ve ilçelerle haberleşme ağı kurulmuş. Anında haber alabiliyorlar.

Akşam oluyor. Diğer birliğin gelme saati yaklaşıyor. Bende ayrı bir heyecan. Biraz sonra uzaktan köpeğin sesi, köye yaklaşanların haberci-

si oluyor. Susturuluyor sahibince. Ve biraz sonra diğer birlik geliyor. Tekrar o sıcacık kucaklaşma ve sohbetler...

Bu birlik gezdiği her noktada kendilerinin dışında operasyonlarla iç içe olmuş. Oligarşi, birliklerimizin dağlardaki hakimiyetinin farkında. Çarşıya inen köylüye soruyorlar. "Var biliyoruz" diyorlar. Bazısı da bildiğini söylüyor. Ekmek, su verin, paylaşın bize de haber vermeyin diyor. Gerillayla karşılaşmak, çatışmak istemediğini açıkça söyleyenler de var. Toprakların nabzı komutanın, birliklerinin içinde atıyor. Her şeyden haberdar olmanın kurumlaşmasını yapıyorlar. Halkın devletle çözemediği toprakmülk vb. şahsi davalarıyla gerillalar ilgileniyor. Adaletimizin güvenliğini biliyorlar. Korkanlar düzen partilerinin adamı olmadıklarının haberini yolluyorlar gerillaya.

Dağlarda bunca kara rağmen dolaşanlar bizim gerillarımız. Diğer savaşçılar genellikle kamplara, sığınaklara çekiliyormuş. Bizim gerillalarımız doğanın bu çetinliğine rağmen gene halkla iç içe olmayı yeğliyorlar.

Gerillanın nöbetleri, kalkış-yatış saatleri, eğitimleri aksamıyor. Sadece bizim gelmemizle, sohbetlerin odağı değişti. Mevcut sorunla ilgili gelen birliğin komutanı ve üyelerinin bazılarıyla konuşuyoruz.

Günler sayılı, gelişmeleri önderliğe ulaştırmanın acelecliğinin yanında, gerilla ve birliklerden ayrılmanın hüznü de yüreğimizde hissediliyor.

O gün gelen birlikle coşkuyu tazeliyoruz. Silahın, gerillanın dostluğu, kucaklaşması bir başka. Onlarla kucaklaşırken gözlerindeki ifadeyi görmek çok güzel. Savaşıyorlar. Her an şehit de düşebilirler. Kararlılar. Sohbetlerinden, yıllardır dağlardaki yaşantılarını aktarmalarından hissediliyor.

Bir çayı yudumlamak, bir lokmayı onlarla birlikte ağzımızda hissedebilmek... Şimdi tek tek gözlerimi örtenler. Unutmam mümkün değil. Her an, her zaman iç içeydim. Şimdi bazılarını tanımam onlarla beni daha da bütünleştirdi.

Silahlar çatılıyor. Marşlarımız, türkülerimiz, halaylarımız yerini alıyor. Cesaretiniz varsa gelin diyen çocuklardan, silahınızı bizimkilere bırakın, onlar savaşçıdır diyenlere...

Devrimci Sol'u haykıran bir halktan, gerillaya, birliklere uzanmak.

Biz buyuz işte.

Yarınları yaratacak o kılavuz

Gelecek biziz işte.

Yeni insanın şekillenişi var yaşantımızda. Hızla yürüyoruz.

Türkülerimizde, halaylarımızda, silahlarımızda, birliklerimizde zafer inancı var, adalet tutkusu var. Örgütlülüğümüz, inancımız var.

Komutanla kısa bir görüşme daha yapıyoruz. Ayrılık zamanı geliyor. Yüreğim buruk. Belli etmemeye çalışıyorum. Bu sefer de komutan bir gün için "Seni göndermiyoruz, yarın gidersin" diyor.

Bir gün de kır birliğimizin isteği ile kalıyorum. Bestelediklerı gerilla türküsü 12 Temmuz'u, 17 Nisan'ı ve dağlardaki gerillanın kararlılığını, savaşçılığını anlatıyor.

Akşamlar oluyor. Akşamları köylüler geliyor. Hızır günü olduğu için kurban eti getiriyorlar gerillaya. Karşılıklı davet ediyorlar birbirlerini. Şehitlerimizin anmalarına katılan bir anneyi anlatıyorlar. Anayı göremedim. Ana, kar tipi demeden 70 yaşlarına rağmen anmalara gidiyor. Zafere olan inancını sımgeleyen, örgüt ve gerillaya, birliğimize duyduğu güveni ifade eden "zafer işaretlerini hiç indirmek istemiyormuş." "Şehitlerimiz olsa da, darbe de yese Devrimci Sol yeşeriyor, filiz veriyor." diyormuş ve ailesine gerillalara, "Ölürsem kolum havada zafer işaretimle gömecekseniz beni. Tabutun dışına çıkacak elim, söz mü" diyerek vasiyet ediyormuş.

Sohbetlerimiz, halayımız, marşlarımız, gerilla ve halkla birkaç günlük iç içeliğimiz sona erecek. Hüzün olsa da hepimizin görev alanı belli. Ayrılacağız. Sarılışlanmız, son sözleri ifade etmedeki beceriksizliğimiz hepsi duygularımızı anlatıyor.

"Kendinize iyi bakın, gerillalarımıza iyi bakın" diyorum. Aynı temennileri onlar da iletiyor. En son komutanla kucaklaşıyorum. Yola çıkıyorum. Yanımda bir kurye rehberlik ediyor. Ama doğrusunu söylersem bu yol astfaltmış gibi geliyor. Epey yol alıyoruz. Köyleri geçip ilçeye geliyoruz. İlçeye girdiğim andan itibaren, şehirler gündeme geliyor artık. Kıyafetimizi değiştiriyoruz. Seyahate hazırlanıyorum. Yolda dağlara çıkıp yeniden kucaklaşıyorum dostlarımla.

Sizleri çok sevdim. Sizlerle yaşadığım günler yaşantımda önemli. Şehit yoldaşlarımızı yaşattınız bana. Savaşçılığımızı, savaş gerçekliğini bir kez de sizinle hissettim. Kır birliklerimizin halkla bütünleşen örgütlülüğüne gördüm. Çevredeki operasyon ve kuşatmalardan haber ağınızın akışını, gerillanın her mevzideki sıcak çatışmaya hazır kararlılığını gördüm.

Sizleri tanımaktan, halkımızı, yanıbaşınızdaki köylüleri tanımaktan gurur duydum.

Bu satırlarda yeniden kucaklaşım, yeniden karşılaştık sizlerle. Selamlarımı gönderiyorum. Bu gazeteyi açtığınızda aynı günlere döneceğiz. Aynı duyguları daha sıcak hissedeceğiz. Bu, misafiriyle, komutan ve gerillalar arasındaki gizli mesaj olacak.

Sizin yeni üniformalarınızı gördüğünüzdeki sevincinize katılıyorum. Çocuklar gibiydik. Nasıl yakışmıştı. Nasıl ciddi bir hava vermişti. Sandino'ları hatırladım. Gerilla ve halk ordusunu hatırladım.

Merhaba dostlarım, merhaba. Yüreğimiz, bilincimiz, tüm coşkumuzla merhaba. Karlar erdiğinde, dağlara bahar geldiğinde memleketimiz yediveren gülleriyle, karanfillerimizle, bayrağımızla donanacak.

"Yaşasın zafer yaşasın direniş. Yaşasın gerilla birliklerimiz" diyen haykırışlar bu topraklarda güç olacak.

"Halkız Biz Yeniden Doğarız Ölümlerde", "Bir yerine bin başak veririz bereketli kavgamızda" diyeceğiz.

Yarınlar bizim.

Gerilla halkımızın umudu. Yoksul halk, şehirlerde olduğu gibi kırlarda da bu umudu koynunda büyütüyor. Gerillanın savaşçı sıcaklığı, dağların buz gibi soğuk havasını köylülerle kucaklaşmasında dağıtıp, savaşın çetin günlerinin çevikliğini, disiplinini kendinde çelikleştiriyor.

Elazığ kayıpları Tunceli'de ölü bulundu

Kontrgerilla kayıpları katletti

Elazığ (Mücadele)- Kontrgerilla tarafından 21 Şubat günü kaçırılan Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın cesetleri 27 Şubat günü Tunceli'den 15 km. uzaklıktaki Dinar Köprüsü altında balık avlamaya giden çocuklar tarafından bulundu. Bu haberin Elazığ'a ulaşması üzerine, aynı gün saat 14.00 sıralarında Can ve Kaya'nın yakınlarıyla birlikte avukatlar, SHP Milletvekili Mustafa Yılmaz ve Sinan Yerlikaya, Elazığ SHP yetkilileri, İHD, EHADKAD, SAĞLIK-SEN'den temsilciler, Cumhuriyet ve Mücadele gazetesi muhabirlerinden oluşan bir grup, cesetlerin bulunduğu Dinar Köprüsü'ne gitti. Cesetlerin Can ve Kaya'ya ait olduğu yakınları tarafından teşhis edildi. Her ikisi de elleri arkadan bakır tellere bağlı olduğu halde başlarına birer kurşun sıkılarak öldürülmüştü. Yüz ve vücutlarında çok belirgin işkence izleri vardı. İlk otopsi Tunceli Devlet Hastanesi'nde yapıldı. Öldürülmeden önce işkence gördükleri ve 26 Şubat günü gece geç saatlerde öldürüldükleri belirlendi. Bu arada hastane önünde toplanan 1500 kişilik bir kitle "Katil Polis", "Katiller Bulunsun Hesap Sorulsun", "Kahrolsun Kontrgerilla" sloganları ile katliamı protesto etti ve esnaflar kepenk kapattı. Halka saldıran polise taş ve sopalarla karşılık verildi. Cenazeler Tunceli'yi terk ettiği sırada dahi sokak aralarında çatışmalar sürüyordu. Toplam 12 kişi gözaltına alındı. Cenazeye şehir dışına kadar eşlik etmek isteyen kitleye polis panzerlerle, silah kullanarak saldırıya geçti.

Cenazeler Tunceli Devlet Hastanesi'nden alınarak Elazığ Devlet Hastanesi'ne getirildi. Yolda olağanüstü güvenlik alan polis dört yerde arama yaptı. Elazığ Devlet Hastanesi'nde ikinci otopsi yapıldı. Hastane ve morgda halk sabaha kadar nöbet bekledi. Cenazeler 28 Şubat Pazar günü yaklaşık 5000 kişilik bir kitle ile devlet hastanesinden alınarak şehrin merkezinde "Kahrolsun Kontrgerilla", "Kahrolsun Faşizm", "Haklıyız Kazanacağız", "Katiller Bulunsun Hesap Sorulsun", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Metin'ler, Hasan'lar Ölmez" sloganlarıyla yüründü. Elazığ'a çevre illerden getirilen özel tim ve polis şehrin giriş ve çıkışlarını tutmuştu. Helikopterler, panzerler ve çok sayıda olan polis ve özel time kitle sloganlarıyla yanıt verdi.

Cenazeye Tunceli Milletvekili Sinan Yerlikaya, Erzincan Milletvekili Ali Tutu, İHD Genel Başkanı Akın Birdal, İstanbul İHD Başkanı Ercan Kanar, Ankara ÖZGÜR-DER, Ankara Halkın Hukuk Bürosu, ÇHD, Elazığ SAĞLIK-SEN, EHADKAD, Elazığ EĞİT-SEN, Elazığ TÜM SAĞLIK-SEN gibi demokratik kitle örgütleriyle, Tunceli, Hozat, Diyarbakır DKÖ temsilcileri, TÖDEF'liler ve DLMK'lilar katıldı. Kitlenin yürüyerek mezarlığa gitmesinin engellenmesi üzerine 200-250 kişi arabalarla mezarlığa gitti. Bu arada polisin içinde olduğu ve yönlendirdiği 200-300 kadar sivil faşist, Elazığ merkezinde "Kahrolsun PKK", "Allahuekber" sloganlarıyla yürüyüş yaptı.

Mezarlığa ulaşan halk saygı duruşunda bulundu. Metin Can'ın kardeşi Hakan Can yaptığı konuşmada "Onlar şerefleriyle bir defa öldüler. Ama onları öldürenler şerefsizlikleriyle her gün ölecekler." dedi. Cenazeler gömüldükten sonra kitle dağıldı.

Çok yoğun aramalara rağmen Can ve Kaya'nın Dinar Köprüsü'ne getirilmeleri, Dinar Köprüsü'nün 500 m kadar ilerisinde bulunan karakola rağmen orada Can ve Kaya'nın infaz edilmesi, cinayetin kontrgerilla tarafından gerçekleştirildiğini en açık biçimde ortaya koyuyor. Can ve Kaya'nın kaybedildiği günden itibaren başlayan ve aralarında DKÖ'lerden insanların katıldığı ve 80 kişiye süren açlık grevi de 28 Şubat günü bitirildi.

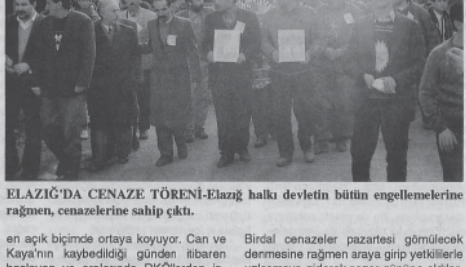

ELAZIĞ'DA CENAZE TÖRENİ-Elazığ halkı devletin bütün engellemelerine rağmen, cenazelerine sahip çıktı.

Açlık grevine diğer illerden destek amacıyla heyetler geldi. Bu heyetler Diyarbakır DKÖ'lerinden temsilciler, Pazarcık EĞİT-SEN, Tunceli İHD, İstanbul TÜM BEL-SEN'den oluşuyordu.

Guzman Acil Komitesi'nden, Ankara Devrimci Sol Güçler'den, Helsinki İzleme Komitesi'nden, Uluslararası Af Örgütü ve Tabipler Merkezi'nden mesajlar gelirken, Kütahya İHD bir günlük, Ankara DKÖ'leri ise birer günlük dönüşümlü olan açlık grevi yaptılar. Ayrıca İnsan Hakları Bakanı Mehmet Kahraman, açlık grevi devam ederken geleceğim demesine rağmen gelmedi.

Milletvekilleri, SHP İl Başkanı, Akın Birdal cenazeler pazartesi gömülecek dermesine rağmen araya girip yetkililerle uzlaşmaya giderek pazar gününe aldılar. Bu da birçok insanın cenaze törenine katılımını engelledi. Cenazeye çevre illerden gelen insanlar ise yolda polis tarafından geri çevriliyorlardı.

Akın Birdal cenaze töreninde yaptığı konuşmada ise "Arkadaşlar dağılalım, mezara gelebilecek insanların gelmesi yeterli. Slogan atmayalım, sessizce dağılalım." diyerek kitleyi dağıtmak istedi. Kitle mezara kadar yürümek istemesine rağmen bu tavır üzerine dağıtıldılar. Analar "Biz yürümek istiyoruz, neden bizi engelliyorsunuz" dediler.

Kontrgerilla İstanbul'da Lanetlendi

Çağdaş Hukukçular Derneği tarafından yapılan çağrı sonucu, 500'ü aşkın devrimci-demokrat insan Sultanahmet'te İstanbul Adliyesi'nin önünde toplandı. Urfa İHD Yönetim Kurulu üyesi Kemal Kılıç, Erzincan İHD üyesi Cemal Akar, Elazığ İHD Şube Başkanı Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın kontrgerilla tarafından katledilmesini protesto etmek için geldiklerini açıkladılar. İçişleri Bakanlığı'na iletilmek üzere Valiliğe bir de dilekçe vereceklerini ve Valiliğe kadar sessiz bir yürüyüş yapacaklarını da duyurmalarının ardından Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube Müdürlerinden Vedat'ın sesi duyuldu. Bunun üzerine İHD'den temsilciler polislerle görüşmeye başladılar. Polis Valiliğe kadar sessizce kaldırımdan yürünmesine izin verince, yürüyüş başladı. Kitle önce alkışlarla bu durumu protesto etse de, İHD yöneticilerinin polisle görüşmelerini hatırlatmaları ve engellemeleri üzerine Valiliğe kadar sessizce yüründü. İHD yöneticilerinden uç avukat, Valiliğe dilekçeyi verdiler. Dilekçenin verilmesinden sonra İçişleri Bakanlığı'na gönderilen dilekçe okundu.

Samsun'da Kontrgerillayı Protesto

Elazığ İHD Başkanı Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın katledilmesini protesto için Samsun İHD de telgraf eylemi düzenledi.

Marmara, Ankara ve Kırşehir ÖZGÜR-DER'liler tarafından yapılan açıklamalarda da kontrgerillanın katliamları kınanarak, Elazığ İHD Şube Başkanı Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın katledilmeleri protesto edildi.

Kontrgerilla cinayetlerine karşı tavrın önünde devrimciler vardı

Elazığ'da İHD Başkanı Av. Metin Can ve Doktor Hasan Kaya'nın kontrgerilla tarafından kaçınılarak öldürülmesinin ardından devrimciler, demokratlar ve çeşitli demokratik kitle örgütleri sessiz kalmayarak, kayıpların bulunması için yoğun çaba sarf ettiler, açlık grevlerinden, yürüyüşe, telgraf eyleminden Ankara'ya heyet göndermeye dek birçok eylemi örgütleyerek kontrgerilla cinayetlerine sessiz kalmayacaklarını ortaya koydular.

Bu eylemlililklerin ön sıralarında yer alan EHADKAD (Elazığ Halkıyla Dayanışma ve Kültür Araştırma Derneği) ve SAĞLIK-SEN'lilerle konuyla ilgili yaptığımız söyleşide bize anlattıklarının bir bölümünü aşağıda yayınlıyoruz:

"Öğrenir Öğrenmez Harekete Geçtik"

Olayı öğrenip aileleriyle görüşmelerimizin hemen ardından gitişimlere başladık. Bir yandan diğer illeri arayıp İHD kuruluşlarını uyarırken, kamuoyu oluşturmaya, bilgilendirmeye çalıştık, diğer yandan da evin çevresinden başlayarak olayı araştırdık. İlk bilgilenmemiz Metin ve Hasan'ın evden çıkmadan önce, yani 18.30 civarında evin çevresinde üç tane sivil polis otosunun bulunduğu yönünde oldu.

Akşam EHADKAD'lılar ve SAĞLIK-SEN'liler olarak diğer DKÖ'leri de bir araya toplamaya çalıştık ve sabah açlık grevine başlama kararımızı açıkladık. 23 Şubat günü, ailelerle birlikte EHADKAD'lılar, SAĞLIK-SEN'liler, İHD'liler ve TÖDEF'lilerden oluşan bir grupla birlikte SHP'yi işgal ederek açlık grevine başladık. Açlık grevini TÜM SAĞLIK-SEN, EĞİT-SEN, Fırat Üniversitesi öğrencilerinden oluşan bir grup da destekledi. Grupların temsilcilerinden oluşan demokratik bir platform oluşturuldu. Açlık grevinin yapıldığı SHP'ye insanlar akın akın geliyordu. Platform Valiliğe yürüme kararı aldı. Sessiz bir yürüyüşle SHP'den Valiliğe gelindiğinde, Vali bizimle görüşmek istemedi. Ancak dayatmalarımız sonucu istemimizi kabul etmek zorunda kaldı.

Vali ile görüşmeden herhangi bir sonuç çıkmayınca Ankara'ya gitme kararı alındı. Tespit edilen heyette EHADKAD'lılar, İHD, KÇP'yi (Kamu Çalışanları Platformu) temsilen TÜM SAĞLIK-SEN Başkanı İbrahim Katı'nın yanı sıra Metin Can'ın eşi Fatma Can ve kardeşi bulunuyordu.

Ankara'da ilkin İHD genel merkezine gittik. Ankara'da bir kısım DKÖ'ler adliye önünde konuyla ilgili olarak basın açıklaması yapacaklardı, katıldık. Açıklamanın ardından, İçişleri Bakanlığı'na yürünecekti, fakat polisin engellemesi protestoyu düzenleyenlerce gerekçe gösterilerek ertelendi.

Ankara'da kısaca ifade etmek gerekirse, devletle sürtüşmemek, ona şirin gözükmek için elinden gelen her şeyi yapan Türk aydınını gördük. İHD Genel Başkanı Akın Birdal'ın kişiliğinde somutlaşan bu tutumla sürekli mücadele etmek zorunda kaldık. Birdal sürekli diplomatik görüşmeler yoluyla sorunun halledilmesi gerektiğini dayatıyor, yapılabilecek şeylerin önüne engel çıkarıyordu.

Ankara'da İçişleri Bakanı ile görüşemediğimiz gibi, SHP'liler bile bizlerle görüşmekten kaçındı. Dayatmalarımız sonucu Demirel, İsmet Sezgin, Fehmi Işıklar, vb ile görüşebildik. Ancak bildik şeylerin ötesine gitmediler. Başbakan'ın Elazığ Emniyet Müdürüne kadar herkes bu insanların sağ olduğunu, ellerini kolların: sallaya sallaya gelecekleri söylediler. Meclis önünde toplanan bizlere ellerinde coplarla polisler saldırdı.

RÖPORTAJ

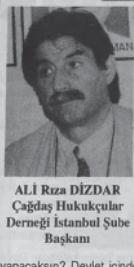

ALİ Rıza DİZDAR
Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şube Başkanı

MÜCADELE: *Halkın kendini savunması, bunun için silahlanması sizce suç mudur, suç ise halk kendisini nasıl savunacaktır?*

Dizdar: Yaşam sorunu çok önemli. Biz yargısız infazlarda, katliamlarda da aynı şeyi söyledik. Devlet bir şeyi ihlal ediyor. Savaş kurallarında öldürme vardır ama bunu devlet yapamaz. Devlet katiyen halka karşı şiddet uygulayamaz.

MÜCADELE: *Ama uygulanıyor, kontrgerilla, Hizbullah çeteleri...*

Dizdar: Açık, var. Kontrgerilla eylemleri açıktır. Ben Hizbullah-mizbullah üzerinde durmuyorum. Ama devlet terörüyle mücadeleyi nasıl yapacaksın? Devlet içindeki bir organ halka saldırıp, katliam yapıyor. Çaresiz kaldığı zaman halk ne yapacak. Önce yaşamını koruyacak. Yaşamını koruma çarelerini halk kendi buluyor zaten. Şırnak'ta, Batman'da, Botan bölgesinde, Diyarbakır'da insanlar yaşıyor. Eğer halk göçe zorlanmasına rağmen göçmüyorsa bu çareleri bulduğundandır, işte bu mücadeledir.

MÜCADELE: *Peki, kontrgerilla konusunda Demirel'in, Sezgin'in söylediklerine ne diyorsunuz?*

Dizdar: Sezgin demagoji yapıyor. Kontrgerilla bir kişi değil ki tutup getiresin.

MÜCADELE: *Tutulup götürülenler bile serbest bırakılıyor.*

Dizdar: Evet, kontrgerilla bir müessese de değildir. Bir örgütlülüktür. Sezgin demagoji yapmasın. Bu kadar cinayet var ortada. Kontrgerilla vardır. Resmi ve görünen kısmı Özel Kuvvetler Komutanlığı, bir de görünmeyen, illegal kısım var ki, bu da bilinmeyen bir şey değil. Örtülü ödenekten para ödeyip besliyorlar. Ben kendim teşhis ettim, var. 1971-72 yıllarında askerdim. Eğridir Komando Okulu'nda Erdal Kalkan'la birlikte askerlik yaptık. Vietnam'da savaşmış Amerikan askerleri vardı yanımızda. Vietnam'da savaş devam ediyor, Amerika'nın bizde ne işi var diyorduk. Kelli-felli adamlar eğitim yaptırıyorlar, adam yetiştiriyorlar. Amerikalıları sevmediğimi öğrenince gelip bana sordular. Sen bu adamları niye sevmiyorsun diye. Komutanın da adı Reşat Güleken. Reşat Güleken şunu söylüyordu: "Beyaz hassa orduları kırmızı hassa ordularını yenecek." Kırmızılar komünist. Benim öyle söylediğimi öğrenince beni sorguya çekti. Bir buçuk saat boyunca Deniz Gezmiş'in vatan haini olduğunu söyletmeye çalıştı. Her defasında hayır dedim. Tabii biz oradan atıldık. Zaman geçtikçe fark ediyorum, kontrgerilla dersi öğretilen bir yerde kırmızı hassa ordularını yenen beyaz hassa orduları, Vietnam savaşından çıkıp gelmiş Amerikalılar, sana senin arkadaşın vatan haini değil mi diye sorular... Bunlar neydi? Kontrgerilla değilse neydi? Ben diyorum ki vardır. Failî meçhul cinayetler olduğu sürece kontrgerilla vardır. Sen bana cinayetlerin failerini bul, o zaman kontrgerilla yoktur de. Benim delilim bu, senin delilin nedir?

Kontrgerillayı gizleme çabaları boşuna

Kontrgerillayı gizleme çabaları gelinen noktada hiçbir anlam ifade etmiyor. Bugün sağından solunu, derneğinden partisine kadar hemen herkes kontrgerillayı biliyor. Yaptıklarını duyuyor, görüyor; çünkü kontrgerilla kendini saklama, gizleme ihtiyacı hissetmiyor. Böylece kamuoyunda kimsenin kendisinden hesap soramayacağı imajını yaratarak korku salmak amacında. Bunun göstergeleri çok açık.

Batman'da Hizbullah terörünün arkasında kontrgerillanın olduğu herkesçe malumdur. Muş'ta 5 kişiyi öldüren kontrgerilla çetecilerinin kimlikleri biliniyor, ancak onlar halen ortalıkta dolaşmaya devam ediyorlar. Sivas'ta açıktan, meydanlarda tatbikat yapıyorlar, sağa sola tehdit gönderiyorlar. Son olarak Elazığ'da kaçırdıkları insanlara işkence yapmış, katletmiş ve bir de ailelerine telefon edip "öldürdük" demişlerdir. Bugün Kürdistan tamamen kontrgerillanın eline teslim edilmiş durumda.

Bütün bunlara rağmen hükümet yetkilileri artık bir komediden öteye gitmeyen açıklamalarla kontrgerillaya kol kanat geriyorlar. SHP yöneticileri bu konuda DYP kurmaylarından aşağı kalmıyor.

Evet, bugün her an herkes, örneğin polis olduklarını söyleyen 5 kişilik bir kontrgerilla çetesi tarafından kaçırılabilir, cesedi bir dağ başında bulunabilir. Böylece devlet her adımda daha da gayri meşru bir duruma düşüyor. Gayri meşru bir devlete karşı direnmenin her türlü yönünü kullanmak meşrudur. Devlet Türkiye halklarını bu direnme hakkını kullanmaya zorlamaktadır.

Kontrgerilla tartışmalarından notlar

"Faili meçhul" cinayetler Kürdistan'ın daha geniş bir kısmına yayılarak artarken, kontrgerilla konusundaki tartışma ve duyarlılık da büyüyor. 14 SHP milletvekilinin kontrgerilla konusunda verdiği meclis araştırma önergesinin reddedilmesi, SHP' nin DYP ile birlikte kontrgerillayı gizlemeye çalıştığını ortaya koydu.

SHP Adıyaman Milletvekili Celal Kürkoğlu tarafından hazırlanan önerge, 16 Şubat günü SHP meclis grubunda görüşülmüş ve reddedilerek Meclis'e sevk edilmesi engellenmişti.

Önergede, dünya savaşından sonra bütün NATO ülkelerinde komünizm tehlikesine karşı ABD-CIA patentli bir plana dayalı olarak gizli yeraltı örgütleri kurulduğu ve bu örgütlerin Avrupa ülkelerinde Gladio (İtalya), SDRA-8 (Belçika), NATO Comand (Hollanda), Gehlen (Almanya), Schwert (Avusturya), B-8 (Yunanistan) gibi isimler taşıdığı belirtildikten sonra şöyle deniliyordu: "Kontrgerilla örgütünün Türkiye'de 1952 yılında özel savaşı yürütmek üzere kuruluğu ve ilk adının Özel Harp Dairesi, bugünkü adının ise Özel Kuvvetler Komutanlığı olduğu bilinmektedir."

Önerge, Uğur Mumcu'nun öldürülmesinden sonra, yüz binlerce insanın kontrgerilla aleyhine sloganlar atmasının kamuoyunun kontrgerilla konusunda çok ciddi kuşkular taşıması anlamına geldiğini, "kontrgerilla diye bir şey yoktur" şeklindeki resmi açıklamaların artık kimseyi inandıramadığını vurguluyordu.

"Genelkurmay Başkanlığı'nın ST 31-15 simgeli gayri nizami kuvvetlere karşı hareket talimnamesinin 9. maddesinde 'Bu gayri nizami kuvvetin yeraltı unsurları, kaide olarak kanuni statüye sahip değildir.' denilerek aslında hem kontrgerillanın varlığı, hem de hiçbir yasal statüye sahip olmadığı ifade edilmektedir." denilen önergede, kamuoyuna yansıyan benzer olgular sıralanarak bir yılda 140 insanın failî meçhul cinayetlerde katledildiği, Batman'ın bile tek başına Meclis araştırması için yeterli olduğu vurgulanıyordu.

Bir araştırma komisyonu oluşturulmasını, Özel Harp Dairesi ve Özel Kuvvetler Komutanlığının bütün geçmiş belge ve faaliyetleriyle birlikte gizli ve çok gizli damgalı yönergelerin incelenerek konuya açıklık getirilmesini isteyen 14 milletvekili, SHP'nin ve Meclis'in sorumluluğunu şöyle vurguluyorlardı: "İnsanlarımız devletin içinde bir karanlık elin, karanlık işler tezgahladığına inanmaktadır. Eğer biz kontrgerilla iddialarını araştırıp aydınlatmaz, eğer bugüne kadar karanlık kalmış birçok eylemin failerini bulmazsak, bulup hesabını soramazsak yarın tarih bizden hesap soracaktır."

İnönü'nün Yanıtı

İnönü, önergenin işleme konulmasına karşı olduğunu açıklayarak şunları söyledi: "Eğer isteniyorsa hükümette kalıp kalmama konusunda oylama yapılabilir."

SHP yönetimi Meclisle zaten faili meçhul cinayetleri araştıran bir komisyon var" diyerek İnönü'yü destekledi. Böylece araştırma önergesi SHP yönetiminin kendi suçlarını gizleme telaşı içerisinde reddedildi.

Sivas'ta kontrgerilla tatbikatları

Sıvas (Mücadele)- *22 Şubat gecesi Alibaba kavşağında yüzleri maskeli, çelik yelekli, ellerinde ağır silahlar bulunan bir grup yoldan geçenleri duvara döndürüp üst araması ve kimlik kontrolü yaptı. Başlarında bulunan bir sivilin yönlendirdiği maskeli-silahlı grubun, yoldan geçenlerden başka olaya tanık olan esnafları da aynı şekilde arayarak kimlik sorması, "Silah sesi duydunuz mu?", "Bu araba kimin?", "Niye burada duruyor?" gibi sorular sorması tedirginlik yarattı.*

Arama yapan maskeli-silahlı grubun polis olduğunu anlayan halkın anlamadığı bir şey var, neden yüzlerini gizliyorlar?

Halk bu soruya yanıt ararken 24 Şubat tarihli yerel gazeteler 'Affetmeyen Tim'in Sivas'ta olduğunu, 26 Şubat günü bir tatbikat yaptığını yazdı ve böylece 4 gün önceki "uygulama"nın failleri ve neden yaptıkları anlaşıldı. Yüzünü gizleyen adamların Sivas Emniyet Müdürlüğü bünyesinde oluşturulan Özel Harekat Timi olduğu ve Alibaba kavşağında tatbikat yaptıkları açıklığa kavuştu.

Kontrgerilla Büromuzun Çevresinde

Özel Harekat Timi'nin tatbikat gösterisinden birkaç gün sonra, 1 Mart günü büromuzun ön tarafı bir yığın polisle dolu olduğu halde büromuza birkaç sivil polis gelerek 'tatbikat'ın üzerimizdeki etkisini ölçmeye çalıştılar. Sivil polisler "Bu tim eğer buraya gelirse merhaba diyerek gelmez, elinde silahı hedef bile gözetmez." sözleriyle gözdağı vermek istediler. Bizim yanıtımız hazırdı: "Ne zaman ve nasıl gelirse gelsin biz buradayız."

İnönü'ye ahiret soruları

Celal Kürkoğlu (SHP Adıyaman Milletvekili) kontrgerilla ve Özel Harp Dairesi ile ilgili önergenin reddedilmesinden sonra SHP Genel Başkanı İnönü'nün yanıtlaması istemiyle şu soruları sordu:

"Sayın Başbakan ve sayın İçişleri Bakanının görüşlerine katılıyor iseniz, yani Türkiye'de kontrgerilla yok ise, bu konudaki araştırma önergeleri neden rahatsızlık yaratıyor? Kontrgerilla yoksa SHP grubu muhalefetteyken neden bu konuda iki defa Meclis araştırma önergesi vermiştir?"

"Kontrgerillanın üstüne gitmemek hükümette kalmanın bir maliyeti midir?"

"12 Eylül'ün en ağır koşullarının uygulandığı 1980-87 yılları arasında kuşkulu ölüm sayısı 171 iken, 1992'de işkence, faili meçhul cinayet, gözaltı ve yargısız infazlarda öldürülenlerin sayısı 1041'i bulmuştur, olağanüstü hal daha katı bir biçimde uygulanmaktadır. Çekiç Güç Türkiye'de kalmaya ve kullanılmaya devam etmektedir. Son olarak kontrgerilla araştırma önergesine kırmızı ışık yakılmıştır. Bütün bu gerçekler, SHP'yi güç durumda bırakmaktadır."

Kürdistan

Kürdistan'da oligarşi terörünü yayıyor

Mesut DEMİREL

Kirli savaşın kurmayları, terörü derinleştirme ve Kürdistan'ın en ücra köşelerine yayma planlarını adım adım uygulamayı sürdürüyorlar. Son günlerde Erzincan, Dersim ve Elazığ'da art arda gelen kontrgerilla saldırıları bunun ifadesidir.

Batman ve Amed bölgesindeki kirli savaş bugün diğer yerlere de hızla yayılıyor. Oligarşi geçen Newroz'dan bu yana attığı adımlara bir yenisini ekleyip Kürdistan'da hedeflerine ulaşmak, gerilla hareketiyle halkın arasındaki bağı koparıp atmak istiyor.

Erzincan'dakinden sonra Elazığ'da Avukat Metin Can ve Doktor Hasan Kaya'nın kaçırılıp öldürülmeleri, devrimci-demokrat insanlara yönelik saldırılar, tehditler, Tunceli'de köylerin Botan'da olduğu gibi yakılarak boşaltılmaya çalışılması son sürecteki örnekleridir.

Newroz öncesi sistemli saldırılar başlatılmıştır. Ve gerillanın bulunduğu Erzincan, Elazığ, Tunceli de bundan fazlasıyla nasibini almaktadır.

Oligarşi Erzincan, Tunceli ve Elazığ'a yönelik olarak terörünü derinleştirirken hedefler belirlemiştir. Bu üçgen yoğun bir devrimci potansiyele sahiptir. Bu bölgede halkın gerillaya karşı yoğun bir sempatisiyle birlikte, yaygın bir demokratik muhalefet ve faşizmin karşısına çıkarılabilecek güçler vardır.

Gerçi Kürdistan'da özellikle son dönemde kırdan şehirlere zorunlu göç ve şehirlerin giderek daha çok politize olması ve hareketlenmesi, oligarşinin kır yanında şehirlere de iradi ve sistemli saldırularını beraberinde getirmiştir.

Kırda gerillayı halktan tecrit ve askeri bölgeler amaçlanırken, şehirlerde de oligarşinin tam bir hakimiyeti kurulmaya çalışılıyor.

Kirli savaş kurmayları, öylesine pervasız ve kuralsızdır ki, kaçırdıkları Avukat Metin Can'ın evine "öldürdük" diye telefon ederek eylemlerini üstleniyor, katlettikleri bu iki insanın ayakkabılarını çıkarıp evinin önüne bırakabiliyorlar. Ya da işkence yaparak cesetlerini tanınmaz hale getirebiliyorlar.

Tüm bunların altında korku yayma, özgürlük kavgası veren bir halkı teslim alma ve bunlara destek veren aydınları yıldırma, sahiplenme duygusunu köreltme politikası vardır. Demokrat, yurtsever aydınlar kontrgerillanın boy hedefidir. Kontrgerilla, gerillanın insan hakları temelinde de olsa sahiplenilmesinin yollarını da tıkamak için aydınlara saldırıyor. Gerillayla birlikte gerillayı destekleyen, gerillaya yardım eden, evini açan halka yönelik saldırılar, şimdi de gerillaya sahip çıkan yurtsever, demokrat aydınları hedefliyor. Kontrgerilla gerillayı sahiplenecek hiçbir gücü karşısında görmek istememektedir.

Sorun bu saldırıları görme ve boşa çıkarmadır. Bir yanıyla oligarşinin politikalarına alternatif politikalar hayata geçirilmelidir. Aksi halde sadece izleyici olunacaktır. Elazığ'daki kaçırmaların ardından geliştirilen tavırlarda devrimcilerin ve doğru politikaların rolü yadsınamaz.

SHP'nin bu amaçla işgali, başlatılan açlık grevleri, telgraf çekme, Ankara ve Elazığ'da heyetler oluşturup görüşmelerde bulunma ve kayıpları protesto eden yürüyüş ile cenazelere sahip çıkılması olumludur ve örnek oluşturmuştur.

Kontrgerilla teşhir edilebilmiş ve yığınlardaki tepki yakalanabilmiştir. Özellikle bu saldırı politikasının önünü kesmek, iktidarı teşhir etmek, yığınları mücadeleye çekmek ana görevdir. Kuşkusuz ki yapılanlar her sorunu çözebilecek sihirli şeyler değildir.

Ama bu tavır gelecekte kontrgerilla politikalarını tıkamanın koşullarını da oluşturacaktır.

Olayın bir diğer boyutu da Erzincan'da, Elazığ'da ve Dersim'de hedeflenen kişilerin seçimi, bu kirli savaş makinesinin herkesi kapsayacağını da göstermektedir. Artık "tarafsız" olmak olanaksızdır. Taraf olmak, tavır almak zorunludur. Aksi halde devlet kendisinden olmayan herkesi hedefler bir noktaya gelmiştir.

O halde doğru tavır, kirli savaşa karşı çıkmak ve mücadeleyi yükseltmektir.

Malatya'da şenlik

Malatya (Mücadele)- Malatya Valiliği'nin bütün engellemelerine rağmen "Gelen Güne Merhaba" dostluk ve dayanışma şenliği 27 Şubat'ta gerçekleştirildi.

Malatya Valiliği'nin diğer birçok şehirde olduğu gibi, Grup Yorum fobisi var. Daha önce, 10 Ekim tarihinde başvurusu yapılan "Ve Doğuyoruz Her Gün Yeniden" dostluk ve dayanışma şenliği, "Çeşitli illerde Grup Yorum tarafından verilen konserlerde olaylar ve hadiseler vuku bulduğundan, ilimizde de bu kişiler tarafından konser verilmesi emniyet ve asayiş yönünden, devletin ülkesi ve bölünmez bütünlüğü bakımından şenliğe izin verilmemiştir." denilerek yaptırılmamıştı.

Malatya'da 27 Şubat'ta yapılan 1500 kişilik şenlik, dostluk, dayanışma, mücadeleye inanç tablosu oluşturdu.

Daha sonra yeniden şenlik düzenlemek üzere harekete geçildi. Bu kez Grup Yorum olmasa bile, onların çizgisini devam ettirenler şenlikte yerlerini alacaktı. Grup Ekin ve Koma Berfin şenliğe katılacaklarını belirttiler. Ancak valilik bu iki grubu da engellemek için elinden geleni yaptı. "Koma Berfin ismini Türkçe yazın" gibi keyfi ve dünyanın hiçbir yerinde görülmeyecek dayatmalarda bulundular. Yine de şenliği engelleyemediler. Katılımın düşük olması için izin süresini geciktirdiler. İzin iki gün önce verilmesine rağmen onların istedikleri olmadı. Salonda 1500 civarında insan vardı.

Dostluk ve dayanışma şenliğine Tavır dergisi Halk Oyunları, Grup Ekin, Koma Berfin katıldılar. Devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunun ardından halaylarla, gelen mesajların okunmasıyla devam eden şenlikte sık sık "Yaşasın Devrimci Sol", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

Uzun süredir böyle bir gece yaşamamış olan Malatya halkı, marşları, türküleri, halayları, sloganlarıyla coşku içinde bitirdi şenliği.

Erzincan ÖZDEP İl Başkanı ölü olarak bulundu

Tunceli (Mücadele)- Erzincan ÖZDEP İl Başkanı Cemal Akar'ın cesedi 24 Şubat 1993 günü Tunceli Zaxge mevkiinde balıkçılar tarafından Harçik suyu kenarında kara gömülü olarak bulundu.

Cemal Akar 25 Ocak 1993 günü çalıştığı Birlik Madencilik'ten ayrılarak eve giderken kontrgerilla tarafından kaçırılmıştı. Cemal Akar kaçırılmadan önce ailesine takip edildiğini söylemişti. Bulunduğunda parçalanmış olan cesette işkence izleri de görüldü. Yakınları cesedi teşhis ettikten sonra, Malatya Devlet Hastanesi'nde yapılan otopsi sonucunda Cemal Akar'ın kafasına kurşun sıkılarak öldürüldüğü tespit edildi.

Cemal Akar'ın cenazesi 26 Şubat günü Tunceli'nin Torunoba Köyü'nde toprağa verildi. Polis cenazeye katılmak için Tunceli'den gidenleri Tunceli çıkışında çevirerek gitmelerini engelledi. Cenaze töreni ailesi ve köylülerin katılımıyla yapıldı.

Devrim şehidi Mazlum Güder anıldı

Elazığ (Mücadele)- *3 Mart 1983 yılında Elazığ Askeri Cezaevi'nde katledilen Mazlum Güder mezarı başında anıldı.*

Mazlum Güder'in mezarı başında saygı duruşu ve devrim andı ile başlayan anma, onun unutulmadığını, sürdürülen savaşın içerisinde yaşatıldığını haykıran konuşmalarla devam etti. Dağlar, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Mazlum Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" sloganları ile çınlıyordu. İnsanlar, devrime hareketlerine ve önderlerine sahip çıkmanın bilinciyle, "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganını haykırarak öfkelerini dile getirdiler.

"Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür- Devrimci Sol Güçler" pankartının açıldığı anmada, Mazlum'a türkülerle, marşlarla veda edildi.

İsviçreli devrimci Barbara Kistler Tunceli'de şehit düştü

Tunceli'nin Pülümür ilçesi yakınlarında TKP/ML-TİKKO gerillalarına yönelik operasyonda öldürülen gerillalardan biri Barbara Kistler'di. Barbara Kistler, İsviçre'de bulunduğu sırada Türkiye cezaevlerinde sürdürülen baskı ve işkencelere karşı kurulan komitelerden birinde çalışmaktaydı. Daha sonra TKP/ML'nin Türkiye'deki örgütsel faaliyetleri içerisinde yer aldığı gerekçesiyle, 1991 yılında Hasanpaşa operasyonu olarak bilinen operasyonda gözaltına alındı ve aynı gerekçeyle İstanbul DGM'since mahkum edildikten sonra tahliye edildi.

Tahliyesinin ardından devrimci faaliyetlerine devam eden Barbara Kistler, 22 Ocak'ta TC güçlerince yürütülen operasyonda, yedi kişiyle birlikte girdikleri çatışmada katledildi. Ailesi, uğruna mücadele ettiği topraklara gömülmesini istediği için, Barbara Kistler, Pülümür'de bir köy mezarlığına gömüldü.

Dünya halklarının devrimci mücadelesinde örnek bir enternasyonalist tavır gösteren Barbara Kistler'i saygıyla anıyoruz.

Pusula

Tarım sektörü yas tutuyor

Tarım sektörü ve kırsal kesim emekçileri seçim öncesi meydanların "gözbebeğiydi." Ne de olsa ülkemiz halen 'tarım ülkeleri' arasında yer alıyordu. Hal böyle olunca, tarım ülkesinin tarım emekçilerinin de gönüllerinin hoş tutulmasında "sayısız yarar" vardı. Nitekim düzen partileri de bu gerçeğin farkında olduklarından, tarım kesimine yönelik "yakası açılmadık vaat" bırakmamışlardı. Destekleme alım fiyatlarının yükseltilmesinden, tarım girdi maliyetlerinin düşürülmesinden, kredi maliyetlerinin aşağı çekilmesinden, kredi faiz borçlarının affedilmesinden, çeşitli üretim olanaklarının sağlanmasına kadar pek çok şey bu vaatlerden nasibini almıştı. Yani köylülüğün de mavi boncukları da unutulmamıştı. Buraya kadar kimsenin pek itirazı olmamıştı. Herkes halinden memnun görünüyordu. Herkes duymak istediğini duymuş, şimdi iş umut bağlananın gerçekleşmesine kalmıştı. Günler hızla geçip giderken, bir beş yüz gün lafı ortalıkla dolaşmaya başlamıştı. İktidar umutlar için "hele biraz daha dişinizi sıkın" demekten öteye geçemiyordu. Tarım emekçileri buğdaydan turunçgillere kadar ürettiği her üründe, bir önceki üretim dönemine göre yoksulluğa biraz daha yaklaşmaya devam etti.

Üretim Yerinde Saymaya Bile Hasret Kaldı

Öncelikle tarım sektöründe üretim, her yıl bir okutuyor". Üretim onların deyimiyle "rahmet birçok faktörü de olumsuz etkiliyor. Azalan üretim, enflasyon ve girdi fiyatlarındaki artışla birlik olup üreticinin elinde avucunda ne var ne yok hepsine göz dikiyor. Demirel'in "Bu yıl ürün miktarı hiç olmayan bir biçimde artacak." deyişinin boş sözlerden ibaret olduğunun anlaşılması için aradan fazla zaman geçmesi gerekmedi. Geçtiğimiz günlerde DİE'nin tarım kesimindeki üretim oranlarına ilişkin açıkladığı rakamlar, bu gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardı.

1991'de 20 milyon 400 bin ton olan buğday rekoltesi, 1992'de % 5.4 azalışla 19 milyon 300 bin tona gerilerken arpa ve mısır da geri kalmadı. Arpa üretiminde % 11.5'luk bir düşüş görülürken, mısır bu oranı % 3.7'lik bir azalışla takip etti. Üretimdeki bu azalma sadece hububatta görülmedi elbette. Hasat yapıldıktan sonra baklagillerdeki üretim miktarları da farklı çıkmadı. Sonuçlar tarım emekçileri için tam bir hayal kırıklığıydı. İktidarın aşılamaya çalıştığı umutlar tamamen kof çıkmıştı. 1991'de 640 bin ton seviyesinde olan baklagiller 1992'de 610 bin tona indi. Açıklanan bu rakamların yanında nohut ve kurufasulye üretiminin de azaldığı görüldü. Örneğin 855 bin tonluk nohut üretimi 750 bin tona, 214 bin tonluk kurufasulye üretimi de 200 bin tona gerilemiş durumda. Şekerpancarı üretimindeki düşüş oranı da yaklaşık bir milyon ton civarındaydı.

Tarımda 1991 ve 1992 üretim karşılaştırılması yapıldığında ise ortaya çıkan tablo, eksi üç bin ton rakamını işaret ediyordu.

Üretim Neden Tepetaklak Geldi

1993'ün başlarında enflasyonla mücadelede ne kadar başarılı olduklarını, emeğin karşılığını vermede ne kadar "ileri" adımlar attıklarını anlatmak için her türlü yalan ve demagojiye başvuran iktidarın uyguladığı tarım politikası, bu üretim kaybının asıl sorumlularındandır. Tarım kesiminin çifte sömürüsü elbette sadece bu iktidarın politikası değil, genel olarak düzenin ve devlet yapısının "vurun abalıya" anlayışının bir sonucudur. Burjuva partilerin iktidarları da "çiftçiye, köylüye vurmaya devam ettikçe" tarım emekçilerinin ezilmeye devam etmesi olağan bir sonuç oluyor.

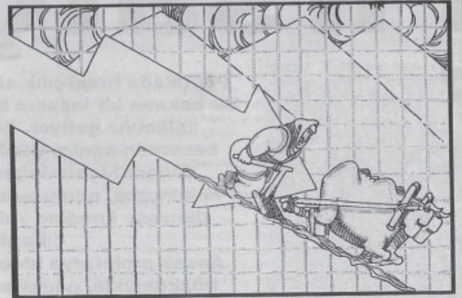

"Ne verirlerse ben beş bin lira daha fazlasını vereceğim" diyen Demirel, bugün geldiği noktada "fazla" vermek bir yana köylünün kuyusunu kazıyor. "Biz şimdiye kadar verilen en yüksek sübvansiyon oranının üzerine çıktık" deyişi ise sübvansiyonların arpalık haline gelmesini gizleyemiyor. DİE tarafından toplam 27.4 trilyon lira olarak açıklanan 1992 yılı tarım sübvansiyonlarının ne kadarının tarım emekçisinin işine yaradığı şüpheli. Bu sübvansiyonlarda aslan payının, emeği sömüren sınıf ve tabakalara "sus payı" olarak gittiği bilinen bir gerçek.

Bugün ülkemizde yaşayan toplam dört milyon köylü ailesine ulusal gelirden düşen ortalama pay "aile başına" iki milyon lira civarında. Gerçekte ise bu kesimin emekçilerine düşen ortalama, bu rakamın daha da altında, çünkü emekçiler bölüşümden payını alana kadar, onlardan çalıp çırparak yaşamaya alışmış olanlar bölüşümün kaynağını kimseye bırakmıyorlar.

Tarım Kambur mu, Geçim Kapısı mı?

Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı Müsteşarı Prof. Erkan Benli, tarım kesiminin "devletin sırtındaki kambur" olduğunu açıkladı. Benli'ye göre devlet tarıma dönük gerçekleştirdiği sübvansiyonlar vb. uygulamalar nedeniyle toplam 5.6 milyar dolar zarar etmiş!.. İşte bu yüzden de tarım kesimine yönelik destek yeniden gözden geçirilmeliymiş. Böyle buyurmuş, Benli... İşlerine geldi mi köylümüz için "efendimiz" diyen, işlerine gelmediğinde "kambur" diyen bir iktidarın tarım kesimine yönelik politikasının ne olabileceğini söylemeye gerek var mı?

Çiller "Sosyalist devlet oluyoruz" dedi

Sosyalist değil, talancı devlet

Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Tansu Çiller'in kırdığı potlar bini aştı. Burjuva politikasının "kıvraklığını" bir türlü beceremeyen Çiller, ya söylediklerinin hiçbirini tutturamıyor ya da nerede söylenmemesi gereken bir şey varsa onu bulup pat diye söyleyiveriyor. Bütün bu söyledikleri ise, incir çekirdeğini bile doldurmuyor...

Çiller, bir gazeteye verdiği demeçte, "Böyle giderse kısa sürede sosyalist devlet haline geliriz. Dünyanın son sosyalist devletlerinden biri oluruz." dedi. Ona göre devlet sosyal harcamalarda çok hızlı gittiği, eğitim, sağlık ve çevre gibi konularda harcamalar yaptığı için sosyalist olma tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyor. Üretimden hızla çekilmediğinden -KİT'leri elden çıkarmakta geç kaldığından olsa gerek- "tam şu sırada sosyalist devlet niteliği alıyor"...

Bu sözler, "olur ama bu kadarı da olmaz ki" dedirten cinsten. Anlaşılan, ABD'de gördüğü ekonomi eğitimi, sosyalist öğretinin kıyısından bile geçmemiş...

Aslında Çiller'in kırdığı pot bir yana, söylemek istediği oldukça açık. Devletin sosyal güvenlik sistemini, daha doğrusu devletin toplumun insanca yaşaması için yapması gerekli olan harcamaları düşünmesi bile ülkemiz için bir lüks. Örneğin eğitim, sağlık vb. konularda "fazla" değil, "harcama" bile yapılması neredeyse paranın har vurulup harman savrulmasıyla eşanlamlı. Devletin bundan çok daha önemli işleri olmalı... Daha çok sömürmeli, daha çok vergi toplamalı, tekelci burjuvaziye daha çok kazandırmalı, altyapı, insanlara eğitim olanakları sağlanması, sağlık sorunlarıyla ilgilenilmesi, yaşam koşullarına uygun bir çevre düzeni yaratılması gibi boş işlerle uğraşmamalı. Halkın nasıl soyulup soğana çevrileceğini düşünüp bunun yöntemleri üzerinde kafa yormak varken, böyle gereksiz işlerle devlet işleyişini hantallaştırmanın ne alemi var.

Halkla alay edercesine, "Enflasyonun da pek çok yararı var" diyebilen Çiller'den başka bir şey söylemesi de beklenemezdi zaten.

Taşeronlukta emin adımlar

Fabrikalarda işçinin ikinci bir patronla, yani taşeronla tanışması 1980'li yıllarda hız kazandı. İşçilerin sesini kesip soluğunu tuttuğu bir dönemde, bu ortamın kalıcılaştırılması ve emekçilerin daha fazla sömürülebilmeleri için taşeronluk sistemi hızla devreye sokuldu. Fabrikalar önce yemekhane, temizlik, mal nakliyesi gibi işleri bir başkasına devretti. Çünkü bu işler böylece hem daha ucuza getirilebiliyor, hem de sendikalaşmanın önüne geçilebiliyordu. Tekelci burjuvazi "daha işçi daha az sorun" diyerek, işçilerin kendi açısından en sorunsuz çalışabileceği üretim ve sömürü düzenini kurmak istiyordu. 1990'lardan sonra giderek yoğunluk kazanan "serbest piyasa" ve "liberalleşme" tartışmalarında taşeronluk, üretilen "çözümlerin" adeta gözbebeği oldu. Temizlik işçilerinin hak direnişinde bile, "verin taşerona gitsin" demeyen yok gibiydi. (Bugün neredeyse taşeronun olmadığı ya da gündeme getirilmediği sektör yok gibi. Ancak tekstil, metal, gıda ve deri gibi sektörlerde taşeronlaşma hem daha yoğun yaşanıyor, hem de bu sistem üretim zincirlerinde bile kendini gösteriyor. Bu sektörlerde taşeron sistemini ortaya çıkardığı en önemli sonuçlardan bir tanesi de, işsizliğin hızlı ve büyük oranlarda artması, işçilerin kapı önüne bırakılmasıydı. Örneğin, bu uygulamanın en yoğun olduğu sektörlerden tekstilde, daha önce 160.000 olan sendikalı işçi sayısı bugün 80.000'e düştü. Yapılan istatistiklerde, azalan 80.000 işçiden 60 bininin taşeron uygulamasıyla işini kaybettiği saptandı. Yine deri sektöründe bu azalma sendikalı ve sendikasız işçiler bir arada düşünüldüğünde, ortalama 15 bini geçiyor. Metal ve gıda sektöründe de benzer rakamlar söz konusu. İşte bu yüzden de taşeronluk burjuvazinin işçileri, emekçileri canevinden vurmak için kuşanmaya çalıştığı bir silahtır.

Fırsatçılık ke

Politikada fırsatçılık siyasi ve ahlaki bir düşkünlüğü ifade ediyor. Bir bakıma bir insanın kendini inkar etmesi, kişiliğini tahrip etmesi anlamına geliyor. Burjuva dünyasında fırsatçılık her zaman becerinin adıdır. Çünkü burjuva dünyasında fırsatçılıktan daha değerli hiçbir değer, hiçbir kural yoktur. Orada düşkünlük, ahlaksızlık, namussuzluk, geçer akçedir. Bu tür şeyleri burjuva dünyası kendine yakıştırabilmiştir. Orada fırsatçılık göklere çıkarılan bulunmaz bir özelliktir.
Ancak proletarya ideolojisinde bu tür düşkünlüklere yer yoktur. Düşkünlükle, namussuzlukla, ahlaksızlıkla ve bir yerde bunları ifade eden fırsatçılıkla hiçbir ortak yanı olamaz.

Fırsatçılık sözlüklerde "fırsatları yakalama", "fırsatları değerlendirme" olarak açıklanır. Fırsatçılık her yerde vardır. Ekonomide de, politikada da fırsatçılık karşımıza çıkar. Fırsatçılık bir anlamda da boşluk anı yakalayıp onu en iyi şekilde kullanmaktır. Burjuva politikasında da, ekonomik ilişkilerinde olduğu gibi fırsatçılık ön plandadır. Burjuvazinin yaşam felsefesi fırsatçılıktır. Burjuva politikacılarının en büyük işi birbirlerinin açıklarını yakalayıp birbirlerine üstün gelme fırsatını beklemek ve bunu yakaladıkları anda birbirlerinin "tepelerine" binmektir. Tabii politikada fırsatçılık sadece burjuvazinin işi değildir. Burjuvaziden doğrudan etkilenen küçük burjuvazi de bu yönteme sık sık başvurur. İster istemez fırsatçılık devrimci saflara da yansır. Her yakaladığı boşlukta bir şeyler yapabileceğini hissettiğinde küçük burjuvazi çıkış yapar ve devrimci harekete başkaldırır, yok etmeye çalışır. Geçmişte yapamadığı ve içine gömdüklerini, biriktirdiklerinin hepsini ortaya döker ve kendisini bunlarla devrimci harekete kabullendirmeye çalışır. Bu tür politik fırsatçılık, giderek ahlaksızlığa dönüşür. Bir anda kabullendikleri, desteklediklerini, onayladıklarını her şeyi reddederek ilerlerler ve şimdiye kadar yapamadıkları, daha doğru deyişle fırsat yakalayamadıkları her şeyi yapmaya başlarlar. Daha önce yaptıklarını ya baskı altında, istemeyerek yapmışlardır ya da şimdi geçmişte yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu farkına varmışlardır. Onlar için artık her şey mubahtır. Kapanmış, "eski hesaplar" açılarak geçmişte ne kadar "haklı olunduğu" anlatılmaya başlanır. Biriktirilmiş kinler kusulur. Geçmişte "bize böyle yapılmıştı" edebiyatı alır yürür. Politikada, devrimci ilişkilerde hele de zor dönemlerden geçilir ve sıkıntılar yaşanırken, kendisini geçmişte "ben haklıydım ama bana haksızlık yapıldı, işte şimdi haklılığımı gösterecek ortamı yakaladım" diyerek yapılan fırsatçılık en ahlaksızca olanıdır. En çok çekilmez ve tahammül edilmezi böyle yapanlardır. Şimdi de zor bir dönemden geçiyoruz. Ve içimizdeki küçük burjuva fırsatçılarının ahlak diye bir şey tanımayan başkaldırısının tahribatları enerjilerimizi alıp götürüyor. Devrim yürüyüşümüzden alıkoymak için bu kez de karşımıza fırsatçılar çıktı.

Fırsatçılık, ortaya çıktığı her koşulda kendini devrimci örgütlere dayatan, devrimci örgütlerin değerlerini tahrip eden, zor ve sıkıntılı anlardan yararlanarak kendine yaşam bulmaya çalışan, adeta yıkan, batıran bir eğilim ve saplantıdır. Bunun örnekleri her zaman çeşitli biçimlerde karşımıza çıkmıştır.

Politikada fırsatçılık siyasi ve ahlaki bir düşkünlüğü ifade ediyor. Bir bakıma bir insanın kendini inkar etmesi, kişiliğini tahrip etmesi anlamına geliyor. Burjuva dünyasında fırsatçılık her zaman becerinin adıdır. Çünkü burjuva dünyasında fırsatçılıktan daha değerli hiçbir değer, hiçbir kural yoktur. Orada düşkünlük, ahlaksızlık, namussuzluk, geçer akçedir. Bu tür şeyleri burjuva dünyası kendine yakıştırabilmiştir. Orada fırsatçılık göklere çıkarılan bulunmaz bir özelliktir.

Ancak proletarya ideolojisinde bu tür düşkünlüklere yer yoktur. Hele yeni bir dünya, yeni bir toplum ve yeni insan yaratacak bir ideal ve inancın böylesi kirliliği daha baştan reddetmesi söz konusudur. Düşkünlükle, namussuzlukla, ahlaksızlıkla ve bir yerde bunları ifade eden fırsatçılıkla hiçbir ortak yanı olamaz. Fırsatçılık ideallerimize ve bu yeni dünyamıza yabancıdır. Kaynağını burjuva dünyasından alır, oradan beslenir. Küçük burjuvazinin ruh halini, düşkünlüğünü ifade eden bu durum hep zor ve sancılı dönemlerde ortaya çıkar. Bu dönemleri bekler, yakaladığı bu tür fırsatları kullanarak kendini dayatmaya, "intikam" almaya çalışır.

Stalin bu konuda şunları ifade ederken sorunun köklerine de dikkat çekiyordu.

"Burjuvazinin ve burjuva ideolojisinin proletarya ve onun partisi üzerindeki baskısı, ifadesini sık sık burjuvaca düşünce, ahlak, gelenek ve ruh hallerini burjuva toplumuyla şu ya da bu biçimde ilişkide olan proletaryanın belirli katmanları aracılığıyla, proletarya ve onun partisi içinde sızmasında bulur." ("Muhalefet Üzerine" Stalin, Cilt .2, Syf.72, İnter Yayınları)

Böylesine bir ruh halinin temelinde kendine güvensizlik yatar. Yine bu ruh hali kuşkuculuğu besler ve hiç kimseye güvenmez. Güvensizliğiyle her şeyi içine atar ve kendi kendisini doldurur. Daha sonra patlamayı bekler. "Haksızlığa uğramıştır.", "değeri bilinmiyordur" ve hep o uygun "an"da kendisinin ne olduğunu göstermek için pusuda bekler. İşte hiçbir şeye sığdıramadığımız ve çürümenin en iyi örneği olan bu durum o anda, "sıkıntı ve zorlukların" yaşandığı dönemde ortaya çıkar. Artık onların günü gelmiştir. Ortaya çıkabilirler.

Kendini devrimci mücadelede açık olarak ifade eden her devrimci kendine ve yoldaşlarına, örgütüne güvenir. Bir devrimci yalnız değildir. Örgütü ve yoldaşları vardır. Devrimcilik bu yanıyla saflığı, temizliği temsil eder.

Fırsatçı ruh halinde bırakalım bunları, var olanları yıkmak, tahrip etmek vardır. Ve orada burjuva dünyasının değerleri geçerli olmaya başlar artık. Komploculuk, ikiyüzlülük, yalan söyleme, kendini ne şey görme alır başını gider.

En önemlisi de fırsatçılık kendini inkar etmektir. Saplantılar her yere taşınmaya başlandı mı artık orada devrimci haretketin tarihi, kendi devrimciliği, geçmişte yaptıkları, yarattıkları her şey sorgulanır ve yıkılmaya, inkara başlanır. Fırsatçılık kendi kendini inkardır demiştik. Zira artık o ayrı bir dünyanın peşine takılmıştır. Bayraklarında "eleştiri özgürlüğü" vardır. Yani seviyesizce eleştirmedik, tartışmadık, tahrip etmedik hiçbir şey bırakmazlar. Örgüt olmanın anlamı yoktur artık. Her şeyin kapısını açmışlardır. "Her şey tartışılmalı", "her şey bilinmelidir", "her şey sorgulanmalıdır." Evet bunların yaratıcılarıdır fırsatçılar.

İKTİDAR HIRSI VE GÜÇ OLMA FIRSATÇILIĞIN TEMELİDİR

İdeallerden, devrimden, kısaca proletarya ideolojisinden uzaklaşma başladığında, örtü kaldırıldığında küçük burjuva ruh halini görmek mümkündür. Örtünün altında küçük burjuva ruh hali egemendir ve o yönlendiricidir.

Küçük burjuvazi güce tapar. Güç olunduğu ölçüde "eleştirileri" yoktur. Ama zor dönemlerde en önce gemiyi terk eden odur ve saldırı korosunun bayraktarlığını yapar.

İşte fırsatçılığın temelinde her zaman iktidar hırsı ve güç olma, kendini dayatma yatar. Tabii ki bunun nerede duracağı belirsizdir. Zira bunlara ulaşmak için her şey mubahtır. Her şeye teori uydurmakta üstüne yoktur. Komplo mu? Çözülmesi gereken bir şeyler varsa ve bu çözülmüyorsa "yapılabilir" diye cevap verirler. Darbe mi? Fransız devriminden örnekler sıralayarak gerektiğinde ne kadar işe yaradığını anlatırlar. Yöntemi tartışma konusu olmaktan çıkarmaya, yerine neden komplo, darbe olduğu tartışmasını koymaya çalışır. Giderek en keskin komplocu, darbeci kesilir. Hatta bunun üzerine oturarak siyaset yapmayı sürdürür.

Halklara, mücadeleye karşı sorumlulukları yoktur. O mücadele geriler, insanlar demoralize olur kaygısı taşımaz. Gelenklerimizde, ahlakımızda böyle bir yöntem olmamasına bakmadan, burjuvazinin her türlü kirli yöntemine işine gelduğu oranda sarılır. Varsa yoksa iktidar hırsı ve o uygun anın yakalanması, fırsatların kullanılması vardır. Ve bunu da sonuna kadar giderek kullanır.

Daha iyi anlaşılması açısından Sovyet devriminde Lenin'den sonra yaşanılanlar buna iyi bir örnek oluşturur.

Lenin'in ölümüyle birlikte; iktidar hırsıyla yanıp tutuşan Zinovyev, Kamanev gibi o dönemin önde gelen isimleri, Stalin ve o dönemin Sovyet devriminin önderlerinin tökezlemeleri, başarısız olmaları için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardır. Her yöntemi denemiş ve savunmuşlardır.

Özellikle Lenin'in ölümünü bir boşluk olarak gören bu tür insanlar, Stalin ve diğer önderlerin başarısız olacaklarını ve onları "yutabileceklerini" düşünüp, fırsat kollamaya başlamışlardır. Stalin ve SBKP önderleri bir yandan karşı-devrimcilerle uğraşırken, bir yandan da "Tek Ülkede Sosyalizm"i inşa etme çabasındadırlar.

Yığınla zorluk vardır. Sosyalizmi inşa süreci başarılar, başarısızlıklar, ileri gitmeler, geri adımlarla birlikte sürer. SBKP önderlerinin işleri kolay değildir. Zinovyev ve Kamanev devrimin yükünü omuzlamak yerine Lenin'in olmamasından yararlanarak boşluk, başarısızlık beklemektedirler. Öyle ki, bu ruh hali sonradan onları Troçki ile ittifaka, SBKP önderlerine

Devrimciler en zor koşullarda dahi; tutsaklı kavga arkadaşlığının en güzel örneklerini ve

ndini inkardır

"Çağrı" yapmak, "çağrıcı" olmak ya da "ayrı bir taraf" olmak, böylesi bir durumda kendine ayrı bir irade ve misyon vermek bugün tipik bir fırsatçılığı yansıtıyor. Örgüt hukukunun çiğnendiği koşullarda ayrı bir "taraf" ya da ayrı bir "irade" olunamaz. Bu hakkı kimse kimseye vermez.

FIRSATÇILIK HUKUKU ÇİĞNEMEKTİR

nun bir kenara fırlatılması onları hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Onları ilgilendiren daha çok kendi durumları ve gelecek hesaplarıdır. Bunun için her şeyin yıkılması pahasına yaşananlar onları rahatsız etmiyor, hiç mi hiç sorumluluk duymuyorlar.

Neler söylenirse söylensin, neler yaşanırsa yaşansın, böylesi durumlarda tavır, hareketin hukukunun savunulmasıdır. Geleneklerin, değerlerin, ilkelerin saıhplenilmesidir.

"Çağrı" yapmak, "çağrıcı" olmak ya da "ayrı bir taraf" olmak, böylesi bir durumda kendine ayrı bir irade ve misyon vermek bugün tipik bir fırsatçılığı yansıtıyor. Örgüt hukukunun çiğnendiği koşullarda ayrı bir "taraf" ya da ayrı bir "irade" olunamaz. Bu hakkı kimse kimseye vermez.

Süslü laflar, siyasi soytarılık, platformlar ve daha niceleri... Oyun oynanmadığı bilindiğinde, iktidar savaşı gibi bir hedefimizin olduğu unutulmadığında bütün bunlara başvurulamaz.

Fırsatçılığın örgüt, örgüt bilinci, önderlik, hukuk kavramları gibi söylemi ve değerleri kalmamıştır. Hele yoldaşlık, değer, vefa gibi şeylere o kadar uzak ve öylesine bir ahlaka sahiptirler ki, olanları anlamak zor olmamaktadır.

Bugün Fırsatçılık Darbeye Koltuk Değnekliği Yapıyor

Fırsatçılık nerede olursa olsun kendi önünü düzleyen, kendi önünü açan her şeyi bazen açık, bazen gizli destekler. Sorun orada kendisidir. Kendisini dayatması için o "an"ın gelmesi gerekmektedir. Felaket tellallığı yapacak, o "an" için de birilerinin bir şeyler yapması, bir "boşluk" olması gerekmektedir.

Hiçbir sorunda bugüne kadar "tarafsızlık", "üçüncü yol" olmamıştır, olamaz. Tarafsızlık, taraf olmaktır aynı zamanda. Bir devrimci, örgütünü her koşulda savunmakla, taraftır zaten. Aksi halde devrimci olmanın, devrim istemenin anlamı olmayacaktır. "Tarafsızlık", "üçüncü yol" bir insanın kendini yadsımasıdır.

Söyledikleri, savundukları ne olursa olsun, fırsatçılar bugün o "an"ın geldiğini düşünerek "taraf" olmuşlardır. Evet, tarafları darbenin utangaçça savunulması, darbeye koltuk değnekliğidir.

Bugün "kriz" yaşanıyor tespitleri yapmak, "sorunlar"dan söz edip ardından da "organlar yoktu" deyip darbeden başka bir yol yoktu demek, yapılan darbeyi savunmaktır. Yani "darbe kötü ama darbeden başka yol yoktu" demenin anlamı budur.

Ya da işin teorisyenliğine soyunanlar çıkıp; "12 Eylül tartışıldığında, ekonomik sosyal vb. nedenlerden söz edildi." diyerek bu darbenin de "nedenleri" olduğunu savunmaktadırlar.

"Bilimsel olma" iddiaları, süslü laflar, sayfalar dolusu yazılar bir yana bırakılmalıdır. Hiçbir darbenin teorisi olmaz. Darbe meşru değildir. Darbecilik savunulamaz.

Devrimci hareket yıllar önce darbeciliği mahkum edecek çözümlemeler yapmıştır. Herkesin onayladığı bu görüşler bugün unutulmuş görünüyor. Çin devrimi ve ÇKP tartışılırken, devrimci hareket her zaman ÇKP'deki darbecilik geleneğine ve bunun zararlarına dikkat çekmiştir.

"ÇKP'de darbecilik geleneği öyle boyutlar kazanmıştır ki, MAO'nun halefi bir gecede hain, karşı-devrimci ilan edilebilmiştir. Kültür devrimi sırasında hain olarak partiden çıkarılan Deng-Siao PİNG, Kültür devriminden on yıl kadar sonra partinin genel sekreterliğine yükselebilmiştir.

Dünün "hainleri"nin bugünün kahramanı, bugünün "hain"lerinin de dünün "kahramanları" olmasını, ÇKP'nin iki çizgi mücadelesi ve darbecilik geleneğiyle açıklamak mümkün olabilir.

ÇKP'nin örgüt anlayışının, hizip çatışmaları ve parti içi darbe geleneğinin en kaba ve ilkel yansıması, Kamboçya'da Pol-Pot yönetimi altında görülmüştür.

ÇKP'nin örgüt anlayışının, Kamboçya'da milyonlarca can alacak kadar insanlık dışı bir uygulamaya dayanak olabilecek tehlikeleri içinde barındırdığı unutulmamalıdır." (Haklıyız Kazanacağız" Cilt:2 syf. 975)

Evet, bu görüşlere herkes katılıyordu. Çin ve Kamboçya'da olunca adı darbe oluyor, karşı çıkılıyor da bugün olanlara neden tavır alınamıyor?

Yine Çin ve Kamboçya'nın bu olumsuz geleneklerinin savunucusu, yaşatıcısı ve aklayıcısı olmaya soyunmak neden? ÇKP ve Kamboçya'da Pol-Pot yönetimine öykünme neden?

O zaman ÇKP'nin darbeci tarihi aklanmalıdır. O zaman Pol-Pot aklanmalıdır. Öyle ya, Pol-Pot milyonlarca Kamboçalıyı "sosyalizm adına" katlettiğinde de sorunlar vardı. (Örneğin emperyalist blokun saldırıları, geri bir ülke olması, köylülüğün gücü ve sorunları...) Yani her sorun, her "kriz" olan yerde darbe, hukuk ve örgüt ihlali mi olmalıdır? Bunlar meşru mu olmalıdır?

Geleceği kazanmak güvenden, inançtan ama sağlam bir ideolojik donanımdan geçmektedir. Her sorunu çözecek güvene ve inanca sahibiz. Bugüne kadar yaşanan her sorunda bu inançla hareket ettik ve kazandık. Zor günleri kenetlenerek aşmasını bildik.
Gıdasını ve felsefesini burjuva anlayıştan alan, bugün küçük burjuvazinin devrime karşı bir silahı olan fırsatçılık ancak karşısına güçlü ve inançlı çıkılabildiği ölçüde silinecektir.

Bunlar savunulacaksa, ortada hiçbir yerde ne örgüt, ne hukuk, ne de parti kalır. Bugün fırsatçılık kendini dayatacak, ahkam kesecek koşulları darbecilerin açtığı yolda yakalamıştır. Onun savunucusudur. Ve darbeciliğin koltuk değneğidir.

Tarihimiz darbeler tarihi, darbecilik ve üç beş fırsatçıdan oluşan bir tarih olmamıştır. Tersine tarihimiz kanla yazılan bir tarih olmuştur. M-L hareket yaşamın her alanından dersler çıkarmasını bildi. Bugün de çıkarılması gereken dersleri çıkaracaktır.

Fırsatçılığın Ahlakı Yoktur

Fırsatçılık bir ruh halidir, dedik. Kaynağı burjuva ideolojisidir. Oradan beslenir. Burjuva düşünce, ahlak, gelenek ve ruh halleri aynı zamanda fırsatçılığı da besler. O nedenle onda ahlak, vefa, bağlılık aranmamalıdır.

Fırsatçı karakteristik bir tip çizer.

Sorunludur. Sorun çözen, yük taşıyan olmak yerine, sorun olmuş, söylenenleri sindirememiş, kendini yenileyememiştir. Söylenenleri hazmedememiş, biriktirmiş, devrimci olmayan yöntemleri savunmaya vardırmıştır.

Kendisine haksızlık yapıldığını düşünür. O nedenle hep mazlum rolleri oynar. Haksız vere eleştirilmiş, haksız yere ceza verilmiş, haksız yere konumundan indirilmiştir. Öyle düşünür hep...

Öylesine kariyeristtir ki; sıradan bir savaşçı olmanın onurunu düşünmez. O hep iktidar olmalıdır. İktidarda olmazsa, konumu olmazsa kendini bir hiç olarak görür.

Dün söylediklerini, özeleştirilerini, yapamadıklarını çabucak unutur ve hiçbir ahlaka sığmayacak tarzda "baskı altında yazdım, öyle istenmiştir." diyecek kadar seviyesizlik ve düşkünlük örneği sergiler.

Şüphecidir. Her şeyden şüphelenir. Komplocu bir kafa yapısına sahiptir. Onu ikna etmek zordur. Kafasında her zaman "acaba" sorularını taşır. Sağlıklı bir düşünce sistematiği yoktur. Güvence ister, yazılı sözlü güvence verilir, güven duymaz, kendisinden başkasına güvenmez.

Örgüt terbiyesi, bağlılık, vefa, yoldaşlık kavramlarının hiçbir anlamı yoktur. Bunların hepsi laftadır. Yoldaşım dediği bir insana çok kolay yoldaşlığa sığmayacak şeyler yapabilir.

Üretme, eksiklikleri tamamlama, emek verme yoktur. Sadece ve sadece yakınma vardır. Her şey yanlıştır. Eksikleri bulup çıkarır ve onu silah olarak kullanır.

Örgütte "diktatör"ler vardır. Demokrasi yoktur. Her şeyin sorumlusu bu kötü "diktatör"lerdir. Ona göre demokrasi kendisiyle başlar, kendisiyle biter.

İntikamcıdır. "Bunalım" dönemlerini, her şeyin "karıştığı" dönemleri bekler ve intikam almaya soyunur. Artık kendisine olmadık misyonlar biçer, kendini "kurtarıcı" olarak görmeye başlar. Ve akıl vermeyi çok sever. Kendisi çok yetenekli ve en akıllıdır.

Hep değer verilmesini ister. Kendisi kimseye değer vermez. Ve her zaman kendisini dayatır, dayatmaktan kaçınmaz. Kendisini dayatacağı dönemleri özellikle bekler.

Örgüt hukuku, gelenekler, örgüt işleyişi onun umurunda değildir. Varsa yoksa kendisi gelir. O adeta "tek kişilik bir örgüt"tür. Kendisine olmadık misyonlar biçmekten kaçınmaz.

Ancak bilinmesi gereken bir şey vardır ki o da fırsatçılık bir bataktır. Ve o batak hiç kimseyi iflah etmemiştir.

Devrimci Düşünce Fırsatçılığın Düşmanıdır

Devrimci düşünce ve yaşam öylesine soyludur ki, o hiçbir biçimde karartılamaz. Nitekim ortaya çıkan sorunlar ne kadar karışık ve zor olsa da, çözümü her zaman olmuş ve pekala somut adımlar atılmıştır.

Devrimci düşünce bireysel kaygılara gerekçe yapılacak ya da kişisel hesaplar için herkese göre kullanılacak biçimde yorumlanamaz, kullanılamaz. Bir kez bizim anlayışımızda fırsatçılık olamaz.

Devrimci düşünce her zaman değerlerin, örgüt hukukunun, ilke ve kuralların tavizsiz savunulmasından güç alır. Yaşananlar ne olursa olsun, devrimci olmak, örgütünü düşmana olduğu kadar her tür sapkın akıma karşı da savunabilmektir.

Nitekim hiçbir zaman bu düşünceler fırsatçılığa basamak yapılarak, kendini dayatma aracı olarak kullanılamadılır. Bir devrimci için hiçbir zaman "hak-hukuk" sorunu, "mevki" sorunu olamaz. Mantığımız özümsendiğinde niye devrimcilik yapıyoruz sorusunun cevabı da net olur. Yaptığımız işlere göre ya da özveriye göre paye istemek, hak talep etmek devrimcilik değil, fırsatçılıktır.

Sosyalizme inandığımız, halklarımızı sevdiğimiz için devrimci düşünceleri savunuruz. Ve bu herkesin görevidir de. Böyle kavranmadığı ölçüde, sürekli bir şeyleri talep eden oluruz. İşte orada soyluluk, yüce amaçlar ve tarihsel sorumluluk yoktur.

Devrimci düşünce, her dönemde emek vermeyi savunur. Ve mücadelenin her döneminde irili ufaklı çabalar vardır. Zor dönemde de, prestijin olduğu dönemde de, iyi gününde de, kötü gününde de hareketin hep yanındadır. Fırsatçılık ise zor dönemde yoktur. Zor dönem'erin insanları değillerdir. O zamanlarda korku, panik, gelecek kaygıları vardır. Ortada görünmemeyi tercih ederler. Mücadelenin yükseliş yıllarında, hareket prestijinin alabildiğine yoğun olduğu dönemde ise "ucuz kahramanlar" olarak çıkmaktan kaçınmazlar.

Oysa bunların hiçbiri ne bizim ahlakımızda, ne de mantığımızda vardır. Devrimci olmak, devrimci gibi düşünmek ve devrimci gibi yaşamak. İşte bütün sorun bu olmaktadır. Başarmamız gereken şey işte budur.

Fırsatçılığa Prim Vermeyeceğiz...

Geleceği kazanmak güvenden, inançtan ama sağlam bir ideolojik donanımdan geçmektedir. Her sorunu çözecek güvene ve inanca sahibiz. Bugüne kadar yaşanan her sorunda bu inançla hareket ettik ve kazandık. Zor günleri kenetlenerek aşmasını bildik.

Yukarıda değişik boyutlarıyla fırsatçılığa değinmeye çalıştık. Yarattığı, yarataca ğı tahribatları yaşadık, yaşıyoruz. Fırsatçılık anlayış olarak ortadan kaldırılamazsa, mücadeleye vereceği zararlar az olmayacaktır.

O nedenle fırsatçılığa prim vermemeli, onu her düzeyde mahkum etmeliyiz. Gıdasını ve felsefesini burjuva anlayıştan alan, bugün küçük burjuvazinin devrime karşı bir silahı olan fırsatçılık ancak karşısına güçlü ve inançlı çıkılabildiği ölçüde silinecektir.

Fırsatçı ruh halini biliyoruz. Sorun onlar için o "an"ların hiç gelmeyecek biçimde ortadan kaldırılmasıdır. Fırsatçılığı siyasi ve ahlaki düşkünlük noktasında düşünüp, karşısına her zaman olduğu gibi devrimci düşünceyi ve ruh halimizi çıkaracağız.

Prim vermediğimiz, yere sağlam bastığımız ve düşüncemizi yaydığımiz ölçüde kazanan biz olacağız. Ve aynı zamanda fırsatçılığa prim vermemek, bu olumsuzluğu olumluluğa çevirmek, devrimci düşünceyi bilince çıkarmak, onu tartışmak ve yaşananlardan dersler çıkarmaktır.

Bugün ideolojik hattımızı bir kültür devrimiyle zenginleştirmek zorundayız. Evet, çürüyenle-gelişeni, ikiyüzlülükle-saflığı, komploculukla-açıklığı, fırsatçılıkla-tavizsiz olmayı ayırıp buradan daha ileri adım atabilmeliyiz. Kısaca tüm sapkınlıkların önünü tıkayacak tarzda kalelerimizi sağlamlaştırarak, ideolojik, siyasi ve ahlaki olarak güçlenerek çıkmalıyız.

Kadınlar mücadelenin içerisinde

Şimdi daha güçlüyüz

Gülen yüzleri, haykıran sesleriyle kavgada, kederde ve sevinçte omuzbaşlarımızda ellerini hissettiğimiz, bu ellerle kavgamıza, inancımıza, değerlerimize güç katan kadınlar her zamanki gibi "Biz de varız" demeye, bu uğurda öğrenmeye, değiştirmeye ve yaratmaya devam ediyorlar. Zafere doğru ilerlediğimiz yolda özverileri, inançları ile değerlerimize yeni değerler katıyorlar. Ülkemizde burjuvazi, moda sayfaları, reklamlar, fuhuş "müesseseleri", ikinci sınıf "vatandaş" adı altında yasalarla, birçok kadının sömürülmesini ve ezilmesini devam ettiriyor. Bu koşullarda da hiçbir emekçi kadın kurtuluşu kapitalizmde görmüyor. Ve yine bu ülkede sömürüye karşı verilen özgürlük kavgası, sınıf mücadelesinin bir biçimi olarak sürüyor. Pek çok kadın sömürüye karşı verilen mücadelede safını belirliyor. Bu mücadelenin içerisinde yerini alıyor.

Evet, bugün kadınlarımız kendilerini arıyor, horlendiği, ezildiği dünyasını yıkıp, yeni dünyalar yaratıyor. Her gün, her saat öğreniyor, öğretiyor ve özgürleşiyor. Bunun için de tek yolun mücadele etmekten geçtiğini biliyor. Yaşam, mücadelenin içinde daha da öğretici bir okul olma işlevini sürdürüyor. Kavga toplumsal kurtuluşun kazanılmasıyla birlikte daha da zenginleşecek ve kadın toplum içerisinde gerçek yerini alacak, gerçek kimliğini kazanacaktır.

Mücadele içerisinde kadının özgürleşme uğraşı, kadını toplum içerisinde onurlu bir yere oturturken, özgürleşmenin ve binlerce kadını da özgürleştirmek için kavgaya katmanın onurunu taşıyor. Ve mücadele içerisinde özgürleşen ülkemiz kadınları da Küba'lı, Vietnamlı ve daha birçok özgürleşen ülke kadınlarının yanında onurlu bir şekilde yer almayı hak ettiler. Ülkemiz kadınları Türkiye ve Kürdistan'daki direnişlerde, işkencelerde, düşmana karşı sıktıkları kurşunlarda, cezaevlerinde büyüdüler. Ve büyümeye, öğretmeye devam ediyorlar. Bugün özgürlük savaşı içerisindeki her kadın nerede olursa olsun, hangi faaliyeti yürütürse yürütsün, yüreklerinde Seher'leri, Olcay'ları, Fintoz'ları, Sati'leri, Eda'ları, Zeynep'leri, Sabo'ları yani devrimci hareketin tüm kadın şehitlerini taşıyıp, onlar gibi olmanın arzusuyla en önlerde yer alıyorlar. Bugün devrimci hareket içinde kadınların sayısı gün geçtikçe artıyor. Kadınlarımız yönetici olarak görev ve sorumluluklar almanın yanında yaşamın her alanında gerçek yerlerini almaktadırlar.

Emekçi kadının, ucuz emek gücüne karşı mücadelesi 8 Mart'ı yarattı. New Yorklu kadın işçiler, fazla çalışma süresine karşı direnmeden gelen güçlerini kullandılar. Onların can bedeli verdiği mücadele dünya emekçi kadınlarına bilinç taşıdı, mücadele ruhu aşıladı. Dünya emekçi kadınları her 8 Mart'ı bir mücadele günü olarak sahipleniyor.

Ülkemizde 8 Mart devrimci mücadelenin gelişmesine paralel olarak bilince ulaştı. 1975 sonrası yükselen devrimci gelişme kadının da mücadele içinde örgütlenmesine yol açtı. İKD (İlerici Kadınlar Derneği) ve 1977'de kurulan DKD (Devrimci Kadınlar Derneği) kadın örgütleri olarak 8 Mart'ı gündeme soktular. Kadınlar '77 1 Mayıs'ında olduğu gibi mücadelenin içinde kendi örgütlülükleriyle yer aldılar. Ancak 8 Mart kapalı salon kutlamalarından öteye gidemedi.

12 Eylül'ün ağır sonuçları kadının mücadelesini de etkiledi. Kadınlar işkencede, zindanlardaydı. Kadınlar eşleri, çocukları için cezaevleri ve polis önlerinde kavgayı büyüttüler. Ve yeniden örgütlenmelerini oluşturdular. DEMKAD '87'de kurulduğu günden bugüne, emekçi kadının mücadelesini sokaklara taşıdı. Mahalleler, okullar, meydanlar onların mücadele sahnesi oldu.

8 Mart, işçi kadının emek pankartı, gecekondu kadınının elinde türkü olarak meydanlarında mücadele günü olarak kutlanmaya başladı. Kadın, devrimci mücadelenin öndeğinde yerini aldıkça 8 Mart'ın içeriğinin belirginleşmesi, onun salt bir kadın günü haline getirilmesi için burjuvazi devreye girdi. Türk Kadınlar Derneği, Türk Anneler Derneği, Türk Kadınını Güçlendirme Vakfı gibi burjuva kadın örgütlenmeleri 8 Mart'ı sahiplenmeye çalıştılar.

Kürdistan'da özgürlük yükseldi. Kürt halkının isyanını, dillerindeki ezikliğe başkaldıran Kürt kadını dağlarındaki gerilla birliklerinde yerini aldı. Artık yeni evlerinde [illegible] değil, kavgamızda [illegible] Kürt kadını.

Mücadele kadını özgürleştirdi. Salt 8 Mart değil, her yeni gün emekçi kadının mücadele günü oldu. Ülkemizde yükselen savaş mücadelesinde Olcay'ları, Fintoz'ları, Eda'ları, Seher'leri yarattı. Kadının kavgası Sabo'larla özdeşleşti. Evine, ailesine bağımlılık, mücadele içerisinde özgürlüğe, sınıfsal bağımlılığa dönüştü.

Zamlı har(a)ca karşı idari dava

Har(a)ç zamlarına karşı tepkiler artıyor. İTÜ'lü İYÖ-DER'li öğrencilerden sonra İstanbul Üniversitesi'ndeki İYÖ-DER'liler İstanbul Bölge İdari Mahkemesi'ne başvurarak dava açtılar. Okulunu bir yıl uzatanlar için % 50, iki yıl ve daha fazla uzatanlar için % 100 zamlı har(a)ç ödenmesini öngören yasa değişikliğinin iptal edilmesini istediler.

İHFÖD'lü (İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği) ve Edebiyat Fakültesi'nden İYÖ-DER'li öğrenciler 25 Şubat günü toplandıkları Kumkapı Bölge İdari Mahkemesi'nde yaptıkları basın açıklamasında 250 kişinin dava için başvurduğunu bildirdiler.

Har(a)çların paralı eğitim olayının bir yanı olduğunu belirten öğrenciler, gece üniversiteleri, yurt, yemek ve kantin fiyatlarındaki artışlarla emekçi halk çocuklarına üniversite kapılarının kapatılmaya çalışıldığını anlattılar.

Paralı eğitim ve har(a)ç zamlarına karşı ilk olarak idari mahkemeye başvuran İTÜ'lü İYÖ-DER'li öğrenciler protesto eylemlerine devam ediyorlar. 23 Şubat günü kantinde bir konuşma yaparak öğrencileri toplantıya çağırdılar. Yapılan toplantıda kayıt için rektörlüğün şart koştuğu zamlı har(a)çları ödemeden kayıtların yaptırılması için dilekçe verilmesi kararlaştırıldı. İki gün boyunca toplanan dilekçeler 25 Şubat günü Rektörlüğe verildi. YÖK'ü ve İTÜ Rektörlüğünü teşhir eden afişlemelerin yanı sıra bir forum yapıldı. Forumda konuşmalar yapılarak "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "Eğitim Hakkımız Gasp Edilemez", "Yaşasın Öğrenci Derneklerimiz-Yaşasın Demokratik Üniversite Mücadelemiz" sloganları atıldı.

2 Mart günü İTÜ Gümüşsuyu Kampusü'nde bir şenlik düzenleyen Elektrik-Elektronik ve Makine Fakültesi öğrenci derneklerine bağlı 800 öğrenci "polisli, paralı eğitime son verilmesini" istediler.

İzmir'de Ege Üniversitesi öğrencileri de ikinci öğrenim dönemine paralı eğitime karşı kampanya ile başladılar. Kampanya boyunca 8 bin imza toplanırken, 24 Şubat günü yaklaşık 700 kişinin katıldığı bir yürüyüş yapılarak paralı eğitim ve har(a)ç zamları protesto edildi.

Ege Üniversitesi'nden Bornova Öğrenci Yurdu'na kadar yapılan yürüyüşe EYÖ-DER, EGE-DER, HUFÖD, DEM-MÖD ve İBFÖD'lü öğrencilerin yanı sıra, liseli öğrencilerle çeşitli DKÖ temsilcileri de katıldı. Yürüyüş boyunca "Paralı Eğitime Hayır", "Katil Polis Üniversitelerden Defol!", "Haklıyız Kazanacağız" vb. sloganlar atıldı. Demokratik üniversite mücadelesi İzmir'de de yeni adımlar atıyor.

Paralı ve polisli eğitimi iç içe geçirenlerin, devrimci gençliğin buna karşı gelişen mücadelesi karşısında geri adım atmaktan başka çareleri kalmayacak.

Toptan'dan "Özerk" üniverste

Milli Eğitim Bakanı Köseal optan, Yükseköğretim Yasa Taslağı'nı aylar süren tartışmalardan sonra Başbakanlığa sundu. Taslak Başbakanlığa sunulur sunulmaz gazeteleri "özerk üniversite" manşetleri doldurdu. Sonunda Toptan "özerk"liği üniversitelere bahşetmiş oldu. Başbakanlığa sunulan taslakta YÖK'ün planlama, koordinasyon, denetleme dışındaki akademik görevlerinin, yani YÖK'ün yürütmeye ilişkin yetkilerinin, tüm üyeleri profesörlerden oluşan üniversitelerarası kurula devredileceği belirtiliyor.

Toptan, son rektörlük seçimlerinin anti-demokratikliğiyle üzerinde toplanan tepkilerin ve esas olarak da demokratik üniversite mücadelesinin önüne geçmenin yolunu içi boşaltılmış bir özerklikte buldu.

Üniversitelerde özerklik kavramı tek başına "bağımsızlık" anlamıyla düşünüldüğünde bir şey ifade etmiyor. Çünkü özerklik bilimsellik ve demokratiklikle iç içe geçmiş bir olgudur. Bugün Bilkent Üniversitesi ya da mütevelli heyetleriyle yönetilen üniversiteler belli anlamlarda özerktir. Ancak bu özerklik emperyalist tekellerin, holdinglerin çıkarlarına göre eğitim verilmesi için kullanılmaktadır. Yani buralardaki özerklik patronların, üniversite ortaklarının özerkliğidir.

Toptan'ın adına "özerk" dediği üniversite modelinde ise bu kadar bile "özerklik" bulunmuyor. Çünkü ipler halen üniversiteleri iktidarın vesayeti altına sokan YÖK'ün elindedir. Böylece üniversitelere ilişkin kararı da YÖK alacak, denetlemeyi de YÖK yapacak. Sonra da bunun adı özerklik olacak. Mütevelli heyetleri ile holding laboratuvarlarına çevrilen, gerici-faşist kadrolaşmayla medreseyi andıran, polis ve jandarma terörü altında kışlaya çevrilen üniversitelerin "özerkliği" sadece kağıt üzerinde kalacaktır. Ülkemiz üniversitelerinde "sınırlı" bir özerklikten bahsedebilmek için bile en azından bu unsurların temizlenmesi gerekir. Bu da ancak toplumsal muhalefetin gelişmesi ve siyasi iktidarları geriletip, yeni demokratik mevziler kazanmasıyla mümkündür. Başta da belirttiğimiz gibi "özerklik" kavramı bilimsellik ve demokratiklikle bir anlam ifade eder. 12 Eylül faşizminin bir sonucu olan YÖK'le birlikte özerklikten bahsetmek mümkün değildir.

Bugün bilimsel demokratik üniversitenin adımları YÖK'ün tüm uygulamalarının kaldırılmasıyla atılabilir. Özerklik, öğretim üyesi, öğrencisi, üniversite çalışanı ile demokratik bir işleriliği olan, üretimle eğitimin iç içe geçtiği bilimsel bir eğitimle bütünleşen üniversitelerde anlamı bulabilir. Bu da kapitalizme hizmet verenlerin bahşettiği değil, demokratik üniversite mücadelesinin bir kazanımı olacaktır.

İnönü Üniversitesi'nde sivil faşist saldırı

Malatya (Mücadele)- İnönü Üniversitesi'ne bağlı Meslek Yüksek Okulu'nda sivil faşistlerle devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler arasında kavgalar tırmanmaya başladı. Polis destekli sivil faşistler provokasyon yaratarak 25 Şubat günü devrimci, demokrat öğrencilere saldırdılar. Sivil faşistlerle, devrimci demokrat öğrenciler arasında çıkan kavgaları fırsat olarak kullanan polis ve özel tim okulu işgal etmiş durumda. Kendileri ile görüşen gazetemiz muhabirine öğrenciler olayları şöyle anlattılar:

"Güvenlik için okula polisler bizleri kendi okulumuza almazlarken, sivil faşistlerden öğrenci olmayanlar dahi okula rahatlıkla giriyorlar."

Çıkan olayların ardında polisin olduğunu belirten öğrenciler, "Sivil faşistlerle birlikte polis de bizlere saldırdı. Üç arkadaşımız gözaltına alındı, bir arkadaşımız da yaralandı. Polisten destek alan sivil faşist ve çek-senet mafyasına üye olan Osman Yiğit, olayların büyüyeceğini, Malatya'daki bütün ülkücü ocaklarının birleşerek, solcuları gördüğümüz yerde öldüreceğiz diyor."

Polis destekli sivil faşistler okulu işgal ederek, devrimci, demokrat öğrencileri okula almamalarının ardından yaklaşık 670 öğrenci SHP il binasına sığındılar. SHP il binasında sorunlarının çözülmesi için yardım isteyen öğrenciler, SHP'lileri bu konularda duyarlı olmaya çağırdılar.

SHP il binasında milletvekili Mustafa Yılmaz'a sorunlarını anlatan öğrenciler, daha sonra Mustafa Yılmaz'la birlikte Vali Saffet Arıkan Bedük'le görüştüler. İşkenceci vali geçmişini unutmuş bir şekilde "Türkiye'de demokrasi var, isteyen herkes fikirlerini ve düşüncelerini yayabilir ve savunabilir. Olay çıkarmak, kavga yapmak, eylem yapmak örgüt üyelerinin işidir, okulda kim kavga yaparsa üstüne gideriz, affetmeyiz." cevabını verdi.

Gençlikten kısa... kısa...

- **25 Şubat 93 tarihinde İnönü Üniversitesi'nde sivil faşistler iki demokrat öğrenciyi dövdüler. Faşistlerin saldırısı üzerine biraraya toparlanan öğrencilere bu kez polis müdahale ederek gözaltına almaya çalışır. Gözaltına alınmak istenen bir öğrenciye sahip çıkan TÖDEF'li Özgür Ünver polis tarafından tartaklanarak tehdit edildi.**
- Samsun 50. Yıl Lisesi'nde İngilizce öğretmeni Neriman Topuz, idareyi arkasına alarak derslere türbanlı girdiği gibi öğrencileri bundan sonra türban giymeleri noktasında uyarıyor. Öğrencilerr kendilerini türban takma konusunda uyararın din öğretmeni olduğunu sandıklarını, giymek istemediklerini ancak, not tehdidiyle karşı karşıya kaldıklarını söylüyorlar. Öğretmenler kurulunda da tartışılan türban takma konusunda Neriman Topuz müdür Halde Üstün Çavuşoğlu tarafından desteklendi. Ve hatta buna karşı çıkan öğretmenler ise vatan-millet düşmanlığıyla suçlandı.
- **19 Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde yürürlükte olan son sınıfta sonsuz kredi uygulaması 1992-93 öğretim yılında 26 krediye indirildi. Bu uygulama kayıtlar sırasında gündeme getirilerek öğrenciler boyun eğmek zorunda bırakıldılar. Bu uygulamaya göre son sınıf öğrencileri bir alt sınıftan en fazla 2-3 ders alabiliyorlar. Ve bunun sonucunda okuyacakları süre uzuyor. Bu durumdan öğrencilerin % 90'ı etkileniyor. Öğrenciler bu uygulamaya karşı çıktılar ve 200'e yakın imza topladılar. Topladıkları imzaları veren öğrenciler rektörlükten bir cevap alamayınca, geçtiğimiz hafta bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasından sonra YÖK Başkanlığı'na telgraf çeken öğrenciler ayrıca YÖK Başkanı Mehmet Sağlam'a telefon ettiler. YÖK Başkanı "Üniversitenin kendi iç işleyişi" diyerek birçok öğrencinin bir yılına mal olacak bu uygulama karşısında sessiz kalmayı tercih etti.**
- Adana Osmaniye Derviş Paşa Lisesi orta bölümünde okuyan beş öğrenci "saçlarını uzattıklan" gerekçesiyle müdür yardımcısı Nejdet Aydan tarafından okuldan atıldılar. 27 Şubat'ta yaklaşık 50 DLMK'li öğrenci Osmaniye Özgür-Der'de bir basın açıklaması yaparak öğrencilerin atılmasını ve öğretmenin keyfi tutumunu protesto ettiler. Daha önce de rozet takma, saç uzatma gibi bahanelerle Atatürk Lisesi'nde okuldan uzaklaştırma. Ticaret Lisesi'nde kız öğrencilere müdür Şevket Tülücü tarafından küfür edilmesi gibi olayların yaşandığını belirten öğrenciler "Faşist eğitime karşı mücadelemizi sürdüreceğiz" dediler.
- **Uludağ Üniversitesi Orhangazi Öğrenci Yurdu'nda 20 Şubat günü devrimci öğrencilere saldıran faşistler iki öğrenciyi yaraladılar. Saldırıyı gerçekleştiren faşistlerden ikisi, iki gün sonra Eğitim Fakültesi kantininde cezalandırıldı. Bunun üzerine polisle işbirliği yapan sivil faşistler tekrar saldırarak 5 öğrenciyi yaraladılar.**

Hastaneye kaldırılan öğrencilerden 4'ü hastaneden gözaltına alındı. 22 Şubat gününden bugüne Eğitim Fakültesi resmi ve sivil polis kuşatması altında bulunuyor.

yorum... yorum... yorum...

Örgütlenme, bilinç ve sahiplenme üzerine gelişmelidir

Son dönemde "işçi sendikaları" arasındaki "didişmeye" bir yenisi daha eklendi. Türk-İş'e, Hak-İş'e ve DİSK'e bağlı sendikalar birbirlerini sahte-naylon üye yapmak, üye sayısını olduğundan fazla göstermek vb. iddialarla karşılıklı "atışmaya" başladılar. Bir yılı aşkın bir süredir açık olan ve kendisine işçi sınıfı içinde hatırı sayılacak bir taban yaratmaya çalışan DİSK'in "atağa geçme" gayretleri bu süreçte yoğunlaştı. Çünkü bu sendikalar için, faaliyet gösterdikleri işkolunda % 10'a, işyerinde ise % 51'i aşma zorunluluğu vardı. Yoksa nasıl bir sendikal politika izledikleri herkeseçe iyi bilinen bu sendikaların bu kavgası, elbette daha çok işçiyi bilinçlendirerek örgütlemek, böylece de onları sermayenin karşısına çıkarmak gibi bir amaçtan kaynaklanmadığı açıktır. Zaten böyle bir çabaları olsa, sendikalaştıkları için her gün işinden, aşından, haklarından olan, acımasızca bir çırpıda kapının önüne konuveren onca işçiye sahip çıkmaları gerekirdi. Oysa onlar bu gibi "önemsiz sorunlar" için kıllarını bile kıpırdatmamışlardı. Yani naylon üyelik kavgasının özündeki gerçek sendikal bir rekabet değil, sendikal ağalık dalaşıdır. Bu didişme içinde toplu sözleşme öncesi "güçlü şovlar" yapmaya hazırlanan bu dizen sendikaları "Biz kimseyi bu konuda suçlamayız. Çünkü kanıt yok, kanıtlanması zor. Yasal açıdan da bu mümkün değil" deseler de, bu birbirlerinin suçunu "örtbas etme", ucu bana da dokunur telaşından başka bir şey değildir.

Naylon üyelik için yarışan bu sendikalar, iş, dalavereye geldi mi ne kadar "yaratıcı" olduklarını da ortaya koyuyorlar. Hayali isim ve kimlik bilgileriyle işyerinde çalışmayan birini çalışıyor göstermek; bir işyerinden ayrılıp başka bir işyerinde çalışıp başka bir sendikaya üye olmışken eski sendikaya üyeliğinin devam etmesi bunlardan sadece bazıları... Sendikacılar ahbap-çavuş ilişkileri ya da parayı kullanarak ayarlayabildikleri noterlere hayali ya da sahte üye yaptırabilmektedirler. Diğer bir yöntem de, olmayan bir işyerini var göstererek, kapanmış bir işyerini açık gibi göstererek buralara ait üyeler göstermektir. Sendikanın ya da noterin işyerindeki üye işçilerle ilgili bilgilerin Çalışma Bakanlığı'nca denetlenmesi gerekirken bu hiç yapılmaz veya gereği gibi yapılmaz. 6 günde yapılması gereken işyeri tespiti bile 6 aya sarkmaktadır. Dolayısıyla bakanlığın hem sendikalı hem de sigortalı işçilere ilişkin verdiği bilgiler gerçeği yansıtacak nitelikte değildir. Bakanlığın elindeki bilgilere göre Türkiye'de sendikalı işçi sayısı 2 milyon 341 bindir. Hakkında toplu sözleşme yapılan işçi sayısı ise 1 milyon 214 bindir. Dolayısıyla yaklaşık 1 milyon üye ya tekrar, ya sahte, ya da işten ayrılmış ama üyeliği devam eden üyedir.

Sendikasızlaştırma, işten atılma, sendikaya üye olma korkusu içinde kıvranan işçilerin bu durumuna karşılık, sendikaların örgütlenmede böyle bir çalışmaya da başvurması işçi sınıfı karşısındaki ikiyüzlülüklerinin başka bir kanıtıdır. Dürüst bir şekilde gösterilen çabalar sonucu, dayatılan işkolu barajı aşılsa bile, bundan sonrası sendikalar için hiç önemli değildir. Baraj aşıldıktan sonra örgütsüz işçileri sendikalaştırmak, sendikacılık orada biter ve yerini 2 yılda bir yapılacak toplu sözleşmelere bırakır.

Böylesine bir örgütlenme anlayışının temelinde elbette işçi sınıfının çıkarlarını savunmak değil, bu çıkarları düzen karşısında zararsız hale sokup "ehlileştirmek" mantığı yatar. Devrimci İşçilerin bunu teşhir ve mahkum etmesi bu yüzden önemlidir. İşçi sınıfının gerçekliğini ve örgütlenme sorununu bir kenara iterek, bunu çözüyor gibi göstermek kabullenilecek bir durum değildir. 1980'den bu yana çalışan işçi sayısı bir hayli artmış olmasına rağmen, sendikalı işçi sayısı '80 öncesi düzeyinin bile gerisinde kalmıştır. Burada ortaya çıkan gerçek DİSK'in olmadığı koşulda Türk-İş ve Hak-İş'in rahat ve kaygısızca hareket ettiğidir. Şimdi DİSK'in var olması üye kapma yarışını hızlandırmış; bu sendikalar örgütsüz alanlara yönelmek yerine birbirlerinin üyelerini "kapma" savaşına girmişlerdir. Bu savaş işçilerin çıkarına hizmet eden bir savaş olmadığı gibi zarar veren, kandırılmalarına neden olan bir savaştır. Hele hele DİSK'in bunu devrimcilik maskesiyle yapması başka bir sahtekarlıktır. Sınıf ve kitle sendikacılığında ısrarlı olan ve buna inanan işçiler bu oyunlara ve sahtecilikleri izin vermeyecek, onları rahat bırakmayacaktır.

Sendikalarda naylon üye kavgası

Üyelik barajını aşma çabası içinde olan DİSK'in gıda, tekstil, hizmet ve sağlık işkollarında hızla üye kaydetmeye başlaması, ister istemez birtakım sahtekarlıklarının da ortaya çıkmasına yol açtı. Son zamanlarda özellikle naylon üyelik konusunda üst üste açıklar verip foyası ortaya çıkan DİSK'in bu tutumunun diğer sendikalarca eleştirilmesi, DİSK'in de Hak-İş ve Türk-İş'e bağlı sendikaların bu konudaki tutumunu teşhire yönelerek karşılık vermesi suçlama trafiğini hızlandırdı. % 10 işkolu barajı bahanesiyle, işçilerin bilinçli bir şekilde örgütlenmesi bir yana bırakılıp hızlı bir şekilde üye kaydetmeye başlandı.

İzmir'in bazı ilçelerinde yabancı bir firma tarafından 25 bin kişinin çalışacağı bir sigara fabrikası kurulacaktı. Bu fabrikada çalıştırılmak üzere DİSK'e bağlı Gıda-İş, "2.5 milyon maaş, servis ve yemek vereceğiz" diye sağdan soldan sendikaya üye yapmaya başladı. Kayıt yaparken de "İçinizde sendika üyesi varsa kayıt yaptırmasınlar. Onları kabul etmiyorlar." diyerek işi önceden garantiye aldı.

Emekçi halkın işsizliğinden yararlanarak "işe aldıracağız" diye "üye yapma" çalışması Adana'da da hız kazandı. Adana'da "demokratik destek" adı altında üyeler kaydedildi. Sendikaya üye olmak için sigorta kartı ve kimlik fotokopisi yeterliydi. Hemen notere gidilerek üye yapılmaya başlandı. Bu sahtekarlık öyle bir noktaya geldi ki, bir kişinin iki sendikaya birden üye yapılması olağan bir uygulama haline geldi.

Konuyla ilgili olarak görüştüğümüz Devrimci Sağlık-İş Genel Başkan Yardımcısı Hasan Burgaç bu mantığı *"Naylon üye diye bir şey yok, olamaz da. Bizim işkolumuza giren SSK ve Sıtma Savaş gibi kurumlarda çalışanların toplu sözleşmeleri devam ettiği için demokratik destek istiyoruz. Desteğini istediğimiz insanlara da 'Sizin için toplu sözleşme imzalayamayız' diye açıklama yapıyoruz. Naylon üyeliğin sınıf sendikacılığına verebileceği bir katkı yoktur. Böyle bir olay varsa yanlıştır. Bizim sendikal anlayışımız, üye kaydı yapmadan önce anlayışımızı ortaya koyup tartışmaktır. Sonra işyerlerinde, işyeri komitelerinde örgütlü bir güce dönüştürdükten sonra üye kaydına başlıyoruz."* diye açıklamaya çalışırken, bir Tekel büfesinde işçi olarak çalışan Kemal Kalkan'ın anlatımları işin içyüzünün hiç de böyle olmadığını, anlatılanların yapılanlarla çakışmadığını, kısaca, Burgaç'ın yalan söylediğini ortaya koyuyordu.

"Bir gün Hasan Burgaç çalıştığım büfeye geldi. Yaklaşık 1 saat konuştuk. Dev Sağlık-İş'e üye yapmaya başladıklarını, fakat baraj sisteminden dolayı çalışmalarının yavaş gittiğini anlattı. Ve "Dürüst bir çalışmayla % 10 barajını aşamayacağız. Baraj aşmak için demokrat düşüncedeki arkadaşlarımızı sendikaya üye yapıyoruz. Seni de yapalım.' dedi."

Naylon üyeliğin işçi sınıfının mücadelesine bir katkı sağlamayacağını söyleyen Burgaç, diğer yandan tam bir ikiüyzlülükle naylon üyelik için işte böyle "taraftar" toplamaya çalışıyordu. Kemal Kalkan sendikal örgütlülük anlayışını Burgaç'a söylemesine rağmen bu konuşmadan yaklaşık bir ay sonra Burgaç'ı "kırmamak için" Devrimci Sağlık-İş'e üye oldu. Tabii Burgaç bu arada Kalkan'a "Başka sözünün geçtiği insanlar varsa onları da yapalım" demeyi ihmal etmedi. Bu sendikaya üye olduktan sonra Gıda-İş'e giden Kalkan, orada da işçileri üye yapmak üzere giden bir noter bulunduğunu ve kendisine "hazır gelmişken seni Gıda-İş'e üye yapalım" dendiğini belirtiyor. Üyeliğin "hızlı" ve "pürüzsüz" ilerlemesi için DİSK noter masraflarını da kendisi karşılıyordu.

Yine sahte üye yapmayla ilgili görüştüğümüz Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş Marmara Bölge Başkanı Halil Akçay, "Kimseyi bu konuda suçlayacak kesin kanıtlarımız yok. Ancak, DİSK adı daha önce Coşkun Ekmek, 89'dan sonra Bilenler Ekmek olan ve 2 yıldır kapalı olan bu fırının işçilerini Hak-İş'ten istifa etmiş gibi gösterip kendilerine üye yapmışlar. İşçilerin sendikamızdan istifa ettiğine dair noter belgesi geldi. Oysa bu fırın 2 yıldır kapalı olduğu için doğal olarak işçilerin bize üyeliği de düşmüş görünüyor." dedi.

DİSK'e bağlı Tekstil'in 2. Bölge Başkanı Kazım Doğan ise, "Sahte üyeliğin nasıl olduğunu, bu konuda DİSK'i suçlayan Hak-İş ve Türk-İş daha iyi bilirler. Gerektiğinde Hak-İş'in yaptığı sahte üyeliği ortaya koyacak belgelerimiz var. Gerçekte 8.500-9000 üyesi olan Öz İplik-İş, 70.000-75.000 üyesi olan Teksif, emekli olan ve ölen üyeleri de içine katıp üyelik sayılarını kayıtlarda bu sayının iki katı düzeyinde gösteriyorlar." demekte.

Benzer bir olay da Çorlu'da bulunan Şahteks'te yaşanmış. Şahteks patronu Teksif üyesi olan işçileri istifa ettirip Tekstil'e geçmelerini sağlamıştı. Kazım Doğan'a bunu sorduğumuzda ise bunda kendilerinin hiçbir rollerinin olmadığını belirtiyordu. Ancak işçilerin Teksif'ten istifa ettirilip Tekstil'e geçmeleri için zorlanmalarının altında SHP'li olan Şahteks patronuna SHP İstanbul İl Başkanı Yüksel Çengel'in dayatıcı olmasının da yattığı söyleniyor. Sınıfı örgütlemek yerine kafa kol ilişkilerini, particiliği, bölgeciliği kullananların işçi sınıfına verebilecekleri hiçbir şeyi yoktur. Bunun adı çıkar ilişkileri üzerine kurulan sendika ağalığıdır. Her nedense geçtiğimiz günlerde Şahteks patronu bu sefer de işçilerin Tekstil'den istifa edip yeniden Teksif'e üye olmaları için baskı yapmaya, bunun için işyerine tehditkar içerikli ilanlar asmaya başlamıştır.

Naylon üyelik konusundaki araştırmamız sırasında Adana'da görüşlerini almaya çalıştığımız DİSK'e bağlı bazı sendikaların yetkilileri, "Bizimle uğraşacağınıza Türk-İş'teki naylon üyelerle uğraşın. 12 Eylül'e bakan veren Türk-İş'i ve 12 Eylül'ün anti-demokratik yasalarını eleştirin. Türkiye işçi sınıfının DİSK'e ihtiyacı var. Bizler sendikacıyız, naylon üye dahi olsa size söylemeyiz. Gidin işçilere sorun böyle bir şey var mı diye. Üyelerimizin hepsi noter tasdikli üyedir." dediler.

Amacımızın var olan 3 sendika konfederasyonundan biri ile uğraşıp bir diğerini aklamak olmadığını DİSK yöneticileri iyi bilmelidir. Ancak "devrimci sendikayız", "sınıf ve kitle sendikasıyız" ilkeleri ardına sığınarak işçi sınıfının kafasını bulandıran DİSK'in olumsuzluklarını teşhir etmek bizce önemli bir sorumluluktur. Türk-İş ve Hak-İş'in ne olduğunu bilmeyen yok. DİSK ise geçmişine dayanarak kendisini gizlemeye çalışıyor. Bunların üstünden es geçilemez. Bu nedenle "Naylon üye olsa dahi size söylemeyiz" denmesi bile bu kaptı kaçtılığın, ciddiyetsizliğin bir ürünüdür.

Sorun işçi sınıfının bilinçli ve yaygın bir şekilde örgütlenmesi sorunudur. Oysa yaşanılan süreç, naylon üyelik sorunu da dahil, mevcut sendikal yapıların gerçek sendikacılık ilkeleriyle hareket etmeyerek, hep kolluklarını kurtarma peşinde olduklarını göstermiştir. Bu nedenle, işçi sınıfından her geçen gün biraz daha uzaklaşmışlardır.

DİSK İzmir'de suçüstü yakalandı,

DİSK İŞKOLU BARAJINI AŞMAK İÇİN İZMİR'DE SAHTE ÜYE KAYDETTİ

DISK'e naylon üye suçlaması

❒ 17 Ocak'tan önce sadece 515 üyesi olan DİŞK'e bağlı Gıda-İş'in 17 Ocak istatistiklerine göre 23.454 üyesi oldu.

❒ 17 Ocak 1993'te Bakanlığı istatistikleri DİSK'in sahte ü

Sendikacının "baraj" oyunu

"Bunlar dedikodu"

Sendikayı begenmeyen patron, işçileri kovdu!

Kağıthane işçileri lokallerini yeniden açtılar

1 Mart Pazartesi günü Kağıthane Belediye işçileri düzenledikleri şenlikle işçi lokalinin açılışını yaptılar. Lokalin bulunduğu sokağın başından "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganıyla giren işçiler, halaylarla lokalin önüne geldiler. Daha sonra halayları içeriye taşıyan işçiler, lokallerini yeniden açmanın coşkusunu paylaştılar.

Direnişin engellenmesi amacıyla belediye tarafından daha önce mühürlenen lokal, sendikanın mahkemeye başvurması sonucu, mahkeme kararıyla yeniden açıldı.

Maden şehitleri anıldı

Kozlu'da geçen yıl 3 Mart'ta maden ocaklarında gerçekleşen katliamda şehit düşen 263 işçi, ölümlerinin 1. yılında Devrimci Sol Güçler tarafından anıldı.

3 Mart'ta saat 9.15'te Madenci Anıtı önünde yapılan anmaya Mücadele ve Mücadeleci İşçi gazeteleri çalışanlarıyla, aileler ve esnaflar katıldı. Anıtın önüne "Maden Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı bir çelenk bıraktıktan sonra, devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Yapılan konuşmada Kozlu katliamı ve diğer iş cinayetleri kınanırken, katliamın unutturulmaya çalışılarak yeni iş cinayetlerine zemin hazırlandığı dile getirildi.

Zonguldak'ta bulunan İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Derneği de bir hafta öncesinden 3 Mart'ı maden şehitlerini anma günü ilan etti. Buna rağmen, 3 Mart'ta bir basın açıklaması yaparak, "yasal eksiklikler ve zaman darlığı"nı bahane ederek anmayı gerçekleştirmedi.

Mücadeleci İşçi Gazetesi'ne saldırılar sürüyor

Zonguldak (Mücadele)- 1 Mart 1993 günü Karadon'da Mücadeleci İşçi gazetesinin satışını yapan Meral Bakan ile muhabir Metin Sekücü önce gazete satışı yapmamaları için Karadon muhtarı Ali Aslankılıç tarafından tehdit edildi. Daha sonra da Aydın isimli bir kişi taksisini üzerlerine sürerek ezmek istedi.

2 Mart 1993 günü ise bu sefer Kozlu'da yine gazetenin satışını yapmakta olan Meral Bakan ile muhabir Sennur Karakaya önce siyasi polisin yakın takibine alındılar.

Daha sonra ise polis, Mücadeleci İşçi gazetesi sahibi Meral Bakan ile muhabir Sennur Karakaya'yı Kozlu pazar yerinde gözaltına alarak halka "bunlar terörist", "PKK'lı", "Dev-Sol'cu" şeklinde lanse etmiş, sonra da azgınca saldırmıştır. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz" sloganlarıyla saldırıya karşılık veren Meral Bakan ve Sennur Karakaya, işkencecilere asıl teröristin kendileri olduğunu, Mengen'de maden işçilerinin, Zonguldak'ta belediye işçilerinin önüne barikatla çıkanların kendileri olduğunu haykırmışlardır.

Polis gözaltı boyunca tekmeli tokatlı saldırısını sürdürmüş, muhabirleri ölümle tehdit etmiştir. Tehditleri baskıları kâr etmeyince serbest bırakmak zorunda kalmışlardır.

Mücadeleci İşçi gazetesi sahibi Meral Bakan gazetemize şunları söyledi: "Korkuyorlar. Korktukça saldırıyorlar. Halkımız işkencecinin, teröristin, halk düşmanının kimler olduğunu şimdi daha iyi anlıyor. Gözaltından sonra bizlere sahip çıkmaların, gazetemizi satın almaları, polisi lanetlemeleri bunun açık ifadesi. Hiçbir güç gazetemizin halkımıza ulaşmasını engelleyemedi. Engelleyemeyecek de."

Devrimci Mücadelede Migros, Belpa, Beltaş İşçileri:

"Sınıf sendikacılığında ısrarlıyız"

Biz Migros, Belpa, Beltaş çalışanları ve bağlı bulunduğumuz Tez Koop-İş 4 No'lu Şube üyeleriyiz.

Sendika şube yönetimimiz her ne kadar "söz ve karar tabanın", "biz gücümüzü örgütlü işçi sınıfından alıyoruz" diyorlarsa da, kullandıkları sözlerle yaptıkları işler birbirine zıttır ve sarı sendikal anlayışlarını tam olarak ortaya sergilemektedir.

Migros işvereni ile gerçekleştirdikleri anlaşma bunun somut örneğidir.

Şubemizin önümüzdeki tarihte yapılacak genel kongresinde ve delege seçiminde yeniden iktidar olmak ve kendilerine daha iyi bir zemin hazırlamak için işverenle olan anlaşması gereğince her türlü ayak oyunlarına girerek, işçi arkadaşlar üzerindeki baskıları artırmaktadırlar.

Biz çalışan işçi arkadaşlar, daha güçlü ve örgütlü ve sınıf sendikacılığını savunan bir yönetim oluşturmanın çalışmasını verirken, sendika yönetimi ve işveren biz çalışan arkadaşlara darbeler vurmaya başlamıştır.

Sendika yönetimi, sırf kendisine muhalefet olduğu için bir temsilci arkadaşımızı görevden almış, kendilerine hiçbir şekilde muhalefet istemediklerini ve bunun için ne gerekirse yapacaklarını söylemiş ve bu haksız uygulamayı savunmuşlardır.

Temsilci arkadaşın görevden alınmasının diktatörce bir tavır olduğunu söyleyen işçi ve temsilci arkadaşlara tehditler savurmuştur. Bu olayı protesto ederek başlatılan ve toplanan imza kampanyasına rağmen, ben bunu kabul etmiyorum diyen sendika başkanı, tabanın tepkisine kulağını tıkamıştır.

İşveren de, kendisine uygun bir sendikanın, her dediğini yaptırdığı bir sendikanın kaybını göze alamadığı için, sendikanın yanında yer alarak iki işçi arkadaşın sırf sendikaya muhalefet ettiği, imza kampanyasına katıldığı ve "huzuru bozduğu" gerekçesiyle iş akitlerini feshetmiş, artık Migros'ta, grevdi, eylemdi gibi şeyler görmek istemediklerini söylemişlerdir.

Onlar, bizlerin ekonomik, sosyal, siyasal haklarımız için verdiğimiz mücadeleyi görmek istemiyor, aslında ona karşı çıkıyorlar.

Biz Migros, Belpa, Beltaş çalışanları daha örgütlü olmak ve mücadele etmek için sınıf sendikacılığını savunuyor ve bunun için ne gerekiyorsa yapıyoruz ve yapmaya kararlıyız.

İşçilerden-Memurlardan kısa... kısa...

■ **Denizli Çimento Fabrikası'nda 125 işçi ve 13 memur işten çıkartıldı. Yaklaşık 3 ay önce özelleştirilen fabrika 1500 ortaklı bir şirket tarafından satın alınmıştı. Fabrikanın müdürü çıkarma nedeni olarak eski işçilerin fazla üretimde bulunamayacağını gösterirken, işçiler valiliğe dilekçe vererek sorunlarını dile getirdiler. İşçilerin aileleri her gün fabrika önünde beklerken, işten atılmayan işçiler, işten atılınız korkusuyla atılan arkadaşlarına destek vermekten çekiniyorlar.**

■ Gaziantep AK-Teks İplik Fabrikası'nda DİSK Tekstil Sendikası'na üye olan işçilerden üçü işten çıkartıldı. Arkadaşlarının işten atıldığını duyan diğer işçiler 23.00 vardiyasında iş bırakarak arkadaşlarının işe alınmasını istediler. Fabrikaya jandarma çağıran patron, işçileri zorla servis araçlarına bindirterek fabrikadan uzaklaştırdı.

■ **Bursa'da kurulu olan Merinos Yün Fabrikası işçileri sözleşme görüşmelerindeki tıkanıklığı protesto için 22 Şubat'ta fabrika bahçesinde oturma eylemi yaptılar. İşçiler oturma eylemi sırasında alkışlı protesto yaparak Teksif Şube Başkanı'nın pasif tutumunu da teşhir ettiler. Sosyal yardımlar dahil ayda ortalama 1.5 milyon para alan işçilere işveren ancak % 30 oranında zam yapabiliyor. Merinos işçileri ise hak ettikleri ücreti alıncaya kadar mücadelelerini sürdüreceklerini bildirdiler.**

■ Zonguldak/Devrek EĞİT-SEN Şubesi açıldı. 20 Şubat'ta 70-80 kişilik katılımla, halaylar eşliğinde açılan EĞİT-SEN'de Devrek Şube Başkanı bir konuşma yaparak şunları söyledi: Yıllardır gasp edilen haklarımızın mücadelesini şimdi daha güçlü, daha örgütlü olarak vereceğiz. İlkemiz sınıf ve kitle sendikacılığıdır. Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkımızdır. Bu hakkımızı söke söke alacağız."

■ **Zonguldak Çaycuma Belediye işçileri 4 aydır maaş alamıyorlar. İşçiler hakkı olmalarına rağmen eylem yaptıkları zaman işveren tarafından ceza kesildiğini belirterek, "Ne mahkemeler ne de işveren bizim gözümünü korkutamaz. Haklarımızı vermezlerse alacağız." dediler.**

■ **Diyarbakır'da bulunan TÜM MALİYE-SEN, TÜM HABER-SEN, TÜM RAY-SEN, TÜM SAĞLIK-SEN, SAĞLIK-SEN, EĞİT-SEN, EĞİTİM-İŞ, YOL-İŞ, İHD şube yöneticileri ortak bir basın açıklaması yaparak devletin Newroz öncesi bölgede estirdiği terörden kaygı duyduklarını belirterek, "kontrgerilla cinayetlerinin insan hakları ve demokrasi mücadelemizi engelleyemeyeceğini ilan ediyor, tüm demokratik kamuoyunu cezaevlerindeki anti-demokratik baskıcı uygulamalara karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz." denildi.**

gerçek

Kamu emekçilerinin kazanımlarını bulanıklaştırmayı değil geliştirmeyi hedeflemeliyiz

Hanifi SAĞLAM
BEM-SEN Genel Sekreteri

"Artık toplu sözleşme masasına oturuyoruz, olmazsa grev hakkını kullanacağız" diyerek tüm memurların dikkatini Gaziantep'e toplayan TÜM BEL-SEN, BEM-SEN'in Eminönü Belediyesi'nde yaptığı iyiniyet protokolünü karşısına alarak memurların sağladığı bazı kazanımları küçümseme yoluna gitti. Bunun için TÜM BEL-SEN 1 No'lu Şube imzalı bir bildiri yayınladı. Genelde emekçi halklar, özelde de memurlar üzerindeki baskı ve hak gasplarına karşı adeta eli kolu bağlı bekleyen TÜM BEL-SEN'in Eminönü Belediyesi memurları için sağlanan bir kazanıma karşı bildiri yayınlama gereği duyması, sorunun boyutunu kavrayamama yanında demokratik planda sendikal rekabeti ikna temelinden çıkarıp, karalama düzeyine çıkararak, mücadelenin önüne geçirdiğini gösteriyor. Bu tür yaklaşımların sendikal mücadeleyi çirkinleştirici, geriletici, bulanıklaştırıcı bir işlev göreceği tartışılmayacak kadar da açıktır. TÜM BEL-SEN, kendisi için içinde olmayınca, BEM-SEN'in iyiniyet protokolünde anlaşmaya bağladığı maddelerin, aslında var olan, kazanımış haklar olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Ve bunu, BEM-SEN'in aslında hiçbir şey başaramadığı noktasında kullanıyor. Ama Eminönü Belediyesi'nde çalışan memur, TÜM BEL-SEN'lilere, haklı olarak "Bu haklar vardı da, şimdiye kadar neden söylemedinizz?" diye soruyor.

Ayrıca benim şu kadar üyem, BEM-SEN'in şu kadar üyesi var, yaptığı sözleşme Eminönü'nün genellini kapsamaz, bunu kabul etmiyoruz demek, kamu emekçilerin ortak çıkarlarına karşı olmakla eşanlamlıdır. Çünkü bir yerde sağlanan kazanım, kaç kişiyi kapsayıp kapsamasından öte, geneldeki çıkarlara hizmet edici yanıyla değerlendirilir ve önem taşır. Belli bir mücadelenin geleceğini de üye sayısı değil, izlenecek tutarlı politikalar belirler.

TÜM BEL-SEN, BEM-SEN'in iyiniyet protokolüne karşı yayınladığı bildirinin sonlarında şöyle bir çağrıya yer veriyor: "Biz TÜM BEL-SEN olarak parçanın değil, bütünün peşinde olduğumuzu her yerde vurguladık.

"Bizler kamu çalışanlarının yasal haklarının iyiniyet protokolleri ile yeniden imza altına alınmasını gerekli görmüyoruz. Gözün, toplu sözleşme ve grev hakkını kullanma günüdür. Geri dönüş olmamalıdır."

Parçanın değil, bütünün peşindeyiz deyip, grev ve toplu sözleşme hakkının kesin kazanımını bir yana bırakıp Gaziantep Belediye Başkanı'ndan sağlayacakları kazanıma toplu sözleşme diyerek Ankara yürüyüşü sonrası bütün memurların dikkatini bu parçada toplamalarının nedeni nedir? Yoksa Gaziantep Belediye Başkanı'ndan sağlanacak haklardan Türkiye'deki bütün belediye memurları mı yararlanacak?

Evet, gün, toplu sözleşme ve grev hakkı için mücadele günü; üretimden gelen gücümüzü hayata geçirerek demokratik, siyasi kazanımlar sağlama günüdür. Biz böylesi genel kazanıma her zaman hazır olduk. 15 Ocak'taki grevi bunun için, önücesindeki grev çağrısını da bunun için yaptık. Parçayı bütüne kurban etmedik.

Ve yine yineliyoruz: Başta grevli-toplu sözleşmeli hakkımız olmak üzere, her türlü siyasi kazanım için varız ve kamu emekçilerini de bu anlayış etrafında hareket etmeye çağırıyoruz. Eminönü Belediyesi ile yaptığımız iyiniyet protokolü kısmi bir kazanımdır. Burada anlaşmaya varılan maddelerin uygulanması konusunda denetleyici olacağımız gibi, protokolle birlikte sağlanan sendika temsilcilik odasını da açmış bulunuyoruz. Bu oda tüm Eminönü Belediyesi çalışanlarının yeri ve okulu olacaktır.

Sağlık Emekçileri Sendikası'nın (SAĞLIK-SEN) 27 Şubat'ta La Bella Düğün Salonu'nda düzenlediği gecede işçiler, her işkolundan memurlar, gecekondu halkı ve işporta emekçileri birarada idiler. Gece, salonda bulunan yaklaşık 2000 kişinin devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunmalarıyla başladı.

SAĞLIK-SEN'e gelen mesajların okunmaya başlanmasının arkasından

Dostluk gecesinde emekçiler tek yürekti

Grup Özgürlük Türküsü türkülerliyle salonda sıcak bir hava estirdi. Tuncelililer Derneği'nin halk oyunları ekibinin Kürtçe mizansenli gösterisinin arkadından, Çorlu Halkevi'nin müzik grubunun Grup Yorum'dan söylediği parçalarla kitlenin coşkusunu yükseltti. Bu coşkuyla birlikte salonda bulunan kitle "Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganlarını haykırdı.

Sağlık emekçilerinin mücadelesinde onurlu bir yeri olan ve salonda bulunan herkesin yakasında aranızdayız yercesine dolaşan şehit sağlık emekçileri Satı Taş ve Makbule Sürmeli'den, gecenin davetlisi olarak salonda bulunan Satı Taş'ın annesi de sahneye gelerek duygularını dile getirdi. Tutuklu yakınlarından Cennet Güngörmez de Özgür-Der'li aileleri temsilen kısa bir konuşma yaptı. Firar eylemlerinden sonra evlatlarıyla görüştürülmediklerini belirten Güngörmez, cezaevlerindeki olumsuzluklara karşı herkesin desteğini beklediklerini belirtti.

Ara ara okunan mesajlarla birlikte BEM-SEN Genel Başkanı Ali Oral, BEM-SEN adına hazırlanan mesajı sundu. Oral, "Kamu emekçileri geri dönülmez bir mücadelenin içindedir. Bu mücadelede grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakkın kesin kazanımını çoktan dayatmaktadır." dedi.

Geceye katılan Özgür Halklar Komitesi'nden bir heyet, komite adına geceye bir mesaj sunarken, Küçükarmutlu'da sürdürdükleri sağlık ocağı açma çalışmalarıyla ilgili bilgi vererek, burada çalışabilecek sağlık personeli konusunda SAĞLIK-SEN'den yardım istediklerini belirttiler. SAĞLIK-SEN adına söz alan bir sağlık emekçisi, her türlü yardıma hazır olduklarını belirtti.

SAĞLIK-SEN'in tanışma ve dostluk gecesinde ortaya çıkan coşku ve birliktelik, bunun bir ifadesi olan hep birlikte çekilen halay ve söylenen türkülerle son buldu.

BEM-SEN gecesi önderliğe olan bağlılığa, güvene ve coşkuya tanık oldu

Ankara'da, yumrukların umut olup kalktığı, sloganların türküleşip dalga dalga yayıldığı, önderine güvenin, bağlılığın tek yürek olup halaya durduğu bir gece yaşandı. Bu gece, kavganın coşkusuyla güzelleşen binlerce yüreğin önderliğe bağlılıkla bütünleştiği, BEM-SEN'in 26 Şubat'ta Keçiören Kültür Merkezi'nde düzenlediği "Gelecek Ellerimizde" gecesiydi.

2000'e yakın insan, saat 4'ten itibaren kalabalık gruplar halinde Keçiören Kültür Sarayı'nın önüne toplanmaya başladı. Dışarıdaki insanlar salonun kapasitesinin 1500 kişi olduğunu öğrenmelerine rağmen, saat 20.30'lara kadar içeri girerim umuduyla salonun önünden ayrılmadılar.

Salonda yankılanan "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganını da cop yeme, gözaltı pahasına sahiplenerek, içeride atılan sloganlara ses verdiler, soluk oldular. Gecenin ilerleyen saatlerinde içerideki coşkuya, kucaklaşmaya dışarıdaki insanları da katmak için kapılar açıldı. Halkın mücadeleye olan açlığı, dışarıda izleme pahasına da olsa, salonun önünü terk etmemelerinde görülüyordu.

Halkın devrimcilerle bir arada olma isteği polisin tahammülsüzlüğüyle karşılaştı. Dışarıdaki kalabalığı copla dağıtmak istedi, halkın türküler söylemesini, halaylar çekmesini engelleyemeyen polis, gözaltına aldıkları insanları da iki saat sonra serbest bırakmak zorunda kaldı.

Geceye Grup Yorum, Grup Ekin, Grup Güne Türkü birbirinden güzel parçalarıyla katılırken, AHS kamu emekçilerinin mücadelesini anlatan bir oyun sergiledi. Ayrıca dialarıyla geceye renk katan FOSEM de, memurların mücadelesinden kesitler sundu. Çeşitli dergilerin yanı sıra, cezaevlerinden ve çeşitli demokratik kurum ve kuruluşlardan gelen mesajlarla geceye destek verildi.

Türkü ve halayların halkı sarıp sarmalaması, salonun sloganlarla inletti.

Yaklaşık 3.5 saat süren gece, Ankara BEM-SEN Şube Başkanı Gülaferit Ünsal'ın "Salonlarda slogan atmak, alanlarda mücadele edenlerin hakkıdır. Bu bizlere aittir. Sizlerin tümünü aynı coşkunuzla alanlarda görmek, burada paylaştığımız sloganları alanlarda sizlerle beraber haykırmak istiyoruz" sözleriyle sona erdi. Bu sözler salonda bulunan kitle tarafından "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganıyla onaylandı. Bu tablo önderliğe olan güvenin, geleceğe olan özlemin ve bağlılığın en sade ifadesiydi.

Elazığlı pazarcılar ve İşportacılar üzerinde belediye başkanı terörü

"Siz kim oluyorsunuz ki sizinle görüşeyim. Defolun gidin"

Elazığ (Mücadele)- Elazığ belediye başkanı ve yardımcısı, kendileriyle görüşmek isteyen pazarcı ve işportacıları "Siz kim oluyorsunuz ki sizinle görüşeyim. Defolun gidin" diyerek kovuyor. Belediye ve Hal Başkanlığı arasında sıkışıp kalan pazarcılar, yüzde, rüsum ve işgaliye adı altında kesilen haraçlardan kurtulmak için, halden değil de dışarıdan kendi mallarını getirerek satmak istediklerinde Belediye Başkanı Behçet Susmaz tarafından "kesilen cezaları iki katına çıkartmakla" tehdit ediliyorlar.

"Belediyenin, hal başkanının vb. kişilerin haksız dayatmalarına maruz kalıyoruz." diyen pazarcılar, mallarını sebze halinden değil de Adana, Mersin gibi illerden kendileri getirdiklerinde daha ucuza satabildiklerini, bunun ise hem kendileri, hem de müşterileri için kârlı bir alışveriş olduğunu ama yine de ısrarla hale girmeye zorlandıklarını belirtiyorlar. "Hale girmemizi istiyor. Biz zaten vergimizi, işgaliye paramızı ödüyoruz. Ama bunun dışında haraç vermek istemiyoruz." diyen pazarcılar, sorunlarını şöyle dile getirdiler:

"Belediye başkanı bizleri zorla hale sokma çabası içinde. 'Size kesilen cezaları iki katına çıkarttırırım' gibi tehditler savuruyor. Yoksa kendi kafasından tutanak tutup, bunu İl Encümenine gönderiyor. Sonuçta tabii ki ceza kesiliyor. Bunlar sürekli olan şeyler. Yakında gelip, mallarımıza el koyarlarsa hiç şaşmayız. Belediye Başkanı Behçet Susmaz ve yardımcısı İbrahim Karl'la kaç defa görüştük. Ama maalesef hepsinde bizi kovdular. Özellikle İbrahim Kan, 'Siz kim oluyorsunuz ki sizinle görüşeyim. Bizim isteklerimizi yapmak zorundasınız. Size yardımcı olamayız, defolun gidin...' gibi hakaretlerle bizi birkaç kez kovdu."

Aralarında bir örgütlülük yaratamamaktan yakınan pazarcılar, "Aramızda birlik bile yok. Örgütlülüğümüz olsa, bir derneğimiz veya sorunlarımıza çözüm bulmaya çalışan herhangi bir yer olsa çok iyi olurdu." diyerek dernek kurmak istediklerini de belirttiler.

Elazığlı İşportacılar: "Belediye Başkanı ve Adamları Bize Düşman"

İşportacıların sorunları da pazarcılardan pek farklı değil. Pazarcılık yapmaya olanakları el vermediği için işportacılık yapan Düzgün Gök, vergi, işgaliye gibi haraçlar nedeniyle pazar yerlerine gidemediklerini söylüyor. İşportacı Düzgün Gök, gün boyu zabıtalardan kaçmak zorunda kaldıklarını, yakalandıkları takdirde ceza kesilmekle de kalınmayıp, tüm mallarına, tablalarına ve terazilerine de el konulduğunu belirterek sonrasındaki gelişmeleri şöyle aktarıyor:

"Sattığımız malları geri vermeyip, yetiştirme yurtlarına, düşkünler yurduna verdiklerini söylüyorlar. Bu kesinlikle doğru değil. Terazilerimizi bile belli bir süre bekletttikten sonra dolaylı yollardan tekrar bize satıyorlar. Çoğu zaman zabıtalar, sebze, meyve, giysi ne olursa olsun tablalarımızı yere dökerek tablalarımızı alıp götürüyorlar. Bazen de malımızla beraber alıp götürüyorlar."

Behçet Susmaz ve adamlarının kendilerine adeta düşman olduklarını söyleyen işportacılar, "Bizim ekmek teknemiz bu. Bu da elimizden alınırsa aç kalınız." diyorlar.

İnsanların birçoğunun işsizlik ve çaresizlik nedeniyle pazarcılık ve işportacılık yaptığı Elazığ'da da Türkiye'nin diğer kentlerinde olduğu gibi "halka hizmet" vaatlerinin yerini emekçilere yönelik yeni saldırılar, "hesap sorma" vaatlerinin yerini ise yeni yolsuzluklar alıyor. Bugün için örgütsüz ve dağınık olan pazarcıların ve işportacıların belediye başkanına verdikleri yanıt oldukça,anlamlı: "Bizlere böyle davranılarak üçüncü sınıf insan muamelesi yapılıyor ve küçümseniyoruz. İş zora başvurmaksa biz onu da yaparız."✪

Samsun polisinin liseli okurlarımıza iğrenç teklifi:

"Sana kız arkadaş bulalım. Gel benim kızımla arkadaşlık yap"

Samsun (Mücadele)- *Büro çalışanlarımızın selam verdiği, birlikte gezdiği insanları gözaltına alan, akrabalarını "Bunları evinize alırsanız başınız belaya girer" diye tehdit eden, alışveriş için girip çıktıkları esnafları dahi sorguya çeken Samsun polisi, amacına ulaşamayınca şimdi de daha kolay yıldırabileceğini sandığı liseli okurlarımıza saldırıyor.*

Siyasi Şube başkomiseri ile tescilli işkencecilerden Zeki Akün'ün okurlarımıza yaptığı muhbirlik teklifleri hiçbir şekilde kabul edilmeyince bütün çirkefliğini sergiliyor. Para teklif ediyor, sınıf geçme ve yüksek ders notları teklif ediyor olmuyor, daha da iğrençleşerek Murat Akyıldız adlı bir öğrenciye "Sana kız arkadaş bulalım", "Gel benim kızımla arkadaşlık yap" diyor. Özellikle öğrenciler üzerindeki baskı, okul idaresi, polis ve aile üçgeni içerisinde iyice yoğunlaştırılmaya çalışılıyor. Disiplin cezası tehditleriyle yıldıramadığı öğrencilerin ailelerini kışkırtmaya çalışıyor. Polis, kendi yapamadıklarını ailelere yaptırmaya çalışıyor. Ailelerden çocuklarını takip etmelerini istiyor. Okul idaresiyle ve kendileriyle işbirliği yaparak okula gidiş-geliş saatlerini tespit etmelerini, telefon konuşmalarını dinlemelerini, okuduğu kitap ve dergileri bulup yok etmelerini, hatta çocuğunu da yanına alarak polise gitmelerini öğütlüyor. Sivil ekip otolarına aldığı okurlarımıza çirkin tekliflerde bulunan polis, bu yolla bir sonuç alamayacağını anlayınca, bu kez de Mücadele çalışanları ve devrimci önderlik hakkında iğrenç yalan ve karalamalarda bulunuyor. Ama okurlarımızın gözaltından sonra ilk geldiği yer yine Mücadele bürosu oluyor. Kendi çirkefliklerini Mücadele çalışanlarına mal etmek isteyen polisin kendi kızını bile peşkeş çekebilecek kadar alçalması, son iki yıldaki çabalarıyla ulaşabildiği noktayı da gösteriyor.

Sabah, arkadaşlarımızın büroyu açmasıyla birlikte göreve başlayan sivil polisler, gözaltı, işkence ve tutuklamalarla başaramadıklarını psikolojik yıldırma taktikleriyle yapmaya çalışıyorlar. Büromuzun çevresinden ayrılmayan siviller, açıktan açığa Mücadele'ye gelip giden insanların fotoğraflarını çekiyorlar. Ya da 5-6 kişilik gruplar halinde akşam büro çıkışında insanları takibe alıyor, özellikle de genç okurlarımıza gözdağı vermeye çalışıyorlar. Caner Alper adlı okurumuzu yolda birkaç kez çevirerek kimlik soruyor,ev ve işyeri adresleri istiyor, sorguya çekiyorlar. Özellikle de okurlarımızla aileleri arasında çatışma yaratmaya çalışarak, üzerlerinde baskı kurabileceklerini umuyorlar.

İki ayda bir büromuza saldırarak, amacına ulaşamayan Samsun polisi, son günlerde uyguladığı "farklı yöntemleriyle" de bir sonuç alamayacaktır. Karşılaşacağı tek sonuç, Mücadele çalışanlarının mevzilerini terk etmeyeceği ve okurlarının da Mücadele'ye her koşulda sahip çıkacakları gerçeğidir. Dün olduğu gibi yarın da kendi iğrenç yöntemleriyle baş başa kalacaklardır.✪

Telefonla muhbirlik teklifi

"Medenice bir teklif yapıyorum ben sana, sen bunu kabul edeceksin"

Sıvas (Mücadele)- Kaldığı öğrenci yurdunda telefona çağrılan Sivas Cumhuriyet Üniversitesi öğrencisi Erdoğan Genç'e emniyetten olduğunu söyleyen kişi tarafından muhbirlik teklif edildi.

Cumhuriyet Üniversitesi Sosyoloji Bölümü öğrencisi Erdoğan Genç, 27 Şubat günü öğrenci yurdunda kendisini telefonla arayan ve kendisinin emniyetten olduğunu söyleyerek muhbirlik teklif eden polisle aralarında geçen konuşmayı şöyle anlatıyor:

"Cumartesi günü sabah saat 10.30 sıralarında telefon anonsu geldi. Tanımadığım bir ses benimle yarım saat ya da bir saat konuşmak istediğini belirtti. Ben kim olduğunu sorduğumda, kendisinin emniyetten olduğunu belirterek yemeğe gidebileceğimizi söyledi. Ben de bunun arkadaşlarımın bir şakası sanarak gayri ciddi olarak 'içki var mı?' dedim. Buna sinirlenerek 'Ben senin bildiğin arkadaşlardan değilim. Ben devletin bir memuruyum, ciddi konuşalım.' şeklinde bir tepki gösterdi. Bana 'Seni tanıyoruz, sen iyi bir insansın, temiz birisin. Yurtta kalıyorsun. Ekonomik durumun kötü. Sosyoloji 2'de okuyorsun. Sana para yardımı yapabilirim." dedi. Ben de bu tekliflere sinirlenerek telefonu kapattım. Aradan 15 dakika geçtikten sonra tekrar telefon geldi. Sinirli bir sesle 'Neden telefonu yüzüme kapattın.' dedi.

'Seninle konuşacak ve sizinle paylaşacak bir şeyim yok.' deyince;

'Medenice bir teklif yapıyorum ben sana. Sen bunu kabul edeceksin.' şeklinde konuştu.

'Medenice reddediyorum.' cevabım üzerine 'Önyargılı davranıyorsun.' diyerek 'Kabul etmezsen, seni arkadaşlarının içinde teşhir ederim, seni pişman ederim.' vb. saçma sapan tehditler yönelttti. Sonra da 'Seninle saat 6'da buluşacağız ve sen de geleceksin.' dedi. Ben de 'Arkadaşları içinde insanları küçük düşürmeye çalışarak kendi kendinizi tatmin ediyorsunuz.' dedim. Bunun üzerine 'Üzerinde ne olacak?' diye bir soru yönelttti. Ben de 'Beni o kadar tanıyorsanız üzerimdekileri de bilirsiniz.' cevabını verince 'Sadece resmin var ama tanımaya çalışırım.' diyerek telefonu kapattı. Tabii randevuya gitmedim. Bunun üzerine saat 7'de tekrar arandım. Telefona benim yerime bir arkadaş çıktı. Beni sorup kapattı. Daha sonra da bir tehditle karşılaşmadım."

"Sizinle konuşacak, sizlerle paylaşacak bir şeyim yok" diyerek telefonu yüzüne kapattığı halde ısrarla arayan polisin tüm çabaları boşunaydı. Çünkü Erdoğan Genç'in yanıtı netti: "İhbarcılık, muhbirlik şerefsizliktir." Bugüne dek işkenceyle, infaz tehditleriyle başaramadığını telefonla denemeye çalışanlar, gelecek tehditleri için de yanıtlarını almışlardı. Evet, dünyanın bütün dillerinde olduğu gibi Sivas'ta da muhbirliğin bir tek anlamı vardı: Şerefsizlik...

Sıvas polisinin büromuza baskıları artıyor

Sıvas polisi telefonla muhbirlik teklif etmekle kalmıyor. Özellikle büromuza ve okurlarımızı yönelik baskılarını da yoğunlaştırıyor. Sivas'ta Mücadele gazetesinden başka sosyalist basın bürosunun olmaması, bu baskıları daha da artırıyor.

2 Mart günü sabah 8.30'da büroyu açmaya gelen çalışanlarımız, büromuzun bulunduğu koridorda tur atan üç sivil polisle karşılaşıyorlar. Biraz sonra büromuza gelen üniversite öğencisi iki okurumuzun arkasından "müşteriler geldi" diye laf atıyorlar.

3 Mart günü de, benzer olaylar yaşanıyor. Büromuz açıldıktan sonra, bulunduğu katın koridoru yine dolmaya başlıyor. Bir önceki gün büromuza geldikleri

Erdoğan GENÇ
Polisin muhbirlik tekliflerini "Sizinle konuşacak ve paylaşacak bir şeyim yok" diye cevapladı.

için çevrilip kimlikleri sorulan okurlarımız polislere inat yine geliyorlar.

Sıvas polisinin, okurlarımızın Mücadele bürosuyla bağlarını koparma çabalarına ve baskı, gözdağı, yıldırma girişimlerine rağmen, okurlarımız büromuzu ve gazetemizi sahiplenmeye daha içtenlikle devam ediyorlar.✪

ISIRGAN

Korkunun ecele faydası yok

İşkenceyi, katliamı kendilerine meslek edinenler, kendilerini hiçbir yerde güvencede hissedemiyorlar. Korkuyla yaşayıp, nasıl ömrümüzü biraz daha uzatırız diye düşünüyorlar.

Kahramanlarımız BEM-SEN'in "Gelecek Ellerimizde" gecesinde de korku ve panik sonucu kim olduklarını belli ettiler.

Geceye "nasıl olsa çok kalabalık, bizi kimse tanımaz" düşünceleriyle gelen iki sivil polis kendilerine ön sıralardan bir yer seçiyor ve oturuyorlar. Sakin sakin geceyi izlemeye başlıyorlar, ama AYÖ-DER'lilerin sattıkları Seher Şahin posterlerine kaçamak bakışlar fırlatmaktan da geri durmuyorlar. Poster satan AYÖ-DER'lilerden bir poster isteyip bakmaya başlıyorlar. AYÖ-DER'li öğrenci bir yandan iki meraklıyı süzerken bir yandan da Seher Şahin'in dervimci yaşamını ve 3 Eylül'de katiller sürüsü tarafından MSÜ'nün üçüncü katından aşağı atılarak katledildiğini anlatıyor. Duydukları bu son sözlerle irkilen polisler, başlarını birden posterden kaldırıyorlar. AYÖ-DER'linin elinde bulunan rulo halindeki posterlerin kendilerine doğru dönük ucuna silah namlusuna bakar gibi bakıyorlar. Telaşla posteri uzatıyor ve "Biz yapmadık, vallahi biz yapmadık, kendisi düştü" cümlesini bozuk plak gibi tekrar ediyorlar.

AYÖ-DER'li öğrenci, az önce kahramanın edasıyla etrafı süzerken şimdi korku ve panikle kekeleyen bu iki polise nefret dolu bir bakış fırlatıyor ve "kirletiyorsunuz" diyerek uzattıkları posteri ellerinden alıyor, yanlarından ayrılıyor.

Bugün katlettikleri Seher'in posteriyle karşılaştıklarında bu korkuyu yaşayıp ödleri patlayanların, yarın halkın adaletini enselerinde daha sıcak hissettiklerinde ne hale geleceklerini siz düşünün. Bu kahramanlara bizim de bir çift sözümüz var; bu kadar paniğe ne gerek. Biliyorsunuz korkunun ecele faydası yok...

Garip bir kovalamaca

Günlerdir "onu" arıyordu. Yaptığı araştırmalar sonucu zabıta memuru olduğunu öğrendi. Gazetedeki fotoğrafla birlikte zabıta müdürlüğüne gitti. Orada da bulamadı, "Nasıl olsa devriye gezerken rastlarım" diye düşünmeye başladı.

Ekip otosunda oturup, etrafı gözlerken bir anda aradığı zabıtanın bir bayanla birlikte Beyazıt'a doğru yürüdüğünü gördü. Arabadan atlayıp, üzerlerine doğru yürümeye başladı. Onlar da onu fark etmişti. Yollarını değiştirip, ara sokaklara girdiler. "Mecburen" onları bıraktı.

Günler sonra "onu" tekrar gördü. Beyazıt'tan Aksaray'a doğru yürüyordu. Günlerdir beklediği an gelmişti. İsmiyle seslenince zabıta şaşırdı. "Seninle konuşmak istiyorum." Zabıta memuru "olur" deyince bir yerde konuşmaya başladılar.

Sonunda "kovalamaca"nın içyüzü anlaşıldı. Zabıta memuru, İstanbul Anakent Belediyesi önünde yapılan anti-emperyalist gösteride yer almıştı. Bu gösteriye polis saldırmış ve bir polisin zabıta memuruyla "boğuşan" resmi gazetelerde yer almıştı. Zabıta memuru, bir polisin sürekli kendini aramasını haklı olarak "hayra" yormamıştı. Oysa polisin "niyeti" farklıydı. Bu konuşmada "niyet"ini açıklayacaktı. Zabıta memuruna "Kusura bakma, istemeyerek sana saldırdım. Ben de memurum. Siz haklısınız ama, ben emir kuluyum. Beni yanlış anlama" diyerek, kendini affettirmeye çalışıyordu. Ya bu polis "iyi niyetli"ydi ya da kulağına birileri bir şey fısıldamıştı.

Firarlar ve polis telsizleri

Bugünlerde iktidar sahipleri "firar" dendi mi ayağa fırlıyor. Yatıp kalkıp bu korkularını uzaklaştırmak istiyorlar. Seyfi Oktay bile "Ben mi gardiyan olayım" diyebiliyor.

Birbiri peşi sıra özgürlük eylemleri gerçekleşince, iktidarımdan basın organlarına kadar bu dizenden çıkarı olan herkes kaygılarını, korkularını, telaşlarını yazdı, çizdi, konuştu.

Panik yaşayanlardan biri de polislerdi. Özellikle Sağmalcılar Cezaevi'ndeki "firar" sonrası bu panik arttı. Gazeteler "Polis kan ağlıyor" diye veriyordu bu durumu.

"Firar" gerçeği ile karşı karşıya kalan polislerin telsizleri o gün tüm İstanbul'da susmadı. Sürekli olarak "Murat Gül kaçmış" anonsları duyuluyordu. "Firar"larla ilgili diğer anonslar bu anonstan daha azdı.

İnsanın aklına ister istemez "Niye Murat Gül?" sorusu takılıyor. Geçmişe ve Murat Gül'ün yargılandığı iddianameye bir göz gezdirmek insanı ister istemez gülümsetiyor. Savcılığın iddiasına göre Murat Gül 7 polisin "ölümü"nden sorumlu tutuluyormuş.!

Yine bize ulaşan duyumlara göre ayrıca başka korkanlar da varmış.

Ne diyelim Allah kolaylık versin!

Dün dündür, bugün bugündür

Demirel: *"Gerekirse dünyayı bir tarafa iter, sıkıyönetim dahil her türlü tedbiri uygularız."* (7. 10. 1992- Milliyet)

"Siz demokratikleşmenin gereği üzerinde oldukça duruyorsunuz" diyen gazeteciye;

Demirel: *"Oldukça, neyin karşılığı acaba? Az mı duruyorum? Hiç mi durmuyorum? Oldukça duruyorum. Oldukçayı bir anlat. Ben oldukça durmuyorum, iyi duruyorum."* (1. 3. 1993- Hürriyet)

Yayın politikası ne olursa olsun paralar cebimize dolsun

Hemen her gün yeni bir televizyon veya radyo yayın hayatına başlıyor. Hatta radyoların nerede ise hızına erişmek mümkün değil. Bazısı babası, bir diğeri partili yakınları sayesinde yayın yaparken, hep beraber "çok sesli" ve "konuşan Türkiye"yi yaratıyorlar. Aralarında en eski olanı da, hepimizin bildiği gibi "En büyük İnterstar" televizyonu. Büyüklüğü nereden geliyor bilinmez, ama bu televizyon sık sık bir yazarın söylediği gibi, "Yeni kanallar açılması çok olumlu. Emperyalizmin pisliklerini halka aktabilmek için başka kanallar da açılması gerekir..." sözlerini hatırlatıyor.

Kurulduğu günden beri ilginç entrikalara ve çıkar savaşlarına sahne olan İnterstar, gerçekten bazı değişiklikler yarattı. Eskiden spor toto, at yarışı vb. şans oyunları oynayanlar, şimdi televizyon seyrediyor. Çünkü kumarın daha zevklisi televizyonlarda var. 900'lü telefonları çeviririsin, noter huzurunda yapılan çekilişte şans sana gülerse parayı götürürsün. Bu arada televizyon da parayı götürür, ama olsun, ya çıkarsa... Ahlaki dejenerasyonu televizyona taşımak konusunda mevcut televizyonları birbirinden ayırmak hemen hemen imkansız gibi. Fakat İnterstar yaptığı habercilik ile farkını hissettiriyor. Ne de olsa asparagas habercilikte de "En büyük İnterstar". Arazi taramalarını sıcak çatışma diye izleyiciye yutturan İnterstar, objektif haber özürlü muhabiri Sadettin Teksoy ile şimdi de Somali'deki emperyalist işgale karşı çıkan halkı hırsız ve çeteci olarak gösteriyor. Emperyalizmin Somali'ye götürdüğü nimetleri ve işgalcilerin ne kadar iyi insanlar olduğunu görüntülüyor. İnterstar'ın bir haberi de geçtiğimiz günlerde Milliyet gazetesinden Melih Aşık'ın yazısına konu olmuştu. Haber şöyle:

İnterstar'ın iki bayan muhabiri Edirne'de köylülerin para karşılığı sınırdan kaçakları geçirdiğini öğrenirler. Hemen yanlarına iki erkek ve gizli kameralarını alarak Edirne'de köylüleri bulurlar. Yanlarındaki hırpani kılıklı iki erkek (öyle ya, madem kaçaklar saçları, sakalları birbirine karışmış ve hırpani kılıklı olmalılar) için köylülerle pazarlık ederler. Köylüler belli bir miktar karşılığı işi kabul ederler. Fakat muhabirlerden biri duramaz; habere biraz daha renk katmak ister ve köylülere iki erkeğin aranan PKK'lılar olduğunu söyler. Bunu üzerine işler değişir, köylüler riskin fazla olduğunu, bu nedenle fiyatı artırdıklarını söylerler. Yanlarında köylülerin istediği kadar para olmayan iki bayan fena halde bozularak geri dönmek zorunda kalırlar. Ama intikamlarını da almaya kararlıdırlar. Hemen en yakın jandarma karakoluna giderek köylüleri ihbar ederler. Kendilerince büyük bir araştırma yaparken, mesleklerini karıştıran iki muhabir artık gönül rahatlığı ile geri dönebilirler.

Habercilik anlayışı yukarıdaki örneklerden de gayet iyi anlaşılabilen İnterstar'ın yayın politikasını ise patronları Cem Uzan'ın el altından yayınladığı bildiri açık bir şekilde ortaya koyuyor:

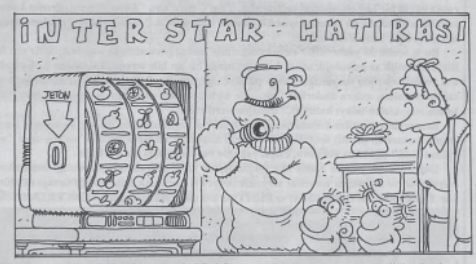

"Kendi bünyemizdeki tüm programlarda bundan böyle bayan sunucular kesinlikle mini etek giyecek, etek üstü kıyafetlerinde ise göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kıyafetler kullanılacaktır. Ve kadromuzda bulunan tüm bayan sunucuların feminiteleri ön plana çıkarılacaktır. Bu paralelde bacak ve göğüs çekimlerinin ön planda tutulabilmesi için boy çekimlerine ağırlık verilecektir. Cem Uzan"

Bu bildiriyi okuduktan sonra İnterstar'ın neden halkın taleplerine yer vermediği de anlaşılıyor. Adamların bir haberde aradıkları nitelikler bunlar olunca, elbette sokaktaki insanın talepleri, sıkıntıları onlar için haber değeri taşımaz.

Bunların yanı sıra, politika ile de yakından ilgilenirler. Özal'ın açıklamaları ile ilgili kamuoyu araştırması yapmak için hemen 900'lü bir hat oluştururlar ve halkın görüşlerine de yer verirler. Eee, fikrini söylemek isteyen de biraz parasına kıymalı. Hatta Engin Ardıç bile çıkıp size günlük haberlerin kendine göre yorumunu sokak kabadayılarının anlayabileceği bir üslupla sunabilir.

Anlaşıldığı kadarı ile Cem Uzan para kazanabilmek için her yolu denemeye kararlı görünüyor. Evet, sayın Cem Uzan, "Yayın politikanız ne olursa olsun, paralar cebinize dolsun". Ama yine de dikkatli olmanızı öneririz. Bu yayıncılık anlayışını yaygınlaştırırsanız, yarın öbür gün Manukyan da bir kanal açıp size rakip olabilir.

Dünyadan

Küba'da başkanlık seçimleri

Seçimin galibi önderlik ve sosyalizm

✔ **Emperyalizmin tüm kuşatmasına, saldırılarına rağmen Küba'da son seçimlerle sosyalizmin kazandığı prestij sosyalist ülkelerdeki kapitalist restorasyonlarla sarhoş olup "sosyalizm öldü" çığlıkları atanlara, emperyalizme vurulan güçlü bir darbedir.**

Küba'da 1 Ocak 1959 devriminden bu yana, ilk kez başkanlık seçimleri yapıldı. Seçimlere katılım dünyanın hiçbir ülkesinde görülmedik bir düzeyde, % 98 oranında oldu.

Avrupa ülkelerinde burjuva partileri seçim kampanyaları boyunca "stratejik" tartışma konuları yaratarak halkı sandık başına çekmeye çalıştılar. ABD'de seçimlerde yalnızca kampanyalar için milyarlarca dolar akıtılır, büyük seçim şovları yapılır, yalan ve demagojilerle Amerikan rüyası yeniden ve yeniden cilalanır halkın önüne sürülür. Yeni-sömürge "demokrasi"lerinde ise taklit edilmeye çalışılan tüm bu seçim şovları yetmediği için seçimlere katılmak "zorunlu" hale getirilmiştir. Para hatta hapis cezaları konur. Ama tüm bunlara karşın bu ülkelerde halkın seçime katılımı ortalama % 50-60'larda takılıp kalmaktadır. ABD'deki son başkanlık seçimlerinde katılım oranı % 40'a ancak vardı. Ve emperyalizmin bütün saldırılarına "despot yönetim", "diktatörlük" demagojilerine rağmen, Küba'da sosyalizmin ortaya çıkardığı sonuç ise % 98'lik bir katılımdır. Bu halkın devrime, partiye ve önderliğe desteğini, sosyalizmin Küba'daki gücünü ve saygınlığını göstermektedir. "Demokrasi" budur.

Küba'da halkın yaşamını, kaderini, geleceğini kendi iradesiyle belirlediği son seçimlerle bir kez daha ortaya çıktı. En mükemmel demokrasinin yaşandığı iddia edilen ABD'de ve bir "diktatörlük"ün hüküm sürdüğü söylenen Küba'da, iki halkın iradesini kullanırken ortaya koydukları % 40'lık ve % 98'lik sonuçlar demokrasi yani "halk yönetimi"nin nerede gerçekten var olduğunu açıkça gösterdi. Halk bugün Küba'da kendi yaşamına kendisinin karar verebileceği sosyalist bir bilince sahiptir. Yaşamı kendisi istediği gibi şekillendiriyor. Castro bunu şöyle açıklıyor: *"Burada halkın devlet işleyişine, başka hiçbir yerde göremeyeceğiniz düzeyde katılımını sağlıyoruz. Eminim başka hiçbir yerde devlet işleyişine, ülke yönetimine bu denli somut ve doğrudan katılımı göremezsiniz. Şunu söylemek yeterli; burada vatandaş kendi ülkesini ve devrimi savunuyor. Silahlar halkın kendi elinde."* (Fidel Castro Ruiz ile Ayışığında Söyleşi, syf. 23) Hangi burjuva demokrasisinde, hangi kapitalist ülkede partilerin önderleri, liderleriyle kitleler arasında böylesine bir bağ ve güven duygusu vardır? Ve hangi kapitalist ülkede silahlar halkın elindedir?

Halkın devlet işleyişindeki tüm mekanizmalardan kendisini ifade etmesi, partiyle aralarında güçlü bir bağ oluşmasını sağlamıştır. Yani Castro'nun *"Küba'da parti, devrim konseyi ve halk arasında hiçbir zaman kopukluk olmadı, boşanmadık."* (age, syf 23) sözlerinde anlatılan gerçeklik, bunu ifade ediyor.

Bu iç içelik 30 yıldır ABD emperyalizminin ambargosu altında yaşayan, ABD'nin her türlü ideolojik ve psikolojik saldırıları karşısında bir an bile tereddüt etmeden Küba halkının ve önderlerinin sosyalizme sahip çıkışını sağlıyor. Bugünlerinde ve geleceklerinde söz sahibi olmaları, onlara önderleri Castro ile birlikte gönül rahatlığıyla emperyalizme "Size teslim etmektense adayı batırırız." mesajını verdiriyor.

Emperyalizmin tüm kuşatmasına, saldırılarına rağmen Küba'da son seçimlerle sosyalizmin kazandığı prestij sosyalist ülkelerdeki kapitalist restorasyonlarla sarhoş olup "sosyalizm öldü" çığlıkları atanlara, emperyalizme vurulan güçlü bir darbedir.

Devrimin 34. yılında Küba tüm güçlüklerine karşı sosyalizmle kazandığı başarılarını büyütüyor ve sosyalizm mevzilini sosyalist değerleri korumak için verdiği savaşı sürdürüyor. Bu savaşta sosyalist Küba'yı ve Fidel'i bir kez daha selamlıyoruz. VENCEREMOS!

Küba'da başkanlık seçimlerini yine sosyalizm ve sosyalizmin önderlerinden Castro, Küba halkının gücüyle kazandı.

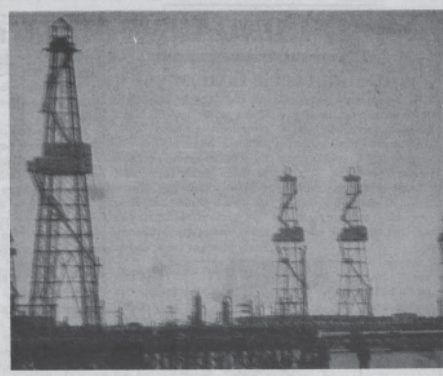

Türkiye "fethediyor", ABD yağmalıyor

Orta Asya petrolleri ABD'nin

Emperyalistler Türkiye'yi tam anlamıyla bir atlama taşı olarak kullanıyorlar. Gerek Balkanlar'da gerekse Orta Asya'da sefer üstüne sefere çıkan Özal'la Demirel ne derlerse desinler, gittikleri yerlerde emperyalizmin çıkarlarını temsil ediyorlar. Emperyalist tekeller "kardeş"lerin açtığı yoldan Orta Asya'ya giriyorlar.

ABD'nin büyük petrol şirketlerinden Chevron ve Aramco'nun Orta Asya'da milyarlarca dolarlık yatırım yapacakları, bunun için petrol işletme ruhsatı aldıkları öğrenildi.

Türkiye, İran ve Pakistan'ın öncülüğünde kurulan ve daha sonra Türki Cumhuriyetlerin katılımıyla genişleyen İşbirliği Teşkilatı (ECO) toplantısı ABD tekellerinin cirit attığı bir pazara dönüştü.

Pakistan'ın Quetta şehrinde yapılan toplantıyı izleyen en ilginç kişi İrangate skandalının baş aktörlerinden ve Reagan'ın Milli Güvenlik Danışmanı Robert Mc Farlane idi.

ECO'ya katılan 10 ülke bakanıyla aynı otelde kalan Mc Farlane, ABD'nin büyük firmaları adına görüşmeler yapmak üzere Pakistan'a gelmişti. Türkmenistan Başbakan Yardımcısı Ovezov, Kazakistan Dışişleri Bakan Yardımcısı Kazmangozhan, Azerbaycan Dışişleri Bakanı Tevfik Kasımov ve diğer ülke bakanlarıyla ikili görüşmeler yapan Mc Farlane petrol konusunun kendileri için çok önemli olduğunu söyledi.

"Zaten petrol çıkarma konusunda Orta Asya Cumhuriyetleri de ABD'yi tercih ediyorlar." şeklinde konuşan Mc Farlane, temsil ettiği Amerikan petrol devlerinden Chevron ve Aramco'nun ilk etapta 5 milyar dolarlık bir yatırım yapacağını açıkladı.

Azerbaycan Dışişleri Bakanı Kasımov haberi doğrularken, ayrıca Hazar Denizi'nde yıllık 6,5 milyon ton petrol çıkarılarak, neft taşları rezervlerinin de İngiliz British Petrol tarafından işleneceğini söyledi.

Ayrıca adı geçen ABD firmalarının Kazakistan'ın Tergiz bölgesinde 10 milyar dolarlık yatırım yapmak üzere petrol işleme ruhsatı aldıkları öğrenildi.

Mc FARLANE: "TÜRKİYE TARTIŞMASIZ LİDER"

ABD şirketlerinin işlerini bağlayan Mc Farlane, çeşitli konularda analizler yaparak Türkiye'nin bölgede Orta Asya Cumhuriyetleri için model ülke olduğunu ve liderlik tahtına oturmayı hak ettiğini söyledi. Bu arada Kazakistan ile Türkiye arasında bir petrol boru hattı yapılması gerektiğini belirtiler.

Mc Farlane'nin Türkiye'den model ülke olarak söz etmesi ve Türkiye'yi liderlik tahtına oturtması emperyalistler açısından anlaşılabilir olmakla birlikte, Türkiye oligarşisi için pek bir şey ifade etmiyor. Ağzına çaldıkları bir parmak bal ve "lider" hikayesiyle emperyalistler Türkiye'yi tam anlamıyla bir atlama taşı olarak kullanıyorlar.

Gerek Balkanlar'da gerekse Orta Asya'da sefer üstüne sefere çıkan Özal'la Demirel ne derlerse desinler, gittikleri yerlerde emperyalizmin çıkarlarını temsil ediyorlar. Emperyalist tekeller "kardeş"lerin açtığı yoldan Orta Asya'ya giriyorlar. Türkiye'nin 2000'li yıllarda bölgenin sanayi devi olacağını sananlar, emperyalistler varken yeni-sömürgelere ancak kırıntıların düşeceğini bu örnekle görmüş olmalılar.

Türkiye emperyalizme bağımlı çarpık ekonomisiyle bugün ABD tekellerine hizmet ediyor.

Türkiye bugün emperyalizmin Truva Atı rolündedir, başka bir şey değil...

Yenidal Grubu tekrar canlandı

"Biz YENİDAL grubu sanatçıları ezilenin ve namuslu aydının sanatçılarıyız..." diyordu 1959'da Avni Memedoğlu. Aradan 34 yıl geçti; yıl geldi 1993'e. Yüzlerce tablo, heykel, onlarca sergi derken YENİDAL Grubu 2 Mart günü yeni bir sergi ile karşımıza çıktı.

Ressam Avni Memedoğlu, Seramist Nejat Tözpe, Ressam Marta Tözpe, Ressam Kemal İncesu, Ressam İlhan İncesu, Ressam Aksüt ve Heykeltıraş Vahi İncesu'nun oluşturduğu YENİDAL Grubu ilk sergisini 1959'da açtı. 1961'de ikinci sergisini açan grup "komünizm propagandası yapılıyor" iddiasıyla karşı karşıya kaldı. Sergi beşinci günü savcılık tarafından kapatılırken, 15 eser ve sanatçılar tutuklanıyordu. 50 gün süren tutukluluktan sonra dağılan grup bugün yeniden biraraya geldi. Avni Memedoğlu "Son yıllarda, bizim o dönemde uğrunda çile çektiğimiz halka dönük sanat anlayışında ürünler veren birçok genç sanatçıyı görünce çekilen çile ve acının hiç de boşa gitmediğini anlıyorum" diyordu.

Avni Memedoğlu, İrfan Sertel, Alime Mitap, Turan Çelebi, Abbas Yaşar ve Adil Bayraktar'ın yapıtlarının yer aldığı bugündü sergi, 1959'dan beri savundukları düşüncenin yansımasıydı.

"İşçi sınıfı ideolojisi ve o bilimsel gözlemciliğin ışığı altında, gerçekçi ve somut bir süre kavrayışıyla, her türlü bireysel ve hasta psikolojilerden ırak olarak, toplumsal ve halkçı bir sorumluluk duygusu altında (...) sloganclılığa ve didaktizme kaçmadan, yaratıcılığı öğe alarak ulusal ve yöresel tema, biçim ve yöntemler içerisinde iyimser bir dinamizmle evrensel boyutlara varmaktır" diyorlardı, amaçlarını söylerken. Sergide yer alan çığ altındaki bir köy, madenci fenerinden yayılan çocuklar, evini savunan kadın ve erkek; yorgun bir işçi, Kore'ye giden asker, cezaevinden çıkanın hasreti ve daha nice acılı, yorgun, güçlü, kararlı, temiz, sade yüzler bu amacı yerine getirmeye çalışıyorlar.

Acılı, yorgun, güçlü, kararlı, temiz, sade yüzler ...

Mart sonuna kadar açık kalacak olan sergi ilgiyle karşılandı.

"Susmamalıyız, susmayacağız"

Ankara (Mücadele)- *Emekçi halkın mücadelesine öncülük eden mahalli derneklere, halkın duygu ve düşüncelerini müziğiyle dile getiren Grup Ekin'e ve onurlu bir aydın olarak Kürdistan gerçeğini yazan İsmail Beşikçi'ye yönelik baskılar sürüyor.*

Devletin bu politikasına karşı Ankara'da Grup Ekin, AHS, Ankara FOSEM, SİNKAD, Mamak HALK-DER, Keçiören HALK-DER, HÜKAD ve Dağarcık Halk Bilim Araştırma Eğitim Derneği'nden oluşan Kültür Platformu 26 Şubat 1993 günü Kültür ve Sanatta Tavır Dergisi Ankara Bürosu'nda yaptıkları basın açıklamasıyla üzerlerindeki baskıları protesto ettiler. Halktan yana tutum takınan sanat ve sanatçılar üzerindeki baskıları ifade eden dövizlerin yanı sıra "Halktan Yana Sanatın ve Sanatçıların Üzerindeki Baskılara Son" yazılı bir de pankart asıldı.

Kültür Platformu yaptığı basın açıklamasında, bir gün içinde mahalli kültür derneklerinin keyfi olarak kapatılması, Grup EKİN'in Bergama konserinde gözaltına alınması, İsmail Beşikçi gibi aydınlar üzerindeki baskılar ve yayınlar üzerinde milyarlara varan para cezalarının halka açılan topyekün savaşın bir parçası olduğunu belirttiler ve "Bütün baskı ve engellemeler haklı ve doğru yolda olduğumuzu kanıtlıyor." diyerek tüm devrimci-demokrat ve yurtseverleri bu baskılar karşısında sessiz kalmamaya çağırdılar.

Basın toplantısında yer alan İsmail Beşikçi ve Yurt Yayıncılık'ın sahibi Ünsal Öztürk de basın yayın üzerindeki devlet terörüne değindiler. İsmail Beşikçi yaptığı konuşmasında, üzerlerindeki baskıların "iç harekat" adı altında başlatılan topyekün kirli savaş politikalarından ayrı ele alınamayacağını belirterek, yasaklanan ve milyarlara varan para cezaları içinse "TC filili baskılarla yapamadığını ekonomik baskıyla gerçekleştirmeye çalışıyor" dedi. Basın toplantısı bir saat süreyle devam etti.

Baskılar her yerde. Derneklerde, kültür-sanatta, yayınlarda. Kültür platformu bu keyfiliğe karşı tavır geliştiriyor.

Hasan Hüseyin Ankara'da anıldı

***Hasan Hüseyin Korkmazgil ölümünün 9. yıldönümünde Pir Sultan Abdal Derneği ve Sanat Kurumu'nun birlikte düzenlediği etkinlikte anıldı... 27 Şubat günü, saat 15.30'da başlayan etkinliğe kalabalık bir izleyici topluluğu katıldı. Saygı duruşu ile başlayan etkinlik, Hasan Hüseyin'in kendi sesi ile okuduğu yaşam öyküsü ve şiirleriyle, dia gösterisinin birlikte sunulmasıyla sürdü. Pir Sultan Abdal Derneği Başkanı Murtaza Demir'in yaptığı konuşmayı, gazeteci Selçuk Altan'ın Hasan Hüseyin ile ilgili yaptığı konuşma izledi. Bu konuşmanın ardından etkinliğe konuşmacı olarak katılan Ali Balkız, Hasan Hüseyin'in eserlerindeki ideolojiyi, Mehmet Aydın sanatını, Lütfiye Aydın mizahi yönünü, Ömer Can da eserlerin oluşumunda nelerden etkilendiğini anlatan konuşmalar yaptılar. Şair Zerrin Taşpınar da ozanın şiirlerinden örnekler sundu. Müzisyen Harun Ünlü ve Güne Umut müzik topluluğunun sunduğu dinleti ile anma sona erdi.*

Bugün Hasan Hüseyin gibi aydınlarımıza daha fazla sahiplenmemiz, onların eserlerindeki sınıfsal özün boşaltılmasına izin vermeden sahiplenmemiz, suya-sabuna dokunmadan yaşayan "aydın"ların çoğaldığı bu süreçte daha bir önem taşıyor. Göreviniz Hasan Hüseyin'in eserlerindeki devrimci özü anlamak, anlatmak.

GÜN İZİ

"Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor"

Metin TURAN

"Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala.
Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar,
üç sütun üstüne,
kapkara
haykıran puntolarla"

"Nazım Hikmet'in vatandaşlığına Danıştay'dan ret" dediler. Bu dizelerin yazıldığı yıldan 63 yıl sonra; yine kara puntolarla. Hem de Saidi Nursi'nin itibarını iade edildiğini bildiren satırların yanıbasında...

"Vatandaşlık hakkı"nın reddinin gerekçesi ise bu hakkın şahsa bağlı kişisel bir hak olması, yani dava açma hakkının sahibine ait olmasıydı. Hiç kimse bu karara; "1951 yılında Bakanlar Kurulu karar alırken 'Vatandaşlık Hakkı'nın 'şahsa bağlı olduğunu' hatırlanmadı da şimdi mi hatırlıyor. Bu nasıl devlet, bu nasıl adalet" diye karşı çıkmadı. Buna "çağımızın hukuk ve demokrasi anlayışına ters düşen adaletsiz bir karar" diyenlerden, "hükümetimizin bir yandan büyük bir kültür açılımına girmesi ile bu kararın ters çıkması arasındaki çelişkiyi yeni bir hükümet kararıyla kaldırılmasını bekleriz" diyenlere kadar değişik tepkiler gündeme geldi..

Oysa gerçek açıktı; gerçek Nazım'ın dizelerindeydi.

"Evet, vatan hainiyim, siz vatanperverseniz, siz yurtseverseniz
ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim"

derken o, bu vatanı her şeyiyle "satanların", çıkarları için namussuzluğun her türünü yapanların kendisine madalya takmayacaklarını biliyordu.

Bir kere daha ortaya çıkmıştır ki; oligarşinin, kapitalizmin, egemenlerin sınıf kini öylesine büyüktür ki, bu kin yıllar önce aramızdan ayrılmış insanlara dahi hala uzanmaktadır. Bu kin iyi bilinmelidir. Egemenler "yumuşar", diye düşünmek onların sınıfsal kinini ve bu kinden kaynaklanan uygulamalarını ortadan kaldırmıyor. Kendilerine "ilerici", "sosyalist" hatta "devrimci" diyenlerin bu gerçeği gözardı ettikleri bir kere daha görülmektedir. Çünkü onlar;

"Bursa'da havlucu Recep'e,
Karabük fabrikasında tesviyeci Hasan'a düşman
fakir köylü Hatçe kadına,
ırgat Süleyman'a düşman,
sana düşman, bana düşman,
vatan ki bu insanların evidir
sevgilim, onlar vatan düşman"

Egemenlerin bir kararıyla "vatandaşlıktan çıkarılma" Nazım Hikmet üzerinde bir leke midir ki iktidardan bu "hak" isteniyor? Eğer "Vatandaşlık hakkı" diye bir hak varsa, -ki vardır- böyle bir hak şu veya bu egemenin, ya da iktidarın istemine, icazetine bağlı değildir. Bunu herkes biliyor. O zaman istenen ne?

Hele ki, bugün iktidardan bu "hakkı" istemenin Nazım Hikmet gerçeğinin "uysallaştırılması" ve sisteme adaptasyonu politikasına pirim vermekten öteye bir anlamı olmayacaktır.

Hayır, Nazım Hikmet gerçeğinin ne bu iktidardan ne de bu sistemden istediği hiçbir şey yok. Çünkü kendisini "uysallaştırmak" isteyenlerin karşısında, sanatı ve savunduğu düşünceler bugün devrimcilerin, devrimci sanatçıların ellerinde büyüyor. Kağıt üzerinde, devletin kararlarında istenildiği kadar "vatandaşlıktan çıkarıldı" ibareleri bulunsun, o her zaman sanatıyla, insanlığa bıraktıklarıyla bu hakkı çoktan aldı. Bunu değiştirmek ne geçmişte ne de bugün mümkün.

Unutulmamalı, Nazım ancak onlara "uyum" sağladığı noktada faydalıdır. Bu uyumu sağlayabilirlerse her şeyi yapacaklardır. Örneğin belki de bu "hakkı vereceklerdir". Ancak devletin ona bakışı değişmeyecektir. Onun için yine yazısın "üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla" gazeteler: "Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala" diye.

"Gelecek biziz işte"

"**Kürdistan'a,** Dersim'e, Munzurlar'a gidiyorum. Gerillalarımızla birlikte olacağım... Yaşadığımız süreç bizlere, hareketimize, değerlerimize, ahlakımıza, adaletimize, önderliğimize sahip çıkma görevi yüklüyor... Ailemizin kırdaki savaşçıları sağlıklı ve doğru kararı verecektir eminim.

"**Gerilla** arkadaşla birlikte yola çıkıyoruz... Kar uçsuz bucaksız... Rüzgarın uğultusu var sadece... Kar, dizimize kadar, belimize kadar, boyumuza kadar kar...

"**Birinin** uzaktan geldiğini görüyoruz... Gözlerime inanamıyorum. Kepi, giyimiyle, silahlarıyla yaklaşan bir gerilla. Kepinde amblemimiz var... Silahların çatılı olduğu bölümden geçtiğimizde onlarca gerillayla karşılaşıyorum. Birlikte bayan gerillalar da var. Kucaklaşıyoruz... Farklı alanlardaki gerillalar bir arada. Sohbet başlıyor..."

Yazısı sayfa 6-7'de

Elazığ'daki "kayıpları" kontrgerilla katletti

Onların katli öfkeyi daha da büyütecek!

Kontrgerilla tarafından 21 Şubat'ta kaçırılan Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın cesetleri 27 Şubat'ta Tunceli'ye 15 kilometre uzaklıktaki Dinar Köprüsü yakınlarında bulundu. Elleri arkadan bakır telle bağlı ve başlarına birer kurşun sıkılı olarak bulunan cesetlerde işkence izleri vardı.

Can ve Kaya'nın götürüldükleri Tunceli Devlet Hastanesi'nin önünde toplanan Tunceli halkı kontrgerillaya karşı öfkesini haykırdı. Cenazeye eşlik etmek isteyen 1500'ü aşkın kişiye polis silah kullanarak saldırdı, halk taş ve sopalarla cevap verdi. Esnaf kepenk kapattı.

Polisin her türlü engellemelerine rağmen Elazığ'da cenazeye 5000 dolayında insan katıldı.

- Kontrgerilla saldırılarını Erzincan, Tunceli, Elazığ üçgeninde yoğunlaştırıyor. Kırsal alanda terörünü şiddetlendiren devlet bu şekilde şehirlerdeki muhalefeti de ortadan kaldırmak istiyor.
- Cinayetlere ne Elazığ, ne de Tunceli halkı sessiz kalmadı. Boykot ve gösterilerden kepenk kapatmaya dek birçok eylem gerçekleştirildi.
- Kontrgerilla tarafından kaçırılıp cesedi Tunceli yakınlarında bir dere kenarına atılan Erzincan ÖZDEP İl Başkanı Cemal Akar, 26 Şubat'ta Tunceli'nin Torunoba köyünde toprağa verildi.

KONTRGERİLLAYA KARŞI DİRENİŞİ ÖRGÜTLEYELİM

Bugün DYP ve SHP yöneticileri ne kadar kontrgerilla yok deseler de, üzerini örtmeye çalışsalar da kontrgerilla kendini gizlemiyor. Kontrgerilla pervasızca saldırılarına devam ediyor. Çünkü kamuoyuna, hesap sorulamayan, her şeye kadir bir örgüt olduğunu göstermek istiyor. İktidarın kolkanat gerdiği kontrgerillanın karşısına halkın ve devrimin silahlı gücü çıkacaktır. Bugün artık gözaltıların bir kontrgerilla cinayetiyle sonuçlanmayacağının meçhul olduğu bir ülkede devlet güçlerine karşı her çeşit direniş yolunu kullanmak meşrudur.

Yazısı sayfa 8-10'da